

Hòa bình an vui chỉ do tâm
Hạnh đức thanh cao tự tiến thân
Đời đạo song hành tâm thức giác
Chung vui sum họp thức siêu âm

Depew, 03/07/90

Thưa Thầy Tám,

Cách đây vài tháng con có viết cho Thầy một lá thư và đã được Thầy trả lời. Con rất vui sướng và đã chia sẻ lá thư đó cùng bạn bè. Bây giờ những người bạn đó có một vài thắc mắc và muốn con viết hỏi Thầy, xin Thầy trả lời những câu hỏi sau đây trong từng đoạn một.

1) Thưa Thầy, câu sấm: "*Thân, Đậu, Tuất, Hợi nhục lai. Có cơm có gạo không ai ăn cùng*" ám chỉ bốn năm thanh bình nhưng không ai còn sống. Vậy bốn năm này có phải là 1992, 1993, 1994, 1995 không? Nếu phải, những thảm họa gì có thể xảy ra từ nay cho tới 1992? T.L.

2) Thưa Thầy, cách đây vài năm khi Thầy đi thăm Washington D.C. lần đầu tiên. Người cô của con có tới nhờ Thầy châm cứu. Cô con có về than là khi gặp Thầy không thấy Thầy vui vẻ, nhưng khi trả tiền có thấy Thầy cười. Con không nghĩ gì về chuyện này, nhưng con thấy cô con có ý trách sao Thầy có vẻ business nên con mạo muội hỏi để thầy giải tỏa cho. S.N.

3) Thưa Thầy, khi con sanh đứa con thứ nhì. Đang lúc mang thai con nằm mơ thấy được ôm một con công, và trước khi đi sanh một ngày con nằm mơ thấy ánh sáng ở phương Tây. Thưa đó là điềm gì? Nếu nó là người Trời sai xuống, tại sao tánh tình nó không thuần thực gì hết? T.N.

4) Thưa Thầy, gần đây khi con sơ hờn và thien con nghe tiếng Thầy niệm "*Nam Mô A Di Đà Phật*" rất rõ mặc dầu con không để tape, và có cảm giác mình đang lạc vào một thế giới khác. V.V.

Thư Từ Lai Vãng ...

5) Trong lá thư kỳ trước, Thầy có khuyên con nên trường chay. Con cũng cố gắng thực hiện điều này, nhưng không hiểu sao má con cứ cản và rồi con không có cách nào giữ giới được. Con mong Thầy chuyển ý cho má con hướng về đường tu nhiều hơn để bước đường tu của con ít bị ngăn trở. T.P.

Con và các bạn con đa tạ Thầy rất nhiều. Cầu mong Thầy thân tâm luôn an lạc. T.P.

Paris, ngày 27/03/90

Chị P. T.,

Thầy đã nhận được thư con đề ngày 3/7/90, được biết con có những thắc mắc không cần thiết cho cuộc tu học tiến hóa. Khi con muốn biết thời cuộc, con phải biết cơ tạng của con đã được điều hòa chưa? Thân tâm của con đã an lạc chưa? Và tại sao làm cho con càng ngày càng thắc mắc? Cũng vì nguyên do thiếu thanh tịnh của chính con mà thôi. Những lời sấm truyền thiên cơ do con người nói ra. Nó cũng nằm từ sự phối hợp tam giới: thiên, địa, nhân hình thành những dấu điểm đó. Không cần thiết cho tâm linh tiến hóa. Không nên hướng ngoại quá nhiều. Chỉ hướng thượng để sửa đổi tâm linh mà thôi. Sự sanh tử luân hồi đều có sự qui định, tùy cơ duyên mà tiến hóa. Không phải nhìn vào những vị tiên tri mà quên cơ tạng của chính mình. Chỉ gạt hái được sự bối rối mà thôi.

Muốn sống thực tế hơn, phải tự kiểm chứng từ giai đoạn một, từ miếng ăn cho đến lời nói và cơ tạng của chúng ta đã được quân bình chưa? Nếu chưa được quân bình thì phải nhìn thẳng vào lúc sơ sanh, chỉ vồn vện mấy miếng sữa của mẹ cho, mà từ từ khôn lớn. Càng ngày càng lớn, càng bị ngoại cảnh thu hút, lệ thuộc bởi miếng ăn, mê ăn mà không hay, chấp trước mà không biết, tức là chê món này, khen món nọ, đâm ra tạo

loạn cho chính mình. Ăn uống bữa bãi, bộ ruột không được ổn định, tâm thần bất an, mất tự chủ, yếu hèn, hướng về thiên cơ, không hiểu được lúc đến và lúc đi của chính mình. Đó là một đại tội. Sống trong cơ tạng qui định của vũ trụ, mà không biết điều hành, tức là phản bội thiên cơ.

Còn về vấn đề họ trách Thầy là vì họ chưa hiểu tâm trần trước của chính họ. Nhờ Thầy kích động họ, họ mới có cơ hội hồi tâm, để họ hiểu rõ tiền không có thể tiêu diệt hoặc mua chuộc người được, nhưng tâm mới có cơ hội tiến hóa, trọn lành và hoà bình. Họ sẽ gặp nhiều lần như vậy, nhiên hậu họ mới tự rời bỏ được nghiệp tâm. Còn những hình ảnh mà con thấy trong giấc chiêm bao, do biểu hiện duyên nghiệp của chính con mà thôi. Khi con hiểu định luật vay và trả, làm mẹ phải biết nhin nhục tối đa, nhiên hậu mới cảm hòa được những người kế tiếp là con vậy. Khi con nghe được âm thanh vang lòng khắp cõi, đó là chấn động quân bình của vũ trụ. Tiếng nói của con hiện tại cũng đang mượn chấn động của vũ trụ để tiến hoá mà thôi. Còn về việc trường chay, là trước hết phải hiểu tâm, và vun bồi ý chí, cương quyết, không làm bậy và trách móc bất cứ ai, nhưng chỉ lo tu sửa trong ý nguyện tận độ chúng sanh, thì người mới có cơ hội đi đến chỗ trường chay diệt dục. Mỗi mỗi đều đòi hỏi thời gian mới qui tụ được. Vậy con nên tùy duyên trợ hành, tùy tâm học đạo là điều quý cho gia cang.

Chúc con vui khỏe.

Quý thương, L S H

Thư Từ Lai Vãng ...

TP HCM, ngày 19/01/90

Kính gửi Cha L S H,

Lâu nay con không viết thư cho cha được, hay cha thường ghé thăm em con nên thuận tiện biết địa chỉ con viết ngay, còn cha thì ra sao? con không được rõ.

Riêng con thì bị dồn dập đủ nghịch cảnh, từ gia đình đến trường đời con bị vấp ngã. Từ khi biết ra đời và nếm mùi chua cay chất đắng mặn nồng, mà con không sao tránh được. Bởi vậy con tin rằng ở con sẽ thoát nghịch cảnh, để con được nếm cái thuận cảnh cho con được an nhàn thanh thoi hơn, con mong mỗi một ngày rất gần con sẽ được gặp cha và mãi mãi ở con không bao giờ mất cha và thiếu cha vì cha là chúa tể của muôn loài, là càn khôn của vũ trụ, cha đã dạy dỗ con từ cử chỉ hành động, lời nói của cha mà con không bao giờ quên được, nó đã in sâu tận tâm khảm con và tồn tại vĩnh cửu ở con, mặc dầu không có cha, con rất là chậm tiến, nhưng cha ơi con vẫn học trong cái khổ ải, cha có biết không? Con đã khóc thầm kêu cha và rên rĩ ở tận đáy lòng và nó đã thấm nhuần ở con trong cái khổ, phước lành ở con được bao nhiêu, con hưởng bấy nhiêu, từ đó con biết an ủi lấy con và tự giải lấy nghịch cảnh để con được thăng hoa tiến triển theo luật hóa hóa sanh sanh của càn khôn vũ trụ, để phần hồn con được tiến thẳng theo cha.

Cha! Con nhờ em con gửi thơ chuyển hộ cho cha, con mong rằng sẽ đến tận tay cha đọc và giúp con được bao nhiêu con hưởng bấy nhiêu, đó là hồng ân mà cha ban cho con. Con của Cha. P T T

Réunion, ngày 03/05/92

T. con,

Cha đã nhận được thư con đề ngày 19/01/90, được biết con đã trong hành trình vàng thau lẫn lộn, nghịch thuận tương giao trong chu trình tiến hóa.

Trong khổ có sướng, trong sướng có khổ. Đó là định luật của vũ trụ hiện tại. Còn thực chất của sự tiến hóa là ý chí vô cùng tận của tâm linh, nếu con vun bồi được ý chí này thì đâu còn sự vui buồn nữa con, chỉ giữ tâm thanh tịnh và tự tạo một gương lành tận độ chúng sanh là điều cần thiết. Những gì gút mắc trên đường đời, Cha đã tháo gỡ bên tai con trước khi rời Việt Nam. May thay và lành thay! Ngày nay con cảm thức được những tia sáng ban chiếu ấy trong lúc con đang còn yếu ớt và thanh nhẹ. Ngày hôm nay con đã thực thi và dần thân trong nghịch cảnh, lại càng thấm thía hơn, lại cảm thức nhiều hơn. Bây giờ con mới nhìn nhận thế gian đều là giả, học xong bài học rồi, mọi người sẽ tự ra đi, chẳng có gì đáng than trách cả. Có được điều luyện mới được tiến hóa. Có vun bồi ý chí mới thấy rõ hùng tâm dũng chí của chính mình. Rồi đâu cũng sẽ vào đấy.

Con đã có một cơ hình cấu trúc bởi siêu nhiên mà có, hiện ngang đứng thẳng giữa vũ trụ. Chẳng có ai có thể chế con ra được. Vì xác thân của con là căn bản của thanh quang, thế gian chỉ biết nhìn và phê luận mà thôi, chứ chưa có một giới nào có thể sản xuất con được hết. Vậy con nên hiện ngang sống trong lẽ sống hiện tại, nằm trong nguyên lý có có không không. Tu theo Phật, ta là Phật, thì mới chấp nhận chừa bỏ tánh hư tật xấu. Nháy mắt về Trời chung sống hòa bình. Vui lên đi con! Sống với một lẽ sống hiện tại, đầy tình tiết làm người hiện tại, bước từ bước một trong thanh tịnh.

Thư Từ Lai Vãng ...

Sự đau khổ của con tức là sự đau khổ của Cha. Trong khổ có sướng, trong sướng có khổ. Trong tử có sanh, trong sanh có tử. Nói ít hiểu nhiều! Phải giữ lấy thanh tịnh và nuôi dưỡng ý chí bất diệt, ra đi với từ quang thanh tịnh của chính con, thì mọi việc sẽ được yên vui. Quí thương. L S H.

Ngày ... 92

Kính gửi Thầy,

Đầu thư con kính chúc Thầy dồi dào sức khỏe. Thưa Thầy, chắc Thầy không biết con là ai. Con tên là P T P L, có một lần Thầy có làm cho con một bài thơ với cái tên của con đó. Có nhiều lần con rất muốn viết thư cho Thầy lắm, con lo ngại thầy rất bận. Con cũng nhớ đến Thầy luôn. Thưa Thầy con muốn tâm sự với Thầy không biết Thầy có giải đáp cho con không? Chỉ sợ điển của con quá thấp Thầy không bắt được. Thưa Thầy con bắt đầu với sự tu hành của con trước. Con vào Vô Vi cũng không được lâu lắm. Lúc trước kia con còn ở Cali sống chung với T, N, D và Q anh thì con cũng soi hờn, pháp luân. Bây giờ con về Texas có ba con và gia đình cô, con không hành thiền được nữa, nhưng cũng có nhiều khi con lái xe hoặc khi nào con nhớ thì con cũng niệm Phật, mặc dầu con không tham thiền, nhưng con biết trong tâm con, lòng con đối xử tốt với mọi người, con không bao giờ muốn hại ai. Ngược lại con thương người hơn chính bản thân của con nữa. Nói tóm lại nếu con không hành thiền con có tội gì không hả Thầy, hay là con có bị phạt không?

Thưa Thầy, nhiều khi con ngồi suy nghĩ con cảm thấy buồn ghê, con hay khóc những chuyện đầu đầu. Con thấy rằng thế hệ này không phải là của con. Mặc dầu con biết thực tế nó như

thế nào, mình phải chấp nhận, nhưng thưa thầy không phải con ngoan cố. Con không thể chấp nhận được cuộc sống ngày nay. Con người đối xử với nhau tệ hơn súc vật nữa. Người ta chém giết lẫn nhau, dành địa vị, tiền bạc vàng vòng. Nam, nữ thì lường gạt lẫn nhau, lợi dụng nhau đi tìm thú vui, rồi bỏ rơi mà không nghĩ đến bốn phận của mình và có những lần con coi ti-vi họ phóng vấn những người phụ nữ bị hiếp dâm họ đau khổ lắm. Con tội nghiệp họ và nghĩ đến con cũng là con gái, con thấy thương họ vô cùng, rồi cuộc nước mắt con cũng chảy ròng ròng.

Thưa Thầy, trong lòng con, con có rất nhiều ước vọng được giúp đỡ những người vô gia cư sống lang thang trên hè phố, những đứa trẻ mồ côi, những người nghèo đói ở các nước xa và khốn khổ, đau thương nhất là người Việt Nam, con không giúp gì được cho họ hết, con chỉ biết ước mơ mà thôi. Tại sao những cái gì mình nghĩ đến, mình muốn thực hiện thì không bao giờ làm được vậy hả Thầy? Ngoài khả năng, xa tầm tay của con quá. Thầy ơi, con biết con không giống một ai trên đời này, con khác với mọi người ở cái tư tưởng, nhân cách, cá tánh, những gì con nói cũng linh nghiệm lắm đấy Thầy. Phải chi con là một nhà tiên tri, con đùa đấy Thầy ơi.

Thôi bây giờ con muốn nói về con. Thưa Thầy, trước kia con học khá lắm, bây giờ hình như con thấy tệ dần. Con đã lên Đại học rồi, con học được hai năm. Mẹ con và hai đứa em còn kẹt lại VN. Con có một anh và một chị, hai người đều bỏ học hết rồi chỉ còn con là nguồn hi vọng cho gia đình con đó. Thầy ơi con buồn lắm, con lo sợ con không học được, con không ra trường có bằng như mọi người khác. Nhiều khi con học mà con không nhớ con học cái gì, đầu óc con nó lu mờ, con không còn thấy sự thông minh và sáng suốt của con đâu hết. Thầy ơi

Thư Từ Lai Vãng ...

làm sao con có thể biết được tương lai và ngày mai của con đây. Thưa Thầy tương lai của con có được tốt không hả Thầy? Con cảm thấy rằng cuộc đời của con hẩm hiu lắm, gia đình của con thì không ai hợp với ai. Chả ai nghe ai nói bao giờ. Nhiều khi nhìn những gia đình chung quanh con cảm thấy tủi thân vô cùng vì họ được cuộc sống hạnh phúc. Còn nói về chuyện tình cảm của con thì càng buồn hơn, con không thấy ai thương con thật sự hết, họ lừa gạt con, khi họ biết con thương họ thì họ bỏ rơi con. Con đã chán ghét tình yêu và con thường hay nói đời nay không có "true love" như ngày xưa. Con nói với chính mình "Bất quá tam", từ đó con muốn trốn tránh, nhưng không ngờ con lại gặp một người, anh ấy đối xử tốt với con lắm, anh ấy là một người tốt, theo con nghĩ là như vậy. Bây giờ con với anh hai đứa hai nơi tại vì con muốn có tương lai sự nghiệp, cho nên con phải về Texas đi học. Thầy ơi con có thành công không hả Thầy? À Thầy ơi, con còn có một cái bệnh này, ngày trước con khỏe lắm, nhưng bây giờ thì sức khỏe của con sa sút rất nhiều. Chắc có lẽ tình của con cho đi nhiều quá. Mỗi lần con buồn hay con khóc là con bị ói, trong bụng của con khó chịu lắm. Con bị nôn cho đến khi trong bụng không còn gì nữa thì mới thấy thoải mái.

Thôi con dừng bút nơi đây. Con mong thư Thầy. Thưa Thầy nhiều khi con buồn không biết tâm sự với ai, nếu lá thư này con nói lung tung Thầy đừng trách con nghe, con cũng biết Thầy bận việc lắm. Con, P L

Réunion, ngày 3/5/90

P L,

Thầy đã nhận được thư của con ngày 6/3/90, được biết con đang bước vào thêm thử thách của tâm linh.

Con người có hiện diện trên mặt đất này, ai cũng phải mang một thể xác đầy dẫy sự kích động và phản động, tiến hoá từ kiến thức này cho đến kiến thức nọ, nhiên hậu mới thấy rõ tánh hư tật xấu của chính mình. Đây là một trường Đại Học của vũ trụ để xây dựng tâm linh, thì mọi người phải dự, học, tiến và rời bỏ nó. Đó là định luật của trường học thể gian, không có gì thật cả, nhưng chân lý là thật. Dù cho giỏi cách mấy cũng không thể thay đổi được sự tiến hóa của vũ trụ được. Trong gia đình, cha mẹ anh em, nhìn vậy hiểu vậy, nhưng mà tâm linh thì khác. Mọi người đều có một cơ nghiệp ẩn tàng trong nội tâm, phải gặp những sự phản trắc mới có cơ hội thức tâm. Rốt cuộc ai cũng phải ăn năn hối cải, lo tu và muốn rời cuộc sống hiện tại. Khi muốn rời cuộc sống thì phải biết ta sẽ lấy cái gì rời khỏi đây? Chỉ có phần hồn mới rời khỏi đây được. Muốn biết được phần hồn, chỉ có tu mới giải quyết được. Tu là tu bổ, sửa chữa, khiếm khuyết trong nội tâm, nội thức, tiến hóa đến trọn lành. Đó là hồn thiêng ở cõi Trời.

Còn nói con đi học, mà con không hiểu nguyên lý của sự học, thì học suốt đời suốt kiếp, cũng không thể ra khỏi trường học được. Học để có địa vị, học để làm giàu, học để cứu người, đó là ý muốn mà thôi. Còn thực chất thì tùy duyên độ hành, tùy duyên học hỏi, tùy gương để nhìn mặt mình, để hiểu rõ hành động thói tha của mình, để sửa chữa, hầu mới có cơ duyên giải thoát. Đó là tu!

Thư Từ Lai Vãng ...

Tất cả tâm linh ở càn khôn vũ trụ này, nếu không chịu tu sửa thanh nhẹ thì sẽ không có cơ hội tiến hóa lên cõi trên được. Chỉ tiến hoá trong nhục dục, thâm tình uất hận mà thôi. Đó là con đường xuống địa ngục rất gần. Thiên cơ ẩn tàng trong khối óc của chúng sanh nhưng họ không chịu tìm tòi lấy họ thì làm sao hiểu được thiên cơ và vị trí của chính họ. Học để hiểu, hiểu để về không, mới là chánh giác. Học để hiểu, hiểu để làm loạn, thì tự phản lấy mình mà thôi.

Còn nói con có từ tâm cứu độ chúng sanh, tại sao con không tu thiền để lập lại điển quang quân bình trong nội tâm, nội thức của chính con? Từ quang của con sẽ phối hợp với ý nguyện của con thì mới thật sự cứu đời. Khi con buồn chẳng biết thổ thê cùng ai, con nhìn thẳng vào bầu Trời, thấy có gì xa lạ đối với con không? Có chứ! Sự thanh nhẹ xa lạ đối với con. Vậy con xác nhận nhẹ làm Trời, nặng làm đất, thì con sẽ thấy rõ tình cảm của con sẵn có không bằng một góc tình cảm bao la của ông Trời. Tại sao con không hướng thẳng về đó, lo tu học, giữ một ý niệm tận độ chúng sanh thì một ngày nào con sẽ đạt đến mục đích.

Con bị nôn tức là bộ tiêu hóa của con không tốt. Bộ ruột của con mất quân bình, trí thông minh không được nhẹ nhàng, vậy con nên tìm chỗ lọc ruột, hiện tại bên Mỹ có rất nhiều. Từ đó con sẽ khám phá ra những chuyện sai lầm của chính con để sửa chữa, tiến về con đường tu học là chánh, nhiên hậu sẽ đạt thành những ước nguyện ở tương lai. Con nên đón xem Lá Thư Vô Vi đang tải về pháp rửa ruột, giúp đỡ cho mọi người gỡ rối trong nội tâm cũng như bệnh hoạn. Chúc con vui tiến. Quý thương. L S H

Melbourne, 14/03/90

Kính gửi Thầy,

Thưa Thầy, con biết không làm Thầy ngạc nhiên lắm khi nhận được thư con, vì hàng giờ, hàng ngày Thầy nhận được biết bao lá thư của những người thiếu bình tĩnh động loạn dồn dập gửi đến Thầy, cũng như là lá thư này của con. Xin Thầy mở lượng từ bi chỉ dạy cho con vài điều hầu con mở trí trên con đường tu học.

Thưa Thầy, con tên N T T năm nay 31 tuổi, con vừa đến Úc khoảng 10 tháng sau bao tháng khổ cực ở tại Palawan Philippines, hiện tại con đang ở Melbourne.

Khi vừa đến Úc thì con tìm đến thiền đường Melbourne và được anh chị Cương cũng như các bạn đạo ở đây chỉ dạy hướng dẫn con tu học, một điều quý mà con đã hằng tâm nguyện lúc còn ở Việt Nam.

Thưa Thầy, con gặp được Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp đã được khoảng 6 năm, do Bác Mười ở Nha Trang là N N T truyền dạy, nhưng con là một con người mang nặng nghiệp quả, oan khiêng nên con cứ thực hành rồi bỏ, năm bảy chục lần, cứ thực hành rồi bỏ nên đã mang tiếng gặp pháp 6 năm nhưng vốn tu của con chẳng có, tuy con có một lòng tin tuyệt đối, một ngày nào đó mình sẽ giải bớt nghiệp.

Thưa Thầy! Nguyên nhân làm cho con động loạn đau buồn có lúc hầu như tuyệt vọng, con bị chứng bệnh di tinh, mộng tinh đã bảy năm nay hình như nó không thể chữa khỏi, tuy con có uống quá nhiều thuốc, kể cả từ ngày đến Úc. Có lẽ đó là nguyên nhân khiến xui con gặp được pháp tu, cố gắng công phu, tu hành cầu giải nghiệp và mong chữa khỏi chứng bệnh. Nhưng bệnh vẫn hoàn bệnh, con thường bị xuất tinh thường

Thư Từ Lai Vãng ...

xuyên và chất tinh lỏng như nước tiểu chứ không đặc như người bình thường, mỗi giấc ngủ chập chờn khó chịu, đầu nóng ran và nhức, đầu gối thì lạnh, sau thì lại nóng hàng đêm làm con khó chịu, tuy là trước đó con có công phu ráng tập cho tinh thần bớt xao động và niệm Phật thường xuyên trước khi đi ngủ.

Vì thế xác quá suy nhược nên tinh thần cũng sa sút theo, hầu như con công phu không thấy đạt, tuy con có nghe các bạn đạo người nói thấy ấn chứng này, người ấn chứng kia, riêng con thì hầu như không, kể cả chút điển rút bộ đầu cũng ít khi có được. Mỗi lần công phu, nhắm mắt lại là động loạn đến động loạn triền miên.

Sau đây là mấy điều thắc mắc của con khi bắt đầu hành thiền tại Úc.

1) Tuy mang thân bệnh hoạn nhưng con cũng còn đủ sức để đi làm, tuy quá mệt mỏi nhưng không có bỏ vì cuộc sống bắt buộc mình. Vì mang bệnh quá lâu ngày không thể để vậy mà ngồi buồn rầu nên con cố gắng đi làm từ ngày qua Úc. Mỗi ngày con đi làm có khi 8 tới 10 tiếng và nghề con làm là sửa chữa nhà cửa. Công việc này đòi hỏi mình phải chun xuống sàn nằm dưới đất hàng ngày. Có phải nguyên nhân mình nằm bò dưới đất chất âm mình bị mất phần thanh điện đã công phu được mỗi tối không. Có đêm đi làm về mệt mỏi, không muốn công phu con vẫn cố gắng, con có nên nghỉ công việc này không? Dù con có dự định nghỉ việc từ lâu, vì cuộc sống bắt buộc, gia đình cha mẹ anh em ở Việt nam khổ cực.

2) Có phải nguyên nhân ăn thịt cá quá nhiều ở xứ này, làm cho con người mình nặng trước, giải đãi công phu không đạt.

Réunion, ngày 03/05/90

T con,

Thầy đã nhận được thư con đề ngày 4/3/90, được biết con đang sanh hoạt theo nhu cầu đòi hỏi của gia đình.

Người phát tâm tu về Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp là phải tự vun bồi ý chí bất diệt, tiến về cõi thanh nhẹ và tự dứt khoát buông bỏ những ý nghĩ nặng trọc, nhiên hậu hành pháp mới có hiệu lực. Ý chí là quan trọng. Tuy con đang có một thể xác bên ngoài, nhưng con không hiểu bệnh hoạn do đâu mà ra. Nó gần lắm chứ không xa. Chính nó nằm ở thần kinh nơi bộ ruột của con. Qua cơn xằng xảy ở quê nhà, thần kinh bộ ruột của mỗi người ly hương đều bị rối loạn. Ra được ngoài này, ham sống sợ chết, mê ăn mê ngủ, cưỡng cưỡng trong sự mê chấp của ba tác lười đã làm cho thần kinh ngủ tạng, kể cả khối óc chán đời muốn đi tu, nhưng không hiểu rõ ý nghĩa của sự tu là gì, cho nên đã rối loạn, càng rối loạn thêm.

Vậy chúng ta phải làm sao đây? Thứ nhất phải thanh lọc bộ ruột cho những cơ tuyến trong bộ ruột sẽ đều hoà lại, thì trật tự của cơ tạng sẽ được khôi phục. Tất cả đều từ bộ ruột mà ra. Vậy con nên tìm nơi lọc ruột tại Melbourne. Nơi nào cũng có chỗ chỉ dạy cách ăn uống, điều trị cho bộ ruột khôi phục lại, thì tất cả bệnh tật sẽ dẹp qua một bên. Lúc đó tu thiền mới có hiệu lực. Lá Thư Vô Vi sẽ đăng tải cách điều trị bộ ruột để hỗ trợ cho phương pháp tu thiền, vậy con nên đón xem Lá Thư Vô Vi ở kỳ tới, và tập lại sự ăn uống, ý thức căn bệnh của chính mình, nhiên hậu mới tu được.

Còn nói con có một lòng tin tuyệt đối, thì con nên tin nơi khả năng thanh tịnh và sự sai lầm của chính con từ sự ăn uống đến

Thư Từ Lai Vãng ...

cách suy nghĩ, nhiên hậu mới có cơ hội giải tỏa. Thầy sẽ qua Úc ngày gần đây.

Nguyễn giảng trần khổ hạnh tiến thân
Tấn minh đời đạo đã bao lần
Tây phương tu đạo nay chưa dặng
Pháp giới trùng tu xét xét phân

Xét phân đời đạo bao lần

Tiến rồi lại thoái tối cần dựng xây
Cảnh đời lão đảo mê say
Bên ngoài kích động trong tay bất hòa
Tình người thể hiện tình ta
Trong không mà có chan hòa yêu thương
Bình tâm khai triển mở đường
Gieo duyên đời đạo tạo gương thể trần
Bằng lòng học hỏi xét phân
Đường đi nước bước tối cần sửa tâm
Lý Trời siêu diệu uyên thâm
Tâm đường khai triển, tự tâm đường đi
Chẳng còn lý luận xét suy
Trở về thực chất tùy nghi thực hành
Cảnh đời thanh nhẹ yên thanh
Thực hành đến đích đạt ranh Phật Trời
Cần khôn vũ trụ nơi nơi
Ánh quang ban chiếu không rời độ tha
Lắm người nhịn nhục học hòa
Mở tâm khai trí thiết tha Phật Trời
Thành tâm học hỏi mở lời
Khuyến người tại thế tự rời tham sân./.

Quý thương,

L S H

Kính gửi ông Tám,

Con tên N T U, con hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp năm 73, kính gửi ông Tám.

Mỗi tối sau khi thiền xong con nằm chuyển Pháp luân, thì con thấy con xuất từ trung tim bộ đầu phóng ra bay như hỏa tiễn và khi lên trên con thấy con mặc áo đầm dài trắng, và con đứng múa, thì con bị một bà mẹ xô con té xuống, thì phần điển hồi về trung tim bộ đầu. Như vậy có phải con xuất phần hồn đi, hay là phần vía. Vậy con xin ông Tám trả lời cho con và con xin chúc ông Tám được khoẻ mạnh, truyền pháp trên toàn thế giới. Và đến ngày nào ông Tám trở về Việt Nam. Kính thư. N T H

Réunion, ngày 03/05/90

H con,

Ông Tám đã nhận được thư của con và được biết con được một phần thanh nhẹ, hòa cảm với hư không. Đó là điều sung sướng nhất của người tu. Tu về Vô Vi thì phải dẫn thân trong đời đạo song tu. Đời là cuộc sống của thể xác. Đạo là xây dựng tâm linh tiến hóa đến vô cùng, không còn bờ ngõ và ngóng trông bất cứ một việc gì. Căn bản của phần hồn là vô danh, vô lợi, vô hình, vô tướng. Tâm hồn lúc nào cũng hướng về hư không đại định, mới giữ lấy phần sáng suốt để tận độ chúng sanh.

Con phải nhớ niệm Nam Mô A Di Đà Phật, hướng thẳng về trung tim bộ đầu, để sớm được hòa hợp, kết tụ với thanh quang, thì sẽ không còn ngoại cảnh xô đuổi con nữa. Khi con

Thư Từ Lai Vãng ...

trở về thanh tịnh, thì tất cả chư Phật với con là một. Hạnh hi sinh tràn đầy, đức hạnh cao độ, nhin nhục tối đa. Mọi sự sẽ hòa hợp dễ dãi. Trì tâm niệm Phật, ý niệm tận độ chúng sanh, để đóng góp cho cơ biến chuyển sắp tới.

Chúc con vui khỏe.

Quý thương, L S H

Forthworth, 26/09/90

Nam Mô A Di Đà Phật Vạn Vật Thái Bình

Kính Thầy,

Con viết thư cho Thầy trễ hơn dự định vì gặp phải nhiều chuyện xảy đến bất ngờ. Cướp đến nhà con 2 giờ 30 sáng thứ tư ngày 5 tháng 9 này, chúng lấy hết nữ trang và tiền mặt. Con đã kêu cứu đến Thầy và con đã nhận được luồng điện, có lẽ vì thế mà chúng để các con của con ngủ yên và cũng không tra khảo đánh đập hay này nọ gì vợ chồng con cả. Con cũng không thấy tiếc của nhưng tâm hồn con không được bình thường khi ngồi thiền (có lẽ vì còn sợ hãi). Rồi ngay bây giờ thì chuyện làm ăn, lâu nay đã không ổn định, giờ có lẽ phải đi đến chỗ quyết định nghĩ làm. Ông chủ thì tốt nhưng ông mới nhận bà "manager" mới tính tình không tốt hay này nọ, lúc đưa đồ, lúc không lại bớt giá tiền, mà kiểm soát đồ may lại khó khăn, không biết làm sao cho vừa ý. Con nghĩ, Thầy đang cho vợ chồng con học bài nhẩn, cho chồng con chán đời. Nhưng anh ấy có chán hay không con chưa dò được ý, mà anh ấy đem hình má ảnh về nhà thờ để cầu phù hộ (bà mẹ mới chết ngày 29-11-89). Con có nói chuyện anh ấy nên niệm Phật cho được yên ổn mà anh ấy không chịu. Trong khi tối hôm bị cướp trời anh ấy niệm Phật liên miên. Bây giờ thì cần nhẩn con, việc đã như vậy mà cứ ngồi thiền hoài. Con trả lời vì tâm con

đang nghĩ đến câu thơ: "Nay yên, mai động, chớ mơ chuyện đời". Con thấy tu không biết đã đến đâu, con muốn nói đạo cho chồng con nghe, mà nói không được, không thông, sao tâm trí con ngu quá không hiểu gì cả? Việc làm sắp đặt không được xuôi chảy như những năm trước, tâm trí con lơ lửng làm sao ấy, ngu độn vô cùng. Có những đêm con ngồi thiền, con nguyện theo trực giác mà hờn con nó ở đâu không biết, có lúc cái ý con nguyện, mà cái tâm con cứ nghĩ đầu đầu... Con ít thấy thầy như những năm con mới tu. Có những lúc con ngồi, con khóc một mình, không biết làm sao tu tiến được. con làm ba pháp, cũng niệm Phật, nhưng có lẽ tâm con động quá. Con cố gắng niệm Phật để mở cái cửa ngõ ở giữa hai chân mày nhưng không được kết quả gì. Lúc sau Đại Hội ở Florida, con định "bay" qua ở với Thầy vài ngày, rồi chuyện gì xảy tới thì tới. Nhưng chị N nói nếu làm như vậy thì "học bài" cả chùm, ngốc đầu không nổi. Thôi thì con "hy sinh" vậy. Giờ thì con chẳng có trốn đi "xúc ruột" được vì chồng con kiểm soát hoài, chiều về nhà sớm vì sợ ăn cướp.

Lúc trước khi con tu, nhắm mắt thấy hình vòng bầu dục sáng bằng quả trứng gà ở trước mắt (1987). Gặp lúc ông Đ. qua nhà anh hai con, con còn ngu dốt nên con nhờ ông ấy làm sao cho chồng con chuyển ý cho con tu. Ông bảo con có bệnh tim lớn, đập mạnh, nên ông để tay vào ngực con, thế là hình quả trứng gà sáng dần dần mất hẳn, chỉ còn lại bóng tối đen. Con gặp Thầy hai lần, con muốn nói việc này để Thầy cứu con, nhưng không sao nói được. Giờ thì con cầu cứu Thầy bằng lá thư này vậy. Con cố gắng chịu đựng tất cả, vì con nghĩ con tu là con phải sẵn sàng đón nhận mọi việc xảy đến với mình, tốt lẫn xấu. Thầy dạy con cứ nghĩ mình là Phật thì tu mới mau tiến được. Nhưng mỗi khi nghĩ như vậy con cảm thấy tự mắc cỡ vì

Thư Từ Lai Vãng ...

thấy mình còn nhiều điều xấu quá. Con cố sửa tánh xấu của mình. Lúc trước thấy ai giận mình thì con sợ lắm, niệm Phật cầu cho họ đừng giận mình nữa, cầu cho họ gặp việc tốt để họ đừng nghĩ bậy. Giờ thì con nóng quá, không nghĩ rộng lượng được. Lắm lúc nghĩ mình xấu quá. Đời không muốn, tu đạo không sáng. Rồi con không biết mình rơi vào trạng thái nào nữa. Chị N nói gan của con đang mở nên mới như vậy đó. Con không biết đúng không?

Con xin lỗi Thầy, viết thư kỳ này chỉ toàn cầu cứu với Thầy thôi, chẳng "tự tu tự tiến" gì cả. Thương Thầy nhiều, nên làm phiền thầy nhiều. ha..ha..ha...Thầy thương con nghe Thầy giỡn với Thầy một chút cho vui. Con hay chọc cười người nào mà con thích. Giận con, con cũng chọc cười luôn. Thương Thầy nhất trên đời. T.B. Gởi Thầy món quà nhỏ. N Đ.

Montréal, ngày 04/09/90

D con,

Thầy đã nhận được thư con đề ngày 26/09/90 với món quà. Thành thật cảm ơn con. Thầy được biết tình hình không ổn nơi địa phương của con. Đó là nghiệp chung mà mỗi gia đình ở Texas đang lo lắng. Chính người Việt không biết bảo bọc cho người Việt, thì họ làm cho người Việt càng phải đau khổ thêm. Đó cũng là một tiếng chuông cảnh tỉnh nhơn sinh, không nên tự hào mà gây họa. Vốn chúng ta là không, nên giữ bình thản, tâm không, thì chẳng có gì lo ngại cả. Con người là con người chưa ý thức rõ, lòng tham là tai hại vô cùng. Luật nhân quả có đầy đủ, tạo trước thì gánh trước, tạo thanh thì hưởng thanh. Con có ý chí tu luyện, thì mọi việc khổ nạn sẽ vượt qua trong tâm thức của con. Ở đời này không có gì đáng chấp và đáng mê cả. Nguyên lý nó đến rồi nó sẽ đi trong tâm khảm của mọi

người. Sự có có không không là lẽ thường. Nó cũng là bài học quý giá để cảm thức sự thương yêu đối với những người vấp phải hậu quả không hay. Tương lai họ sẽ đi về đâu? Tương lai của tiền kiếp chúng ta xem ở kiếp này thì thấy chúng ta vẫn đang trôi dạt và chưa giải quyết được chuyện gì. Chúng ta chỉ có hi vọng ở tương lai tốt đẹp mà thôi. Ý chí đó mọi người đều có trong niềm tin và hi vọng thật sự. Nhưng nhìn lại thể xác thì chúng ta được cấu trúc bởi siêu nhiên mà có. Tiền của có thể tạo được nhưng thể xác không thể có. Vậy chúng ta phải trở về vị trí sẵn có, đó là mầm móng tha thứ và thương yêu, hầu sớm tận hưởng được sự hạnh phúc của vũ trụ. Đến đây với bàn tay không và trở về với bàn tay không, chẳng có gì phải luyến tiếc cả.

Tham thiền nhập định để làm gì? Thừa để tự ổn định tâm thân trước sự biến chuyển của thời sự, nằm trong nguyên ý có có không không. Tâm là chánh, không còn sự mơ hồ ảo tưởng nữa, chỉ giữ tâm hướng thiện thì mọi việc sẽ thông. qui về nội thức để hiểu mình hơn, có tiền duyên mới có hậu kiếp, học hỏi không ngừng nghỉ, tâm tự chấp nhận, yên ổn thăng tiến trở về "*không*", tức là chánh gốc. Còn lo chuyện chưa xảy đến, chỉ tạo động cho tâm thức mà thôi. Con có gia đình chồng con, tức là con đang học bài học vay và trả mà thôi. Tiền kiếp có vay, kiếp này phải trả, không chạy trốn đi đâu được cả. Chỉ có chấp nhận nhịn nhục và thăng hoa mà thôi. Cấy được mầm móng nhịn nhục và thương yêu thì mọi sự sẽ được toại nguyện ở tương lai. Con thấy thiệt thòi nhưng nhờ đó mới có cơ hội thăng hoa, vui với cơ hội trả nghiệp mà tiến hoá nhẹ nhàng hơn. Tâm tư lúc nào cũng thoải mái, đón nhận. Càng tu càng rõ nghiệp chương là gì. Nó là một lực lượng để cho chúng sanh có cơ hội thức tâm trong nguyên lý nhồi quả để thăng

Thư Từ Lai Vãng ...

hoa mà thôi. Con có khối óc, có ngũ tạng, con cố gắng tu thiền để cảm thức chiều sâu nguyên năng của cơ thể, chung qui tất cả đều là điển quang cả. Khi đào sâu được luồng điển chánh giác của chính mình thì lúc nào cũng sẽ được an nhiên tự tại cả, dù bất cứ ở hoàn cảnh khó hay dễ, lúc nào cũng vậy mà thôi. Tâm là chánh, vô cùng và bất diệt. Khi con hiểu được vị trí của chính con, con chỉ có nhìn nhục và thăng hoa mà thôi. Con sẽ không còn thụ lùi nữa. Con người không thể đứng thẳng vào một chỗ, dựa nơi tuổi tác của nó được, nhưng nó sẽ thay đổi theo chiều hướng của hoàn cảnh. Đó là luật tự nhiên.

Thầy tóm tắt ít hàng gởi đến con để giải tỏa mọi sự phiền muộn có thể làm dơ bẩn tâm thức của con trong lúc này, để con sớm trở về với sự chơn giác tự tu tự tiến của con, con sẽ không còn lệ thuộc bởi ngoại cảnh nữa. Dùng ý niệm Nam Mô A Di Đà Phật để tự trở về với chơn giác, sống ở thế gian nhưng tâm không còn ở thế gian nữa, thì con sẽ có từ quang để ảnh hưởng người khác. Dừng chí thăng hoa trong thanh tịnh. Chúc con và gia đình vui khỏe. Quý thương. L S H

Đào Mai

Đào Mai tái ngộ kỳ ni

Thương yêu tha thứ cũng vì đạo tâm

Đào Mai học hỏi thì thăm

Đào Mai tâm đạo uyên thâm đạo mùi

Đào Mai học hỏi rèn trui

Đào Mai hiểu được cái mùi đạo tâm

Đào Mai ngộ lý diệu thâm

Đào Mai hành pháp tự tâm đường đi

Đào Mai nghiêm chỉnh thực thi

Đào Mai thương nhớ tự ghi tiến lên

Đào Mai tu luyện chuyên cần

*Đào Mai thức tỉnh góp phần dựng xây
Đào Mai trọn ý theo Thầy
Đào Mai khai triển đường xoay chuyển đời
Đào Mai học hỏi hợp thời
Đào Mai tinh tấn giữ lời nguyện tu
Đào Mai đẹp bỏ khờ ngu
Đào Mai thực hiện trù tu hoài hoài
Đào Mai chẳng có so tài
Đào Mai cố gắng đêm ngày lo tu
Đào Mai đẹp bỏ tiền xu
Đào Mai thực hiện cùng tu về nguồn./.*

Nussdorf, tháng 9 năm 1990

L S H

Sydney, 31/08/90

Kính thưa Thầy,

Xa Thầy đã gần hơn ba tháng, nhưng sao tâm thức con vẫn còn thấy xao xuyến và nhớ Thầy. Càng nghĩ đến Thầy, con càng thấy đường đời càng giả tạo và muốn dứt bỏ thẳng một đường tu cho xong trong kiếp này. Nhưng sự thật vẫn bao giờ trái với sự tỉnh thức của con. Có điều con thấy càng đi sâu vào đạo càng mê mông, càng thấy mình nhỏ bé, khờ khạo và ấu trĩ. Đường đời thì càng uốn khúc khó khăn, gai góc. Và có người nói rằng: "Đời đạo song tu". Nói thì thấy dễ quá nhưng dụng phải con thấy nó là một cuộc cách mạng của cả hoàn cầu. Khi gọi là một cuộc cách mạng tức nó còn nằm trong mờ mờ ảo ảo.

Thưa Thầy, sau khi rời nhà máy Vô Vi Plastics con đã suy nghĩ nhiều về đời và đạo. Trước khi con đi vào sự tỉnh thức

Thư Từ Lai Vãng ...

của chính con, con không dám định nghĩa đời và đạo, bởi đã gọi là vô cùng thì mọi vấn đề từ định nghĩa trở thành vô nghĩa.

Con nhận thấy cho riêng con, con đường phải đi là tập làm người đạo đức, không tị hiềm ganh tị, ganh ghét, phải hòa ái tương thân và tha thứ. Cố gắng học những gì mình muốn học, làm những gì mình muốn làm, giúp mọi người chung quanh cơ hội học hỏi từ kiến thức khoa học đến môi trường học đạo. Sống thế nào cho trên thuận dưới hòa, vợ tròn con vuông.

Để thực hiện, con đã và đang 1) Hội tụ các bạn đạo trong nhiều lãnh vực khoa học và kỹ thuật, lập thành nhóm, hỗ trợ nhau trên đường học tập. 2) Con đã mua một căn nhà, có thể trung tuần tháng 9 hay sớm hơn sẽ dọn vào. Với căn nhà này, con sẽ mở một thiền đường làm nơi sinh hoạt thanh niên như phần 1). Thiền đường con định đặt tên là Ngọc Minh vì:

Ngọc trung hữu báu tự xét phân

Minh tâm hành đạo lòng tha thiết

Đứng trước sự sắp bắt đầu này, Thầy có thể giúp con tặng con bài thơ cảm nang cho thiền đường để chúng con lấy đó làm ngọn đuốc đi về nguồn cội.

Con xin thay mặt gia đình con được dâng lễ Thầy và cảm ơn với tấm lòng chơn thực của con.

Nam Mô A Di Đà Phật

Nam Mô A Di Đà Phật

Nam Mô A Di Đà Phật

Vạn vật thái bình.

Con, T N M kính bái.

Ngày 24/09/90

Thiền Đường Ngọc Minh,

Ngọc báu hữu tình đang trú ẩn
Minh tâm kiến tánh tự khai lần
Trong đời có đạo tùy duyên thức
Khổ cảnh trần gian xét xét phân

Xét phân chuyển hóa bao lần
Tâm mê trần trước khó lần tiến tu
Tình thương lại đắp với bù
Trí tâm thanh nhẹ tình tu hoài hoài
Cần khôn vũ trụ thanh đài
Tâm ta thanh tịnh có ngày quang vinh
Đường đi đời đạo hành trình
Khai tâm mở trí tự mình lấy lòng
Hướng ngoài tạo cảnh lòng vòng
Khai thông nội thức tham tông thiên cơ

Chẳng còn ảo mộng giấc mơ
Tự tu thanh tịnh thiên cơ rõ ràng
Tình thương huynh đệ bạc bàn
Trong không mà có khai màn đạo tâm
Lý Trời siêu diệu thậm thâm
Sửa mình tiến hóa tự tằm đường đi
Giải phần ô trước sân si
Khai thông đời đạo cũng vì tình thương
Phật xưa đã mở sẵn đường
Người đời tiến hóa tạo gương thể trần
Tu hành đóng góp một phần
Trở về chơn thật tối cần dựng xây.
Quý thương, L S H

Santa Rosa, 02/06/1990

Kính thưa Đức Thầy,

Con mạo muội viết thư này đến Đức Thầy để mong được về sống với mái gia đình Vô Vi, dưới sự thương yêu dạy dỗ của Đức Thầy.

Con tên là Đ T T S sinh ngày 11/04/60 tại Bạc Liêu. Có lẽ tên tuổi con còn quá mới mẻ với Đức Thầy vì con chỉ mới ngồi thiền hơn 1 tháng nay, nhưng với một tâm lòng mộ đạo vô cùng, dưới sự dìu dắt của sư huynh con là B M T ở Fresno, chắc Thầy biết rõ.

Gia đình con ở tại Bạc Liêu và mẹ con, em gái và em rể con cũng là những tín đồ ngoan đạo và ngưỡng mộ Đức Thầy. Để con nhắc lại bài thơ mà Đức Thầy đã làm cho mẹ con trong một lần thầy ghé Bạc Liêu ở nhà ông Tỷ bán hủ tiếu với những người bạn đạo Bạc Liêu, nội dung bài thơ là (mẹ con bảo con nhắc lại cho Thầy nghe).

Đỗ phong chuyển động bốn phương trời

Thị tiến thành tâm học đạo đời

Vân tạt vân tan hòa khí tiết

Khổ hành lập hạnh xét ơn Trời

Lúc đó gia đình con gặp cảnh khổ, hoạn nạn, nhưng nhờ vui học đạo, mẹ con đã hưởng được nhiều phước đức của đáng bề trên, vui trong cảnh nghèo trong sạch, tuy thiếu thốn về vật chất nhưng tinh thần đầy đủ. Mẹ con nói lúc đó mẹ con nghèo phải đi bán chuối chiên nuôi các em và cha đi cải tạo, ăn dưa muối tương chao mà thiên được mẹ con cũng thấy vui và ao ước đừng thức khuya dậy sớm lo buôn bán, mẹ con sẽ thiền nhiều. Bây giờ được toại nguyện mặc vật chất thì lại thiền dờ nên mẹ con buồn như mất mát cái gì vậy. Mẹ con suốt đời hi

sinh cho con, một người mẹ hiền luôn gặp nhiều nghịch cảnh. Lúc cha con về, dưới áp lực của cha và các cô quá mạnh, mẹ con không thể nào tiến bước được. Cha con tìm đủ mọi cách ngăn cấm mẹ con xa rời bạn đạo.

Và bây giờ đã gần 10 năm rồi kể từ ngày gặp Đức Thầy, nay nghe con ngộ được Pháp Lý và biết Đức Thầy hiện ở Canada, mẹ con mừng lắm. Mẹ con cứ bảo con xin Đức Thầy một bài thơ cho mẹ con và nếu có dịp con gởi về cho mẹ mấy cuốn băng giảng của Đức Thầy. Con cứ ngần ngại mãi vì thấy mình còn non kém quá, nay mới mạo muội viết thư này gởi đến Đức Thầy với một tấm lòng thành hướng về đạo. Con mong được hồng ân của Thầy giúp đỡ cho con vượt qua mọi nghịch cảnh cuộc đời, dốc lòng vui học đạo. Chồng con, quan niệm bất đồng, sống trong cảnh trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, hằng đêm con phải đợi cho mọi người ngủ hết mới dám ngồi thiền, nên thường ngồi trễ giờ. Con biết con làm vậy là tâm chưa nhất quyết, cứng rắn, nhưng sao con cứ bồn chồn không yên, cứ sợ anh ấy hay được sẽ xảy ra những chuyện đau lòng như mẹ con ngày xưa (Cha con đã từng đánh đập mẹ con chỉ vì chuyện ngồi thiền). Một người chủ nghĩa về trần tục hưởng thụ, sống với một người mà tâm đã hướng về con đường đạo, thật là khó vô cùng. Sư huynh con cũng thường nói, ai cũng có nghịch cảnh vì nghịch cảnh là ân sư của mình, có vượt qua được thì mới thành công. Đức Thầy biết không, nơi con ở, không có cộng đồng người Việt, không có thiền đường, con chỉ ngồi một mình theo sách vở hướng dẫn mà thôi. Có gì thắc mắc, con điện thoại hỏi sư huynh, nhưng con cũng rất sợ chồng con lại gieo những nghi ngờ không tốt cho sư huynh con. Vì vậy con cứ dẫu mãi, con cảm thấy đơn độc vô cùng và cứ sợ mình ngã lòng. Nhưng dần dần, dưới sự khuyến nhủ, giúp đỡ

Thư Từ Lai Vãng ...

của sư huynh con cùng các bạn đạo ở Fresno, gửi sách vở, băng giảng đạo, video lên cho con, con đã dần dần lấy lại được sự thăng bằng trong tâm hồn. Hằng đêm ngồi thiền, con mở băng của Đức Thầy ra nghe, nương theo lời niệm, lời giảng của Đức Thầy, con đã ngồi tiến bộ thấy rõ. Lúc trước mỗi đêm con ngồi chừng 40 phút, vậy mà gần tuần lễ nay con đã ngồi 1h20. Con mừng lắm khi thấy mình càng ngày càng tiến bộ rõ. Con cũng sẽ viết thư về Việt Nam khuyên mẹ con nên cố gắng tiếp tục tu hành dù gặp bất cứ nghịch cảnh nào.

Này giờ con viết quá dài, làm mất thì giờ vàng ngọc của Đức Thầy, kính mong Đức Thầy cho con một lời khuyên trong hoàn cảnh hiện tại, con cũng không muốn dẫu mãi những người thân thuộc đang sống với mình.

Con mong sao dưới hồng ân của Cha Trời và Đức Thầy, con sẽ có đầy đủ nghị lực để vượt qua tất cả, tu hành càng ngày càng tinh tấn, để theo kịp các huynh tử của con đang hết lòng chờ đợi con ở cuối đoạn đường gian khổ. Trí óc con còn non nớt, kém cỏi, con có nói lời gì không đúng xin Đức Thầy rộng thứ bỏ qua.

Cuối thư con kính chúc sức khỏe Đức Thầy cùng gia quyến được vạn an để dịu dặt dần con thơ sớm trở về với cội nguồn, với Cha Trời Mẹ đất. Nay kính. Một học trò mới giác ngộ Chân Lý. Đ T T S.

Santa Rosa, 01/07/90

Kính thưa Thầy,

Đây là lá thư thứ hai con gửi cho Thầy, vì lo không biết lá thư đầu có đến tay của Thầy không.

Nơi con ở xa xôi các thiền đường và tu học chỉ có một mình nhưng lòng lúc nào cũng cố gắng và phát tâm đi theo con đường đạo. Mỗi đây con đã liên lạc với thiền đường ở San Jose để làm quen với các huynh tỷ trong đạo và xin một sổ sách vở tài liệu, băng giảng của Thầy để học hỏi thêm, hầu giúp cho tâm linh sớm phát triển.

Về phần mẹ con ở Việt Nam, tu thiền đã 10 năm về trước, chắc Thầy còn nhớ. Mẹ con lúc nào cũng nhắc nhở tới Thầy với một niềm thương kính vô biên và mẹ con có nhờ con xin với Thầy tặng cho mẹ con một bài thơ. Nay mẹ con nghe tin con đã ngộ được Pháp Lý, người rất vui mừng và mong con luôn giữ vững con đường đạo để tìm được cái chân hạnh phúc bất diệt đời đời. Con có gửi về cho mẹ con mấy tấm hình của Thầy chụp ở Úc và bên Phi, lúc đi thăm các bạn đạo ở Philipines, mẹ con mừng lắm.

Kính thưa Thầy,

Riêng về phần con, đã hai tháng nay từ lúc bắt đầu tu luyện theo Pháp Lý Vô Vi này, lòng con cảm thấy sung sướng vô cùng và luôn cố gắng để đạt được kết quả tốt.

Lúc gần đây, chồng con hay được con tu luyện theo Pháp Lý này, đã cho con là tà đạo tìm đủ cách đánh đập, đòi giết con, rồi đòi ly dị... nhưng con vẫn một mực không thay đổi, quyết tâm và cố gắng giải thích cho chồng con hiểu, nhưng anh ấy cứ nghĩ con vì mơ mộng viễn vông, hoặc nghe ai xúi dục, hoặc tìm cách muốn bỏ chồng nên đã bày ra lối tu thiền để phản đối âm thầm. Rồi lại ghen tuông đủ thứ. Thật tình Thầy ơi, lúc đó con cũng động loạn quá vì sợ chồng làm liều sẽ có hại. Nhưng hàng đêm con cầu nguyện với Cha, với Tổ Thầy giúp con đủ sáng suốt để giữ vững ý chí, phân định được trực

Thư Từ Lai Vãng ...

thanh và hiện nay lòng con đã thanh thản và quyết tâm đi theo con đường đạo. Mặc dầu chồng con vẫn còn phản đối việc tu luyện của con, nhưng con nghĩ, những lời nói của con đã làm cho một người quá quẩn trí đã phải suy nghĩ lại việc làm của mình đúng hay sai, để nhận chân được đây là tà đạo hay chính đạo. Có ai tu mà không bị khảo, nhưng vợ tu chồng không tu có lẽ bị khảo đảo nhiều hơn vì đàn ông thường nghĩ đàn bà: "*Xuất giá phải tùng phu*", chịu chồng và phải nghe lời chồng. Và trong những ngày sắp tới con mong rằng mình sẽ nhận được hồng ân của Tổ Thầy giúp cho con có đủ sáng suốt, không vọng động để giữ tròn nhân đạo và thiên đạo.

Về phần tu luyện, con có một đôi lời ao ước nhờ thầy chỉ dạy: Theo sách "*Tôi Tâm Đạo*" của Hồ Văn Em có chỉ dẫn, một người muốn tu thiên thì trước hết phải học Soi Hồn và Pháp luân nằm cho tinh tấn trong vòng 6 tháng rồi mới bước qua Thiên Định và Pháp Luân Thường Chuyển.

Trong khi con đã bước một lượt năm bước lúc mới vào tu tới giờ, như vậy có được không? Và sức khỏe vẫn thấy rất tốt, không gặp trở ngại gì. Đồng thời con cũng đã bỏ ăn mặn theo ăn chay luôn. Đêm nào ngồi được lâu, chân tay bớt tê mỏi từ từ, tâm tập trung được trên đỉnh đầu, con mừng lắm. Mới đây con lại thấy có mấy triệu chứng lạ nhờ Thầy giải thích:

- Lúc thiền tự nhiên thấy luồng khí nóng từ dưới châu thân bốc ngược lên đỉnh đầu và thoát ra ngoài. Cơ thể sau đó trở lại bình thường. Có đêm lại thấy cả đầu nóng hừng hừng, nhưng không phải là quá nóng. Như vậy tốt hay xấu.

- Khi tập trung ý lên đỉnh đầu, thường cảm thấy đầu mình có một lỗ hổng và các ý đều theo đó thoát ra ngoài cả.

- Đôi khi ngồi, cơ thể bị lắc nhẹ, kèm thì hết, và đôi khi thấy mê mê, thân mình chúi nhẹ ra trước và có lúc giật nhẹ về phía sau. Các hiện tượng trên là như thế nào hả Thầy.

Con ao ước kính mong Thầy chỉ dẫn cho con tường. Con không được sáng suốt lắm, xin Thầy viết cho con bằng văn xuôi để dễ hiểu.

Còn lúc thiền xong, có nên làm Pháp luân nằm hay không? Vì theo sách vở mới đây, nghe thầy dặn khi thiền xong đừng làm Pháp Luân nằm cơ thể sẽ động trở lại.

Con cả ngày phải đi làm từ sáng tới tối không có chỗ để nằm, nên chỉ có ban đêm về nhà mới có thể làm được Pháp luân nằm. Vì vậy nhờ Thầy hướng dẫn cho con.

Kính thưa Thầy!

Lá thư này gói ghém tất cả tấm lòng con muốn cầu học đạo. Hằng đêm con nguyện với lòng sẽ vượt qua hết mọi khó khăn, thử thách để về với Cha Trời Mẹ Đất, với tổ Thầy. Cuối thư, con rất mong được Thầy hồi âm. Cầu chúc cho Thầy luôn được dồi dào sức khỏe để điều dắt đàn con trên đường trở về nguồn cội. Con

Santa Rosa, 18/07/90

Kính thưa Thầy,

Hôm nay con lại viết cho Thầy một lá thư thứ ba nữa, con cũng biết công việc Thầy bề bộn lắm, nhưng lòng con cứ nôn nóng và ao ước được đọc thư Thầy. Sự chiếu cố Thầy là nguồn động viên tinh thần vô cùng to lớn cho con trong giờ phút này. Đọc thư con chắc Thầy sẽ nghĩ con còn non yếu quá, vì thật vậy, lúc trước có sư huynh ở gần, hằng đêm công phu tu luyện có điều gì lạ là con có sư huynh để nhờ giải đáp ngay. Nhưng

nay sư huynh con đã đi rồi, và bảo con từ nay phải tự tu tự tiến một mình, mọi diễn biến rồi sẽ lần lần sáng và tự mình giải một mình, không cần hỏi sư huynh con nữa. Như vậy là con còn ý lại phải không Thầy? Nhưng trong thâm tâm con, con đâu có muốn nhờ Sư Huynh con giúp đỡ gì đâu, mà con chỉ cần Sư Huynh để lý giải những thắc mắc hoặc những sai lầm cần sửa trong khi hành pháp. Con bị bệnh trĩ, gan và bao tử, theo Sư huynh uống thuốc 4,5 tháng nay, Sư huynh bảo con tu đi rồi nghiệp sẽ giải từ từ, hết cả bệnh tật, sư huynh không hốt thuốc nữa.

Thầy ạ! Chắc kiếp trước con vụng đường tu, nên kiếp này nghiệp trả quá nặng. Thân thì bệnh hoạn đủ thứ, gia đình thì đổ vỡ, vì chồng con không chấp nhận cho con đi theo con đường đạo. Nay con nhất quyết thiền, nên chồng con buộc con phải ly dị, mỗi đứa một đường. Mọi người xung quanh nhìn con với cặp mắt lạ lùng vì họ không hiểu sao con có thể bỏ chồng để theo đạo.

Thầy ơi! Bao nhiêu tác động của ngoại cảnh, nhiều lúc làm con đau buồn quá, nhưng con cố gắng vượt qua trong ngày những lúc rảnh rỗi con mở băng giảng của Thầy để nghe để hướng dẫn tâm thức dần theo nếp chánh, bỏ đi những động loạn làm tâm thức mình không hướng thượng được. Bây giờ mỗi đêm, con ngồi được từ một tiếng đến 1h30, con soi hồn đã khá hơn trước, lâu được 15 phút, bớt mỗi, tuy nhiên tự cùi chỗ đến các ngón tay thường hay nóng lên và tê rần. Con tập trung để nghe tiếng điển nổi lên trong đầu, và đã dần gạt bỏ được những ngoại cảnh ban ngày.

Lúc vào thiền định, con ngồi một lúc lại phải mở băng niệm Phật của thầy mới ngồi lâu được. Con biết làm như vậy là chưa rõ được trình độ của mình, nhưng con muốn nghe niệm

lục tự bên tai để dần dần cho tâm được định hoàn toàn rồi bỏ băng. Nhưng không hiểu sao, lúc này khi vào thiền định, đầu óc con trống rỗng, có lúc con quên cả niệm lục tự theo Thầy, tuy con vẫn tỉnh chứ đầu có ngủ gục, đôi khi bị lắc nhẹ. Nhiều lúc con muốn tập trung tư tưởng lên đỉnh đầu và niệm lục tự, nhưng không được. Con cố gắng đã nhiều đêm và hôm nay con lại mạn phép hỏi nhờ thầy giải đáp. Như vậy là con tiến hay lùi. Đầu óc con nó cứ trống rỗng không có một ý niệm gì cả Thầy ạ!

Con mong muốn sao cho mình luôn giữ vững được ý chí, đi theo con đường đạo. Trước đây con không ăn chay được, nhưng từ ngày thiền đến nay con quyết định trường chay và không con thêm muốn gì thịt cá nữa. Gần đây, ban ngày con cảm thấy mỗi mệt và làm như thiếu ngủ. Lúc ngồi, đứng thường bị xây xẩm cả mặt mày. Như vậy là do lúc thiền, con làm chưa đúng cách hay tại con bệnh hoạn gì hớ thầy? Con đã liên hệ được với thiền đường anh Vĩnh ở San Jose để nhờ giúp đỡ xin một ít sách vở, băng giảng để nghe thêm. Tu phải tiến chứ không được dậm chân một chỗ, phải không Thầy. Các anh các chị trên thiền đường rất vui lòng đón nhận một đứa em đang quay về nguồn cội. Con cảm thấy vui mừng khi mình đã thật sự hòa nhập vào với các anh em trong tình huynh đệ tử muội một nhà. Chị Tân ở thiền đường hứa khi nào Thầy qua sẽ dẫn con lên thiền viện với các anh chị. Nhiều lúc con cứ nghĩ phải chi con đừng có gia đình, con sẽ lên thiền đường ở luôn sinh hoạt bên các huynh tỷ, có lẽ tu sẽ mau tiến lắm. Con còn nặng nợ đời quá phải không Thầy, chuyện gia đình vẫn còn rối rắm, chưa dứt khoát. Bây giờ con đã quyết lòng theo đạo, nếu chồng con ảnh không thông cảm được thì tùy ảnh quyết định, ly dị hoặc xa nhau.

Thư Từ Lai Vãng ...

Thầy ơi! Con còn u tối quá, xin Thầy từ bi giúp con được sáng suốt trước những quyết định quan trọng của cuộc đời. con mong Thầy sẽ thương và hồi âm cho con, an ban cho con những hồng ân điển lành trên con đường tu luyện. Kính mong Thầy được dồi dào sức khỏe. Kính thư. Đ T T S

Montréal, ngày 24/09/1990

T S,

Trong lúc Thầy an dưỡng, đã nhận được liên tục ba lá thư của con, muốn giải tỏa những nhỗi quả trong tâm để thực hiện đến sự thanh tịnh cho chính con. Đối với việc gia đình thì phải ý thức được duyên lành, đó là định luật vay và trả của tình đời để sớm thức tâm. Ở thế gian này có vay và trả mới học được chữ nhin nhục thật sự. Từ đó sẽ tiến dần tới con đường đạo pháp trong tâm thức. Ngày hôm nay con có duyên lành tái ngộ chồng con và nhờ đó, sự kích động và phản động dẫn con tiến tới con đường đạo xa xưa từ tiền kiếp, nay cũng hội ngộ để con tự thức và tiếp tục tu thêm.

Tu về Vô Vi là thực hiện khai mở điển giới của bộ đầu, tức là sẽ về không, không mê không chấp mới thành đạo. Con đã có cả hai, nhưng tâm con còn giữ, chỉ có một người ở thế gian có thể ăn cắp cái tâm của con được. Sửa được tâm và về với chơn tâm, thì sẽ cứu tất cả. Khi con cảm thức được điều này, con sẽ quí tất cả những sự phản động và kích động ở xung quanh con. Tuy con có xác thân, nhưng hồn con làm chủ, chứ không phải xác làm chủ. Xác thì chỉ biết chấp mê mà thôi, còn tâm thì chỉ biết tha thứ và thương yêu. Người tu phải dụng tâm làm chánh, nhiên hậu mới có cơ hội khơi dậy điểm từ bi của chính mình mà tiến. Con nên cảm ơn tất cả những gì kích động xung

quanh con, hòa tan với nó thì con mới thật sự trở về với sự thanh tịnh. Thế gian vô nan sự. Ở đời này chẳng có gì khó cả, nhưng chỉ có sự nhịn nhục là cần thiết, chư tiên chư Phật cũng nhờ sự nhịn nhục mà đạt thành. Con thương yêu con con mới chịu tu vì tu là cứu tất cả, không còn phụ một ai nữa. Con sẽ vui và hoà ái tương thân với tất cả vạn linh trong vũ trụ sau khi con thành đạo. Con hiểu được nguyên lý này thì con sẽ nắm được cây thuốc để đo lường trình độ tu học của chúng sanh.

Còn lúc con thiền và cảm thấy không yên ổn thì con nên nghiên cứu lại thức ăn, vì sự ăn uống rất quan trọng. Thâu món ăn mất trật tự vào, thì cơ tạng không yên ổn được. Ăn chay là một phương thức điều dưỡng cơ tạng, cũng phải ăn cho nó đúng, không nên ăn rau sống, trái cây. Nó có thể tạo chất men xông lên bộ đầu, làm cho trí óc thiếu minh mẫn, đó cũng là từ bộ ruột mà ra. Còn bệnh của con là chỉ có "xúc ruột" mới trị hết được. Bộ ruột nó mới sanh ra bệnh trĩ và bón. Con nên hỏi lại thiền đường, tìm chỗ xúc ruột cho nó đỡ.

Còn về phần má con, người đã được tu nhiều cũng nhờ sự kích động của ba con, càng kích động mà càng bí, thì chỉ biết nhờ Trời Phật cứu giúp mà thôi. Cho nên má mới có duyên lành với đạo.

Dưới đây là bài thơ của má con:

Đỗ giáng trần điều luyện xác thân

Thị hòa tâm sự tự phân lần

Vân tan vân tẩu tùy duyên thức

Khổ cảnh trần gian, xét xét phân

Xét phân đời đạo bao lần

Thư Từ Lai Vãng ...

Trong không mà có tối cần dụng xây
Cánh trời thanh thản mưa mây
Dạy cho học đạo từ nay thức hồn
Vạn linh cũng vẫn sanh tồn
Diễn khai tâm đạo ôn tồn dụng xây
 Nguyễn trao tâm thức với Thầy
Đời là tạm cánh vui vầy cảm giao
Vạn linh biến đổi sắc màu
Qui nguyên một mối trước sau dung hòa
Diễn hoà thanh thản do ta
Tâm ta khai mở tình Cha trong người

Chỉ tu và biết vui cười
Cứu huyền thất tổ an vui đời đời
Cần khôn vũ trụ tình Trời
Ban ơn không ngớt, độ lời nô nê
Chúng sanh học có chữ hòa
Bền tâm nhịn nhục thiết tha độ đời
Càng tu thức giác hợp thời
Trở về thực chất đời đời yên vui
Bình tâm học hỏi đạo mùi
Rèn trui tự tiến an vui tâm hồn
Cần khôn vũ trụ sanh tồn
Độ tha tự thức giữ hồn về quê /.
Chúc con vui khoẻ. Quý thương. L S H

T.B. Mỗi khi ăn, con nhớ nên nhai cho thật kỹ, đồ ăn hòa với nước miếng mới nuốt, và thường ăn hột kê (*millet*) thay cơm để trị bệnh táo bón. Hột kê rất tốt cho các tạng tỳ.

Marseille, le 26/05/90

Cher Monsieur Tam,

Je vous demande pardon de vous déranger pour mes affaires personnelles.

Je ne sais pas à qui me confier sauf à vous. Inutile de vous raconter mon histoire, vous devez sûrement la connaître. J'ai honte de vous écrire car je ne pratique pas comme il faudrait. Mais comme je ne parle à personne de ma situation, j'ai le cœur très lourd. Cela me fait souffrir énormément.

Il y a des jours comme aujourd'hui où je suis beaucoup désespérée. Je dois continuer à vivre dans la trahison et le mensonge. Moi qui croyais en l'amour sincère. Je pensais que lorsque on se disait je t'aime c'était pour la vie et même après. Pour moi les sentiments ne sont pas un jeu. Je suis profondément déçue. Est-ce normal d'accepter de subir tout-cela? Est-ce que je suis folle? Je pense que je n'aurai jamais plus confiance en personne maintenant. Vous êtes la seule personne en ce monde en qui je crois. Ce sont peut-être mes deux enfants qui me donnent la force d'avancer, mais jusqu'à quand?

Voilà! j'en aurai encore beaucoup à dire, mais je ne trouve pas les mots. J'ai oublié aussi de vous dire ce sentiment affreux de haine, que je n'ai jamais ressenti pour personne auparavant et cette envie continuelle de pleurer.

La nuit parfois j'entends dans la tête un bruit indéfinissable, un espèce de "hzz" très fort et quelquefois des voix et puis des présences autour de moi. Cela me fait très peur.

J'espère que ma lettre vous trouvera en bonne santé.

J'espère pouvoir vous rencontrer très bientôt.

Thư Từ Lai Vãng ...

Je vous embrasse affectueusement. Respectueusement. C.

Montréal, 04/10/90

Chère C,

L'amour est toujours très sincère, léger et heureux. au contraire, les êtres humains ne sont pas sincères entre eux. C'est pourquoi, cela provoque des agitations et produit de l'énergie impure, et les querelles. Ils se sont oubliés eux même et n'ont qu'à se nourrir de vengeance. Et le résultat est nul. La vérité est claire et simple. La vie est toujours faite de débit et de crédit. Il faut bien noter ses actions. Si l'on peut se régler soi-même, on aura la chance de se réjouir, à élever notre énergie qui ne jamais stopper par l'impureté. Vous ne vivez pas réellement avec l'humanité, mais vous vivez réellement avec l'énergie. Libérez vous-même pour jouir de la vérité. J'arrête ici et je vous souhaite une bonne santé. L S H.

Newcastle, ngày 16/06/90

Kính thư ông Tám,

Nhân dịp bố của con gửi bằng thâu cuộc phỏng vấn của đài Quê Mẹ đến cô Bé, con vội nắm lấy cơ hội "*ngàn năm một thư*" này để viết thư vởi vĩnh ông Tám, ban cho con vài lời dạy bảo.

Thưa ông Tám, con có vài cái kẹt quá, con định hỏi ông để ông giải đáp cho con nhưng thời gian có hạn mà con bao nhiêu bạn đạo đều muốn hỏi, nên con chẳng muốn làm mất thời gian. Bây giờ con mới dám viết thư hỏi ông.

Điểm đầu tiên con muốn hỏi là con phải làm sao để diệt hết những ý nghĩ xấu xa trong đầu óc, thường thì con hay niệm Phật để gạt những tư tưởng xấu qua một bên, nhưng rồi nó

cũng lại đến. Con cảm thấy mình dơ bẩn quá nhưng chẳng biết làm sao, mong ông chỉ dùm con. Điều nữa là mấy năm nay đường sống lưng ở giữa bả vai thông lên cổ của con hình như chưa thông nên kêu "lục cục" hoài. Có phải tại con thở không đúng hoặc chưa tới mức hay không, thưa ông? Con có phước duyên được gặp ông Tám vài lần và một lần ông Tám đến thăm gia đình con ở Newcastle. Ông Tám đã dạy con rằng "**Ráng tu nhẹ con**" thì con có nói là "**con sẽ cố gắng**" lúc đó đầu óc của con ngu muội quá, con chỉ nghĩ rằng thiền thật nhiều, thì sẽ mau đạt chứ gì. Nhưng đó chỉ là một phần mà thôi. Sửa cái tâm tánh mới là chánh. Con biết con còn nhiều bề trễ và trần trược quá, nên tu hoài chẳng tiến. Con chỉ biết là phải cố gắng hơn thôi. Chỉ mong được vài lời giáo huấn của ông Tám giải đáp những cái gút cho con thì còn gì bằng.

Thơ con viết lủng củng quá xin ông đừng cười con, con xin dùng bút và chúc ông Tám và cô Bê ngày càng vui càng khỏe, càng sáng, càng đẹp mãi mãi. Kính thư. Con. V T K D

T.B: Xin ông Tám ban cho con một bài thơ ngắn để con tự lấy đó làm lời nhắc nhở cho chính bản thân con. Con cảm ơn ông rất nhiều.

*Vũ trụ cần khôn chuyển tạo hình
Thị hòa tâm sự tự phân minh
Kiêu thơ sống động tâm thốn thức
Diễm phúc trần gian, giải phát minh*

*Phát minh đời đạo hành trình
Trong không mà có tâm linh hợp hòa
Tình thương sáng suốt ban ra
Qui nguyên một mối chan hòa tình thương*

Thư Từ Lai Vãng ...

Phân minh tự xét tự lường
Trí tâm thực hiện khai đường tự đi
Cảnh đời là bãi trường thi
Dạy cho tâm thức cũng vì tình thương
Tự mình thực hiện gieo gương
Đường đi sẵn có tự lường tự tu
Chẳng còn trách móc khờ ngu
Chỉ lo thăng tiến trùng tu hoài hoài
Hướng tâm lập cảnh thanh đài
Chẳng còn mê muội, tiến hoài không ngưng
Qui nguyên cảm thức từ từng
Do đâu mà có tự trưng ý Trời
Cảm thông thiên địa đời đời
Giữ tâm thanh tịnh, giữ lời hứa tu
Chẳng còn nuôi dưỡng ý mù
Khai thông đời đạo trùng tu hoài hoài
Độ tha tại thế tiến hoài
Trong không mà có đạt ngày quang vinh./.

Quý thương, L S H

Toronto, 09/07/90 (1h30 đêm)

Kính thưa Thầy,

Thưa Thầy, người Thầy vĩ đại của chúng con, Thầy của riêng con. Con xin lạy Thầy cho con được tôn vinh Thầy trong đời sống của con, con kính trọng thương yêu Thầy vô kể. Con không biết dùng ngôn từ gì để diễn đạt được cả nỗi lòng con kính dâng ngài. Thầy đã ban cho con ánh sáng khi bóng đen bao phủ. Thầy đã ban cho con nguồn hi vọng khi con mất cả

niềm tin vào đời sống và chính bản thân con. Thầy đã cho con viên thuốc kỳ diệu chữa tâm bệnh, cái bệnh mà con nghĩ nó sẽ quán quít con cho hết cuộc đời này. Con khổ tâm lắm Thầy ạ, từ nhỏ đến lớn con thiếu tình thương của gia đình, con hiu quạnh, con cô độc vô cùng, con không có bạn thân, không ai hiểu con cả. Mặc dù con đến với mọi người với tất cả tấm lòng thành. Con sống trong nước mắt và sự cô đơn. Niềm an ủi của con là Đức Tin. Khi con gặp bối rối khổ sở, con đứng trước bàn thờ niệm danh Đức Quan Âm Bồ Tát, xin Ông Trên chia xẻ sự đau khổ cho con. xin ban cho con niềm an ủi, xin cho con lời dạy bảo, thế rồi con giải quyết sự việc theo ý của mình. Bây giờ con có thầy, con có Cha, Cha thương con dạy bảo cho con. Nghiệp con còn quá nặng, tánh tham sân si con còn quá nhiều.

Mỗi đêm mỗi ngày con nghe băng Thầy dạy, con không còn trối mình vào nỗi khổ vô hình, con luôn trách mình bởi những sai lầm vấp phải. Con thường kiểm chứng mình hằng ngày. Con phải rèn luyện sửa chữa mình từ phút từ giờ. con hi vọng con sẽ có tiến bộ thời gian tới.

Thầy kính yêu của con, tuy con chưa gặp Thầy, nhưng bóng Thầy luôn luôn trước mặt con, Thầy nghiêm khắc khi con có lỗi, Thầy hiền hòa khi con tu tiến tránh bỏ u mê. Thầy an ủi con khi gặp nỗi âu lo. Thầy đã đem hạnh phúc niềm vui đến chúng sanh. Thầy khuyên bảo dắt dìu chúng con cho vui đi nỗi khổ vô cùng của cuộc đời này. Con quá sung sướng là tìm được chân lý mà suốt đời con mãi hoài tìm kiếm.

Con xin tạ ơn Trời Phật, con xin tạ ơn Thầy, con xin chia vui với tất cả mọi người cho con nguồn tư tưởng an lành như những hôm nay.

Thư Từ Lai Vãng ...

=====

Con xin được viết thư đến Thầy. Xin Thầy chia xé nỗi niềm con. Kính thư. N T V.

16/07/90

Kính lạy Thầy,

Sáng 15th khoảng 5 tới 6 giờ sáng con mơ thấy Thầy đến nhà con cùng hai đệ tử của Thầy dáng cao cao. Thầy nhìn bạn con Thầy nói nó còn trước nhiều quá 3 năm sau mới tu được. Thầy nhìn con Thầy nói con tu được. Thầy khuyên con cố gắng tu tập, công phu thường xuyên để sau này lãnh sứ mạng của Trời giúp đỡ cho người. Rồi Thầy đút vào miệng con miếng bánh. Con và bạn con cứ bản khoăn mãi, dù thật hay hư con luôn ghi nhớ lời Thầy răn dạy.

Thầy biết không? Hai tuần này con trì trệ tu tập bữa có bữa không, tâm trí con hình như xao lãng. Từ hai đêm nay con đã trở lại với trạng thái bình thường. Tạ ơn Thầy đã nhắc nhở khuyên bảo con. Xin thầy tha lỗi cho con. Con xin chia xé với Thầy nỗi niềm của con. Kính thư.

Montréal, ngày 04/10/90

V con,

Thầy đã nhận thư con đề ngày 16/06/90, được biết tâm thức con đang khai triển về mầm móng của đạo pháp.

Con người giáng lâm tại thế, học khổ và phải dần thân gặp khổ, thì mới giải tỏa được sự phiền muộn sái quấy của chính mình. Mang xác phàm, không cảm thông được xác. Nguyên lý đó nằm đâu? Vị trí rất rõ rệt, nó là từ linh điển giáng lâm, tức là phần hồn rõ rệt, biết ăn nói đi đứng và quán thông mọi việc ở tương lai sau hành trình tu học đời lần đạo.

Khổ, khổ, khổ tức là biên giới của Phật Pháp. Con được tái ngộ Thầy trong tâm, thì con cũng cảm nhận được điều hay ý lành mà thực hiện. Con khảo đảo ở trần gian không xảy ra cho riêng con, nhưng tất cả mọi người đều phải học. Đó là luật nhân quả, xem kiếp này có thể biết được tiền kiếp, đã tu và thiếu tu, cho nên phải luân hồi lại thế gian thọ nghiệp và giải nghiệp để tiếp tục tu tiến. Tu cho đến lúc cảm thức được phần hồn là cấu trúc của siêu nhiên mà có, thì sẽ thoát tục, tâm thức vững vàng, hành trình rõ rệt, chẳng còn nuôi dưỡng mê tín dị đoan, hành trong nguyên lý Khoa Học Huyền Bí, cảm thức được và phát triển rõ rệt. Vui trong niềm tin bất khuất, nhiên hậu mới biết được hồn là tiến hóa vô cùng, nằm trong luật vay và trả mà thôi.

*Thầy thương Thầy dạy đứng ngồi
Con thương con phải vượt ngòi thế tình
Trở về chơn giác một mình
Qui y tam bảo hành trình Trời ban
Đạo tâm khai mở nhiều màn
Trong không mà có đàn tràng hơn xưa
Vui chung kết hợp mây mưa
Hòa tan trong thức, tâm vừa đạt thông
Hành trình nguyên lý giữ công
Khai vòng mở trí giữ không hề huê
Chúc con tự thức giải mê
Trong không mà có hương quê của hồn./*

Quý thương, L S H

Thư Từ Lai Vãng ...

16/02/92

Kính Thầy,

Chúc Thầy sức khoẻ, để tiếp tục dẫn dắt chúng con trở về nguồn cội.

Hồi còn bên nhà, xã Phước Lộc, Tuy Phước có đạo hữu N T, tiếp được điển cha, thầy tùy ý, và con đã ở chung gần năm rưỡi.

Thầy dạy qua âm thanh điển quang: "*Huỳnh Tông năng ngộ Lương Sĩ Hằng để được dạy dỗ, nhằm trở thành người đạo hạnh, hiền-lương của chư Phật và Ngọc Hoàng Thượng Đế, để phục vụ đường lối vô vi mà thế giới đang mong đợi được phổ biến*".

Được biết Thầy đã đưa con từ Sài Gòn về đó để tu nghiệp trước khi cho đi sang đây, đổi bài học mới. Như vậy là ở đây con chỉ lo tu xin thầy chuyển đổi hữu vi, hoặc hành hương tại chỗ, hoặc vào thiền viện, hay gì khác... mong được tin thầy. Con vẫn viết thư liên lạc bên nhà với các đạo hữu đó, nhằm nhận được sự dạy dỗ của điển quang và con cũng xin thầy chút phước để gửi quà về cho các bạn đạo ở đó, nghĩa là con sẽ đi làm chừng vài ba tháng rồi nghỉ. Con đã đem Lương Kính Quà, đổi diện thanh điển, không biết nó có viết cho Thầy chăng? Con xin dứt lời vì bề trên đã dạy: "*Gặp Thầy con chớ ba hoa nói nhiều*". Con. H T.

Montréal, ngày 04/10/90

T con,

Nhận thơ đọc lý vấn siêu

Khai sinh tâm đạo đạt yêu đạt hòa

Hành trình ban rải bởi Cha
Tâm tu khai mở chan hòa tình thương
Nhớ người tự thức gieo gương
Trong tâm thanh nhẹ tìm đường tự đi
Bình tâm học hỏi khắc ghi
Cần khôn vũ trụ cũng vì tình thương
Tự mình nguyên lý tự lường
Trong không mà có tìm đường ra đi
Vía hồn tái ngộ khắc ghi
Trường thi đời đạo xét suy đủ điều
Minh tâm kiến tánh đạt siêu
Tu tâm học hỏi đạt nhiều thức tâm
Hành trình ôm lấy chữ không
Qui y tam bảo một vòng khai minh
Thực hành thức giác hình trình
Trong không mà có tự mình lấy lòng
Tâm con khai mở thông dong
Trong không mà có một vòng tự tu
Chúc con giải tỏa khờ ngu
Về nơi thanh nhẹ trùng tu hoài hoài
Điểm quang sắp sẵn an bài
Tiến thân học hỏi, học hoài không ngưng
Cảm thông từ giới từ từng
Khai minh tâm đạo cảm mừng cảm vui
Tự mình điều luyện rèn trui
Về không tự đạt an vui đời đời
Tình thương bạn đạo chẳng rời
Qui y một mối lập nơi an toàn
Chúc con khai triển bình an

Thư Từ Lai Vãng ...

Rồi đây tái ngộ, dàng hoàng hơn xưa!

Quý thương, L S H

Baldwin Park, ngày 19/07/90

Kính thưa Ân Sư,

Con và M H đã qua Mỹ hơn tháng nay. Lúc mới qua anh C con có điện thoại qua Canada báo tin cho Ân Sư và Bà Tám hay, gặp anh Q tiếp điện thoại nói ân sư qua Úc mà không biết số phone của ân sư, còn Bà Tám thì đi chợ.

Ngày 24/06 con nghe tin ân sư qua Thái Lan, con có điện cho cô N ở Thái Lan, cô N nói ân sư chưa qua, con có gửi cô N lá thư cho ân sư lúc còn ở trại Thái Lan, chắc hôm nay ân sư đã được rồi, tội nghiệp ông Đại Tá P chắc trông tin ân sư lắm.

Nghe nói tháng 8 này có đại hội ở Florida anh C con định đưa con đi dự Đại Hội và thăm ân sư luôn, xin phép nghỉ thì hãng bảo mới vào làm chưa qua ba tháng thử thách nên không nghỉ được.

M H qua hôm rày anh C con dạy lái xe thi bằng viết đậu rồi, 20/07 thi bằng lái, anh C con cho M H tiếp tục học, nó chỉ làm một tuần lễ mấy giờ trong trường mà thôi, hôm rày thấy nó đi thi tháng 9 này mới nhập học.

Con thì ở nhà lo cơm nước cho cha con để M H có thì giờ lo học hành. Những người thân ở San Jose, San Diego hoặc anh chị Nh. ở Santa Ana kêu con lên nhà họ ở chơi vài ngày mà M H năn nỉ con đừng đi, ở nhà lo cơm nước cho nó (vì nó qua đây tuổi cũng lớn rồi), để nó chuyên tâm học, vài năm nữa nó lấy bằng xong rồi đi làm nó sẽ cho con đi chơi, đi du lịch xã dàng. Thấy con nó biết lo hãng hái học hành, con và anh C con rất mừng. Nhờ nó học Anh văn có căn bản bên VN nên qua đây nó không phải học lại Anh văn.

Con kính thăm Ân Sư và chúc Ân Sư được dồi dào sức khỏe và được muôn điều lành. Kính. N T C

Montréal, ngày 04/10/90

C con,

Ông Tám rất vui mừng nhận được thư của con, và được biết con bình an đến xứ Mỹ tự do này. Ông Tám không phí công chuyển diển cho con được toại nguyện, lúc nào cũng bảo bọc chúng con hết, để mong chúng con là người kế tiếp để độ tha.

Giai đoạn đầu, lúc nào cũng gặp nghịch cảnh cả. H có ý chí lo cho tương lai là điều quý nhất. Phần con cứ giữ tâm tu như vậy, không nên nghe những chuyện ngoài tai, vô ích. Rốt cuộc con cũng phải tự tu tự tiến mà thôi. Không nên nhận bất cứ một lời thị phi nào từ bên ngoài đưa vào. Mình phải tự trực diện, thì mới cảm nhận được sự thật là gì. Không nên u ơ và tự xóa bỏ tâm thức của mình trong hành-trình tu học. Tu về **Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp** khác hơn tất cả những môn pháp khác vì nó sẽ khai thác tận cùng về diển giới của cơ tạng, thì sẽ không bị bỏ ngõ trên đường đi. Diển là chánh, nếu người tu thiền không khai mở luồng diển, không bao giờ mở huệ được. Thấy mình trước hết, mới rõ nguyên lý của vũ trụ là từ quang của chư Phật, nó nằm hẩn trong nguyên lý siêu phàm đời và đạo. Sống ở thế gian, nhưng tâm thức không còn ở thế gian, vui với tất cả, hòa với tất cả và không nuôi dưỡng mê và chấp, nó mới đúng với câu của ông Tư đã dặn dò: "**Lòng cho riêng mới gọi là thần**"

Nếu chúng ta còn mê chấp thì chỉ làm ngạ quỷ súc sanh mà thôi, vì diển quang không khai mở, chân lý không tròn, không khác gì người say rượu tại thế gian, nói đạo mà không hiểu

Thư Từ Lai Vãng ...

đạo, và a từng theo một lũ mê và chấp mà thôi. Ông Tám lúc này vẫn khoẻ mạnh và nhớ thương các con. Chúc các con vui sống trong cuộc sống mới.

Quý thương, L S H

Sàigòn, 03/06/90

Hai Bác kính nhớ,

Đầu thư con kính chúc hai bác được nhiều sức khoẻ và đạt được nhiều như ý. Kính thưa Bác! Bác cho con tâm sự cùng Bác, Tết rồi con có về thăm gia đình tại Cam Ranh, con thăm mộ Ba con. Bác ơi! Mộ ba con đã hư và lạn đi chỉ còn tấm bia, con rất đau lòng không biết làm sao, con chỉ khóc nhìn thấy mả ba con đã bị hư và lạn đi rất nhiều. Bác ơi, con và anh P con làm ăn rất khó khăn, hoàn cảnh không đủ sống. Làm ngày nào xài theo ngày nấy hết. Vợ anh P bị bệnh bán thân nằm một chỗ, anh P phải đi làm nuôi ba đứa con rất khổ. Còn con thì sống đủ qua ngày, con sống bên chồng rất khổ. Con về quê 10 năm con mới về, khi về quê hương cảm thấy khổ lắm Bác ạ. Bác ơi! Hai anh em sao khổ quá, con chỉ mơ ước con xây mộ ba con là con vui lắm rồi. Bác ơi con làm không nổi vì con quá khó khăn. Con xin Bác thương chúng con và Ba con chết mà không mồ mả, con rất đau lòng nhìn thấy mả lạn và sụp nát.

Kính thưa Bác! Con xin Bác chút tiền về con xây mả Ba con. Con không biết lấy gì đáp đền công ơn Bác, ơn Bác rất là bao la, con không biết gì hơn, con xin Bác thứ lỗi cho con và Bác nghĩ thương Ba con giúp chúng con xây mộ Ba con cho Ba con có chỗ nghỉ ngơi là chúng con vui lắm Bác ạ.

Bác cho con tiền gửi địa chỉ Bác Bảy vì con thường lên nhà Bác Bảy thăm Bác và cô Ba lắm Bác ạ. Con xin tạm dừng bút, chúc Bác trăm tuổi và đạt nhiều như ý. Cháu của Bác. L T L

Montréal, ngày 10/10/90

L con,

Bác đã nhận được thư con đề ngày 03/06/90, được biết con đang khổ buồn vì sự lo âu không thực tế.

Con người sống tại trần gian, vốn vẹn chỉ có phần hồn là chủ thể xác, để học luật vay và trả mà thôi. Có tiền căn mới có hậu kiếp, xem hoàn cảnh của con hiện tại thì tiền kiếp con cũng không vừa, không hay là mình đã làm điều ác độc trong quá khứ. Cho nên ngày hôm nay, cho con ôm lấy sự khổ hạnh vì mình mà không hay.

Còn phần mờ mả của ba con là chuyện riêng của ba con. Ba con sẽ tự thức về luật nhân quả của chính phần hồn của nó, chứ không phải tiền bạc mà có thể cứu được phần hồn của ba con đâu.

Nhân loại đã lâm than và không nhận định rõ là họ đang sống trong luật nhân quả mà không hay.

Phần hồn không cần mờ mả, không cần tiền bạc, nhưng cần sự thanh nhẹ của tâm linh mà thôi. Hướng theo đạo nào thì sẽ phát triển theo đạo đó. Còn lo tranh chấp là sẽ chuốt lấy sự đau khổ đời đời, không phát triển được.

Con nên ý thức rằng Bác năm nay đã 68 tuổi, đã già hơn ba con, thì con cũng hiểu được bậc người già làm được điều gì mà có tiền bạc đâu. Con xin tiền thì bác chỉ dụng tâm hồi hướng cho con mà thôi, còn tiền bạc thì không có khả năng cung ứng. Xin con thông cảm cho bác điều này, Bác cũng sắp đến ngày xuống lỗ như ba con chứ không làm gì hơn ba con

Thư từ Lai Vãng ...

được. Con đừng nghĩ làm những người bỏ xứ ra đi đều là giàu có hết. Những người sống ngoài này vất vả và khổ cực hơn ở bên nhà

- 1) Không gán gủi được ba con
- 2) Không có công ăn việc làm
- 3) Tuổi già chồng chết
- 4) Những sự buồn tủi không biết tỏ với ai

Tương lai những người sống còn ở Việt Nam đều là sung sướng hết, nhân sinh sẽ tiến hóa qua cơn đau khổ này thì mới chịu ngồi lại với nhau và kiến thiết xứ sở tốt đẹp hơn.

Chúc cháu vui tiến.

Quý thương, L S H

Calgary, 08/08/90

Kính thăm Thầy,

Đầu thư con kính chúc Thầy đầy đủ sức khỏe, để dẫn dắt chúng con trên đường tu học. Con tên là L P N, kỳ Đại Hội này con không được duyên may để gặp Thầy, hiện tại con rất là khổ tâm, con đã bị khảo đảo, tất cả đều do lỗi của con gây ra, làm cho gia đình không được vui và ly tán, vợ và các con của con về ở bên ngoại, con về ở chung với em con là T nhà của anh L. Con kính xin Thầy chuyển thức vợ con trở về, để thức tâm cùng nhau tu học. Con đã không nghe lời Thầy, khi gia đình con gặp Thầy ở Vancouver, Thầy đã nói với con và vợ con: "*Các con về rắng lo tu*" Lúc nóng giận con đã quên lời Thầy dạy, bây giờ con rất là ăn năn và buồn khổ. Con nguyện sửa đổi tánh hư tật xấu, để vợ chồng con học hỏi nhau trong tu học. Con xin đôi ơn Thầy Nay kính.

Montréal, ngày 10/10/90

L P N.

Thầy đã nhận được thư của con đề ngày 08/08/90, được biết con đã đưa trong tánh mà hành sự cho nên mọi việc không được toại nguyện.

Vậy con nên ăn năn hối cải, xây dựng tâm thức hòa bình thay vì hỗn loạn. Muốn làm vua tại thế gian, tâm thức cũng phải hòa bình thì mới điều khiển được muôn dân. Nếu núp trong tánh mà làm người thì gia đình sẽ bị đổ vỡ và đau thương. Con có hồn có xác, tức là con có vị trí tha thứ và thương yêu. Sự hiện diện duy nhất của con người ở trên mặt đất này, là đang sống với cộng đồng nguyên khí của ba cõi. Ở thế gian này không ai có thể chế tạo được và phục vụ bằng nguyên lý của Trời Phật, cho nên chúng ta phải thức tâm hiểu rõ vị trí của chính mình, rồi cuộc chẳng có hơn cũng chẳng có thua, chỉ lo tu và tiến mà thôi. Quên mình mới thức tỉnh được, nếu còn ý lại nơi tánh thì mọi việc sẽ đắm chìm trong bể khổ mà thôi. Con đã có duyên gặp Thầy, nắm được pháp, chỉ có hành để giải toả sự phiền muộn sai quấy trong nội tâm mà thôi. Đó là ơn lành đã đến với con, nhưng con đã núp trong tánh mà từ chối sự thiện giác đó là lỗi lầm vô cùng. Vậy con nên ăn năn sám hối, nghe băng giảng của Thầy một tiếng đồng hồ trong một ngày thì con sẽ có cơ hội khôi phục lại sự tự nhiên và siêu nhiên của con.

Chúc con vui tiến.

Quý thương, L S H

H C M city, 02/07/90

Kính thăm chú thiêm,

Thưa chú đã gần hai năm con đã bán căn nhà cũ sang mua căn nhà khác tại bến Hàm Tử thuộc quận 5 Chợ Lớn. Cuộc

Thư Từ Lai Vãng ..

sống vất vả khó kiếm tiền hơn lúc trước. Một phần vì không có tiền, nên con đành bán căn nhà cũ để cho con gái đầu của con ra đi sang Australia với di ruột của cháu, sang bên đó đi học có tương lai hơn ở Việt Nam. Nay cháu được 14 tuổi, thừa chú. Cháu tên là L V T ở tại số 9 Hayden Road.

Thưa Chú, trong cuộc sống bất kỳ nơi nào, con người cũng nhận cho mình một vận may và nỗi bất hạnh của nó. Đến bây giờ con đã 42 tuổi con trải nhiều nỗi cay đắng với cuộc sống. Thưa Chú chính điều này con muốn tâm sự với Chú. Vì ở Chú con nghĩ con người ở thế gian gần như "hoàn hảo" theo đúng nghĩa của Thượng Đế.

Thưa Chú, làm người cũng phù du thôi, tại sao con người cứ ích kỷ với nhau không giúp đỡ nhau, để người khác có nỗi bất hạnh nhận được sự giúp đỡ nào đó, cùng vui tiến trong cuộc sống.

Thưa Chú, con vài lời kính thăm chú thiêm và chúc chú thiêm khoẻ mạnh và tu tiến. Cháu của chú thiêm.

H C M city, ngày 13/07/90

Kính thăm chú thiêm,

Thưa chú thiêm, từ lâu con không làm phiền đến chú thiêm, nhưng vì cuộc sống ở đây quá khó khăn mặc dù chúng con cố gắng tìm đủ mọi phương cách để sống song chỉ hết vốn và đi đến đường cùng. Chỉ có cách là bán nhà và tìm nơi khác để sống trong tuyệt vọng.

Thưa chú thiêm, lần thư này đến với chú thiêm, con chỉ xin chú một điều. Chú cố gắng giúp cho cháu một ít tiền để cho chúng con làm vốn xoay sở, làm vốn để mua bán. Chỉ có vậy thôi. Còn ở Việt Nam, ai cũng vậy, làm vào trường hợp túng quẫn.

Thưa Chú thiêm, con được biết chú thiêm hiện vẫn khỏe và đi khắp nơi để giảng đạo đó là điều chúng con rất mừng. Đến đây con tạm dừng bút, hẹn chú thiêm vào thư sau. Chúng con kính chúc Chú thiêm khỏe mạnh và tiến mãi trong sự nghiệp của Thượng Đế đã giao phó. Cháu của Chú thiêm.

L K T

Sàigòn 14/07/90

Kính thăm Chú Thiêm,

Thưa Chú, tình cờ con có đọc thông báo của Sở Ngoại Vụ, cho biết dưới đây.

Con là người được nằm vào trường hợp này: Ngày xưa có làm việc với Mỹ từ một năm trở lên, kể cả các công ty của Mỹ cũng được làm hồ sơ xin xuất cảnh sang Hoa Kỳ.

Thưa Chú: Chú cố gắng giúp cho con liên lạc với cơ quan cấp giấy nhập cảnh và khai đúng với các đề mục trong hồ sơ.

1) Con tên L K T, sinh năm 1951 tại ..., trước đây theo học khoá 3/68-69 tại ...

2) Chức vụ:....

Chú cố giúp đỡ cho con vì ở đây con không làm việc gì được, không vốn chẳng làm được gì, xin việc làm bị kỳ thị.

Khi chú xin xong, chính phủ Mỹ sẽ cấp cho con một giấy phép nhập cảnh và có giấy này ở đây con mới đăng ký xin xuất cảnh được.

Cuối thư con xin chúc chú thiêm vui khỏe mạnh. Cháu của chú. L K T.

Thư Từ Lai Vãng

Montréal, ngày 10/10/90

K T,

Chú đi du thuyết trên một năm trời, về đọc ba thơ của cháu đề ngày 14/07/90, được biết cháu muốn đi Hoa Kỳ, không phải là một chuyện dễ dãi như cháu muốn được. Đối với người Mỹ, thiếu một chút thủ tục là không vào được, huống hồ cháu không đủ thủ tục và học vấn, làm sao vào được xứ Mỹ. Nếu có vào được, cuộc sống rất gay go, không phải dễ dãi như ở Việt Nam. Nó là một cuộc sống cải tiến, khác hẳn với người VN. Còn về phần chú, thì chỉ lo về con đường tu học tâm linh, không biết đến chánh trị, không làm được một việc gì có thể giúp đỡ cháu được trong lúc này.

Còn L V T là con của con, có viết thư cho chú, nhưng chú có đến Úc. tìm thăm, nhưng mà cháu đã dọn đi mất rồi, không lưu lại địa chỉ, không biết hiện tại cháu ở đâu. Cháu nên moi cái óc ra để sống với cuộc sống hiện tại, thay vì y lại nơi tha nhân vô ích. Rốt cuộc chỉ có tu để lập lại hạnh phúc của con người, nhiên hậu mới có cuộc sống đàng hoàng hơn. Chứ ngồi núi này xem núi nọ, cũng chẳng có ích gì, và lại còn tai hại đến tâm thân nữa là khác.

Chúc cháu và gia đình vui tiến.

L S H

TP H C M, 26/05/90

Ông Tám kính thân,

Trước tôi xin trân trọng gửi thăm ông Tám, Bà Tám, sau thăm hết gia đình của ông đang vạn an. Chắc ông lấy làm lạ mà đọc thư này, là từ mười lăm năm nay, tôi không liên lạc gì hết với ông. Tuy là không liên lạc bằng con đường hàng không thế gian, chứ về tâm linh huyền diệu, dù không nghĩ cũng thấy

Ông thường lắm. Nhưng thấy dễ mà tự học tự tiến, nhớ ơn ông. Học gì áp dụng nấy. Lòng trung thành, trí nhập tâm, không dôi dãi.

Pháp có trăm pháp, mà pháp nào cũng xung hay, cũng huyền diệu, ban đạo chương mật, khoé khoan, để gây ra bao nhiêu thâm não khổ sầu.

Riêng tôi, y theo Ông dạy: hãy rút về trong vắng lặng, tự tu, tự tiến, không phô trương, không khoát lát, không truyền bá bừa bãi. Nên từ đó đến giờ, tôi đang yên thân. Tâm no, cố bình tâm đủ khả năng chữa. Sống như nhập giang tùy khúc, nhập gia tùy tục. Tôi cứ là con rùa, rút mình vô mai, chậm chậm bước, nên trải qua bao nhiêu thử thách tôi đều qua hết. Những cuộc hội họp do các bạn tự đến, tôi khéo léo chỉ dẫn, nếu thấy gì không ổn. Có người đến chum sớ là bấy giờ họ tu cao lắm, pháp họ đã sửa đổi lại, không như của ông Lương Sĩ Hằng, tôi cũng mỉm cười nửa miệng và mạnh dạn bảo rằng: Xưa kia tôi là một cục đá, dính bùn tèm lem, đường đi quờ quạng, nay nhờ ông Tám tôi được sạch sẽ, biết ngộ đi và nhờ đó tôi bập bẹ, tập tễnh làm thơ. Tôi biết sống có ý nghĩa hơn và vui sống. Vui sống mà cũng chờ chết, chứ không sợ gì cả. Có người cho là họ đắc rồi, không như ông Tám, bỏ nước đi tìm sự an bình của thế gian. Tôi không hơi đâu cãi, cũng cười mà thôi. Tôi nhớ ơn Ông đã mở mắt cho tôi, dắt dẫn tôi, nhưng không vì vậy mà thư từ thường xuyên thăm hỏi.

Một ngày nọ có thằng cháu gọi tôi bằng đi, đem đến cho tôi tấm hình chụp gros plan của Ông, bảo là đây phần của đi đó. Sau bức ảnh có bài thơ:

*Hoa tươi tình đẹp duyên thanh quý
Nhớ lại ngày xưa chuyển thức thì
Dương tánh tu tâm qui đạo đức*

Hòa vui Đình Siêu học từ bi

Thú thật, lâu quá không thấy ông cũng nhớ, gặp hình mừng lắm và tôi để vào bao thư giữ tới bây giờ.

Mà không phải vì vậy, tìm địa chỉ Ông để gửi thư cảm ơn. Có một số bạn đạo bảo tôi gửi thư cho Ông đi, để Ông gửi đồ về cho. Tôi lại càng không gửi. Ông biết tôi nhiều quá, không a dua du phụ, nếu Ông có là bực gì, đi ra được thế giới trọng vọng, thì bốn phận tôi kể ra được ông rải cho chút ân thừa, dạy cách tu, giảng cho một số giờ kinh sách, thơ đạo, ấy tôi cho đã quá đủ. Dù cho sách với con đường đạo như bể học mênh mông, học mãi học hoài, biết sao là đủ.

Sau đây có cái duyên gửi mấy dòng này cho ông, là tôi thành khẩn nhờ ông săn sóc cháu tôi trên đường đạo. Nó tên N T H gọi tôi bằng dì. Mẹ nó với tôi là chú bác ruột. Ông ngoại nó thứ 3, thân phụ tôi thứ 7. Tuy là ruột rà như vậy, mà hồi nào tới giờ chưa gặp nhau. Gia đình nó toàn người tu hành, mẹ nó ăn chay trường, mấy anh nó chị gái nó cũng vậy, ban đêm thiền ngủ ngồi, gia đình nó theo ông, ai ai cũng tán đồng và ân cần nhờ tôi gửi gắm nó cho ông.

Ông xem nó như tôi, gia đình rất thật, mẹ nó họ Lữ. Nếu Ông có chút giờ quý báu, cho tôi xin vài hàng để yên tâm tu học. Tôi tin tưởng, khi ra ngoài như lúc còn ở nhà, tình quen biết không bao giờ lợt lạt.

Vì tôi nhờ Ông, mà được thấy Ông, lâu lâu một lần, tôi phá chấp cũng nhờ ông, nên không chữ nào thăm ông, mà không sợ ông giận tôi.

Nhà tôi năm nay 75 tuổi, tẻ về trí não, đau về thể xác, lúc nào cũng bị quạu, đòi chết hoài, sống như chết, độ hoài độ mãi, xin Mẹ Việt Nam phò hộ, xin đấng tối cao ban phước. Không như tôi:

*Một mình lướt dặm đường dài
Xông pha cát bụi miệt mài tìm Không*

T.B. Anh T M bây giờ là một vị đạo sĩ, thu hút một số đệ tử. Ngày nọ có đến bảo tôi để cho ảnh độ vì Mẹ bảo

Thiếu gì người sanh sau, để muộn, sở cậy nơi anh, chớ còn tôi đã chủ trương ù lì cóc cần, anh bận tâm làm gì. Phải chi có ông Tám bên này, trước cuộc diện vãn xoay, lòng người thay đổi, ông Tám sẽ buồn cười lắm.

Đền lòng

*Đền lòng ai cũng có như ai
Tìm lụn dầu khô bỏ tắt hoài
Tu ấy, châm dầu phòng tối sáng
Luyện là nổi nắm rọi trong ngoài
Lời lành phá ám chơn thần hiện
Thấy sáng mở màn Phật tánh khai
Hiếm kẻ bề ngoài coi sáng láng
Bề trong tu niệm vẫn sơ sai*

Thằng uống rượu say vẫn còn uống, chạy cyclo vừa mất hại tôi đến 600.000. Con nó bé Hiền khi xưa, năm nay thi tốt Đại Học K T. Tuy ngoạn ngành ham làm ăn, mà ngan ngạnh không tin gì, không chịu tu. Mẹ nó đã ly thân với ba nó, nhưng vẫn ở chung với tôi, một lòng hiếu thuận, mà cũng không tin gì hết. Sau này nó có thêm 1 đứa năm nay 6 tuổi, con gái P N Đ H, ham tu lắm, tình cảm đôi dào và chịu đọc kinh lắm. Cả một con thuyền đang bồng bênh giữa biển đời, do tôi lèo lái, khóc hổ người, cười ra nước mắt.

Thôi giấy vẫn tình dài, vì ông còn bao nhiêu bạn đạo phải chăm sóc, nên không nói tình dài được. L T Đ

Thư Từ Lai Vãng ...

Montréal, ngày 11/10/90

Bà L T Đ,

Thơ người đã đến tay tôi
Trăm cay ngàn đắng đứng ngồi giải thông
Tham thiền nhập định khai tông
Đường tơ kẻ tóc tiến vòng điển quang
Vui say có ánh đạo vàng
Tâm không tự tại khai màn đạo tâm
Tự mình khai triển thì thầm
Vui say đời đạo âm thầm tự tu
Giải mê phá chấp giải mù
Trở về thực chất trùng tu hoài hoài
Cần khôn vũ trụ thanh đài
Cảnh đời tạm bỏ tranh tài chẳng thông
Trở về thực chất lý công
Trí tâm nhện nhục khai vòng điển quang
Tự mình khai triển các màn
Tâm không rõ rệt ân ban trợ hành
Cần khôn vũ trụ hình thành
Trở về thực chất lưu manh chẳng còn
Ai ai cũng tưởng mình ngon
Đâu dè tạm bỏ vẫn còn si mê
Bất trung bất tín bồi bề
Hành thông đời đạo trở về chơn như
Khai thông chẳng có giận hờn
Trí tâm học hỏi thọ ơn Cha Trời
Thế gian lắm lý lắm lời
Đâu đâu cũng vậy nơi nơi bất hòa
Xét người lại rõ tình ta

Sửa mình tiến hóa chan hòa tình thương
 Bình tâm thanh tịnh gieo gương
 Độ tha tại thế tìm đường mà đi
 Chẳng còn lý luận sân si
 Yêu thương tha thứ cũng vì tự tu
 Chẳng còn nuôi dưỡng ý ngu
 Hôn mê lãnh chấp khó tu khó hòa
 Càn khôn vũ trụ tình ta
 Chan hòa tươi đẹp ta thì tiến lên
 Bên trên đã sẵn có nền
 Tự đi cõi mở ấm êm đời đời
 Tham thiên nhập định hợp thời
 Tiến thẳng các cõi nơi nơi an hòa
 Vui say mỗi đạo trong ta
 Khai thông tự thức chan hòa yêu thương
 Giữ mình thanh tịnh tự lương
 Đi đi lại lại hưởng gương Phật Trời
 Bình tâm học hỏi hợp thời
 Qui y tam bảo đời đời dựng xây
 Giải mê phá chấp ngộ Thầy
 Trong tâm thanh tịnh đời đời cảm giao
 Vạn linh khai triển muôn màu
 Qui về một mối trước sau dung hòa
 Vài lời thương nhớ thiết tha
 Giữ tâm thanh tịnh chan hòa tiến lên./

Quý thương, L S H

Lewisville, ngày 26/07/90

Bố kính yêu,

Thư Từ Lai Vãng ...

Lâu không được tin gì của Bố, cũng trông thơ Bố dù biết Bố bận nhiều việc phải lo cho chúng sanh.

Con và chị Hai vẫn thường nhắc đến Bố luôn, mỗi lần nhắc đến Bố là chị Hai khóc trước rồi con bắt chước chỉ khóc sau! Vậy khi nhận được thơ này, Bố viết cho con và chị Hai vài chữ để biết tin của Bố. Bố mạnh không? Bố chừng nào đi Đại Hội? Bố có qua Dallas không để khánh thành thiên đường mới ở đây? Chừng nào Bố tới nhớ cho tụi con hay để đến thăm Bố nhé!

Con vẫn thường, buồn nhiều hơn vui, trông cho có bang giao hai nước để con về Việt Nam cho sớm, ở đây buồn quá Bố à! Nhớ Cha con làm sao! Nhớ bạn bè, nhớ con chó của con, nếu con về được chắc nó mừng lắm! Bố có định về Việt Nam không? Nếu Bố về thì cho con hay để con đi với nhen Bố! Chị Hai C cũng đòi về nữa!

Con đi làm móng tay được một tháng rồi, không khá lắm vì Cha chưa cho giàu, số nghèo mà Bố! Đủ ăn đủ mặc là may há Bố? Bố có gặp chị H và T không? Con có thư cho chị mà không thấy trả lời nên thôi cũng buồn không viết nữa. Nghe nói Bố dạo này khỏe nên con mừng. Bố vui không? Con có thư của H Đ à hình của Cha gửi qua, hình đẹp lắm Bố có không? Cha con vẫn mạnh và làm việc nhiều như dạo nào. Bố có nhớ Cha không?

Vài hàng thăm Bố và chị B. Mong được thơ Bố để chị Hai và con vui. Chúc Bố vui mạnh. Hôn Bố nhiều. Con của Bố. K H

Montréal, ngày 11/10/90

K H,

Bố nhận được thư của con đề ngày 26/07/90, được biết con và chị Hai vẫn bình an.

Mục đích của Bố đi đây đi đó để cho tâm chúng con theo dõi và thực hiện nguyên ý độ tha tại trần, phải hành mới có, phải làm mới được, không thể ngồi một chỗ mà tưởng tượng là làm được đâu. Phải dần thân và đạo đức thì mới ảnh hưởng được người kế tiếp. Bố đã từng nhận lấy những sự cay đắng và ngộ nhận của các con, nhưng Bố vẫn vui hành trong nguyên lý độ tha, tự phá mê phá chấp và vun bồi tình thương yêu cho tất cả. Chỉ chúng nó tự ôm lấy bản tánh cố chấp, núp trong tánh làm sao tu tiến được. Phải tự rời tánh hư tật xấu mà trở về với chơn tâm thì thức hoà đồng mới mở được. Còn dùng ý phân giai cấp, thì còn trình độ thấp kém, uống cho một kiếp làm người, biết được pháp quý mà không chịu tự tu để tiến thì sẽ bơ vơ ở cõi bên kia. Con ra đây vốn vẹn chỉ còn có cái tâm thôi. Nhưng con không biết xử dụng tâm để tiến lên, thay vì nghĩ chuyện đời quá nhiều, làm khổ cho chính con mà thôi. Sự sống của chúng ta hiện tại là từ trong mầm móng thương yêu mà ra, nên cố gắng cấy lại tình thương và đạo đức độ tha tại trần, thì mỗi phần tâm linh đều có giá trị, ảnh hưởng cho họ làm điều tốt, không nên dạy họ làm điều xấu, trách móc để chuốc lấy thảm cảnh ở tương lai. Hi sinh và nhịn nhục trên hết, thì mới gặt hái được kết quả tốt đẹp ở tương lai.

Bố vẫn quý thương anh H và chị C như thưở nào, không bao giờ thay đổi. Rồi đây chúng ta sẽ có ngày hội ngộ tại Dallas. Tiễn đây, Bố xin gửi lời thăm hỏi các con vui khỏe. Quý thương. L S H

Long Điền, ngày 12/07/90

Kính gửi Đức Ông Tám,

Thư Từ Lai Vãng ...

Nghe tin Đại Hội Hải Vọng Hành Hương sắp tổ chức vào tháng 9 năm 1990, con tên N T S cùng một số bạn đạo ở Long Điền kính gửi đến Đức Ông Tám hàng vạn lời chúc an lành tốt đẹp xin Bề Trên ban nhiều từ điển để đại hội được thành công rực rỡ.

Kính thưa Đức Ông Tám hiện nay ở quê nhà con cùng chú Đ và các bạn cố xây dựng được một ngôi nhà nho nhỏ toạ lạc gần biển Long Hải để có một nơi tu tịnh trong lúc tuổi già. Nay chị Ba K cùng các bạn ở hải ngoại muốn góp phần xây dựng thêm để có nơi ẩm cúng sum họp trong tương lai. Con kính mong Đức Ông Tám ban cho con những lời chỉ dạy vàng ngọc để con ảnh hưởng được tình thương và đạo đức của Đức Ông Tám trong Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp. Chúng con quyết tâm theo mãi mãi.

Một lần nữa gia đình chúng con kính chúc Kim Thân Đức Thầy được an khương sáng rực mãi mãi và các bạn đạo bên đó thân tâm được an lạc và thăng hoa trên bước đường đạo, tu tiến mãi mãi.

Chúng con rất mong những lời vàng ngọc của Đức Thầy ban cho để thức tâm tu tiến. Kính thư. N T S

Montréal, ngày 12/10/90

Sáu con,

Thầy đã nhận được thư con đề ngày 12/07/90, được biết các con quyết tâm tu hành tiến hóa.

Sự mở hội chung đưng với nhau là chuyện bất ngờ, tùy theo thanh quang tu học của hành giả mà hội tụ tốt đẹp, thì đó là điều quý, chứ không nên mưu đồ lập hội hê để chống báng người khác là điều không hay.

Vô Vi không bao giờ chấp nhận hội hè và tranh chấp, nhưng Vô Vi chấp nhận cho những người phát tâm xây dựng tình thương và đạo đức, vốn vẹn chỉ có cái tâm mà thôi. Có tâm thì ở nơi nào cũng biến thành thiền đường và thiền viện cả. Còn không có tâm, có cất nhà bằng vàng cũng ở không yên. Chúng ta là một nhóm người tu truy tâm chân lý để tiến hóa, chứ không phải ỷ lại nơi chân lý mà hại tha nhân.

Tu để tiến, tu để thức, tu để thông cảm vạn linh, tu để khai triển mối tình sống động, tu để cởi mở thật thà, tu để vượt qua khổ nạn. Tu để sống trong tình Trời Đất, tu để xây cất trí tâm. Tu tự thâm giải tiến, tu để tiến không ngừng, tu hết già hết chết, tu hết mệt lại vui, tu rèn trui mới tiến, tu đạt nguyện thành tâm, tu giải âm khí trược, tu học được bình tâm, tu âm thâm thăng tiến, tu quyến luyến tình thương, tu khai đường độ thế.

Chúc các con vui tiến.

Quý thương, L S H

Vitry Chatillon, 28/07/90

Nam Mô Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên Tôn
Kính thưa Đức Thầy,

Chúng con L-C kính xin đánh lễ Đức Thầy được nhiều sức khỏe để Đức Thầy đi giảng dạy và hóa độ bá tánh mau sớm lo tu để trở về nguồn cội.

Sau đây chúng con xin đội ơn Đức Thầy đã cho chúng con bài thơ và chúng con đã nhận được lâu rồi mà tới ngày hôm nay chúng con mới được phúc đáp với Đức Thầy.

Kính thưa Đức Thầy, nhân dịp vợ chồng cậu T đi dự Đại Hội và tiện đây chúng con xin gởi đề dâng lên Đức Thầy một bộ

Thư Từ Lai Vãng ...

đồ và một cái áo Tàu và chúng con mong được Đức Thầy chấp nhận cho chúng con.

Và sau đây chúng con không biết nói gì hơn xin kính chúc Đức Thầy được nhiều sức khỏe vì tuổi tác Đức Thầy đã nhiều mà còn phải đi đây đi đó không ngừng nghỉ, khổ cực xác thân của Đức Thầy. Chúng con kính thương Đức Thầy vì công ơn dạy dỗ của Đức Thầy biết đến ngày nào chúng con mới đền đáp được. Bây giờ chúng con phải cố gắng lo ăn năn tội lỗi từ nhiều kiếp và chúng con phải cố gắng nghe lời Đức Thầy giảng dạy chúng con. Xin tạm dừng bút nơi đây, chúng con đồng kính lạy Đức Thầy. Chúng con đồng kính bái. T - C - L
Chúng con xin gửi lời thăm chúc cô B được nhiều sức khỏe để phụng sự Đức Thầy.

Montréal, ngày 12/10/90

Kính gửi anh chị L,

Nhân dịp Hải Hội Hành Hương, tôi đã nhận được thư của anh đề ngày 28/07/90, và bộ đồ tốt đẹp do anh chị đích thân may cho tôi, cộng với tình người lớn rộng. Tôi không biết nói gì hơn, xin đa tạ anh chị rất nhiều.

Chúng ta là người tu Vô Vi, lúc nào cũng triu mến và thương nhớ lẫn nhau. Điển quang rào rạt trong tâm hồn, sự chánh tín là chơn giác, không bao giờ phai lãng trong tâm hồn chúng ta. Càng tu càng tiến, càng tu càng mở rộng đường đi, vồn vện có một bộ óc, trí tuệ khai thông, hòa đồng thương nhớ, giàu lòng tha thứ và thương yêu, tận độ quần sanh là ý chí của người tu Vô Vi. Tự kết thúc với một màn thanh tịnh và sống động mới hiểu được chơn lý là gì.

Tự xây dựng nền tảng nhện nhục thì lại càng thấy rõ chư Phật bền lâu, Thượng Đế tận độ. Trong sanh có tử, trong tử có sanh,

càng tu tịnh càng cảm thức chiều sâu chân lý của Thượng Đế, là không bao giờ thay đổi. Anh chị đã cố gắng tu học, sẽ có cơ hội tân trang được khối óc bén nhạy và cõi mở hơn xưa. Tự mình đã phá sự mê chấp của tâm thân mà tiến dần đến sự sáng suốt và cõi mở. Cơ hội này sẽ làm cho phần hồn của chúng ta càng ngày càng trẻ trung tươi đẹp, tâm thức cái lão hoàn đồng, vui đùa như lúc thơ ấu, lại biết đời là tạm, chỉ chấp nhận nhịn nhục vui học mà thôi. Điển quang càng ngày càng dồi dào, tự phá mê phá chấp từ thấp cho đến cao, ra vào dễ dãi, nền tảng siêu văn minh nằm hẩn trong tâm thức của hành giả Vô Vi. Chỉ có điển mới bất diệt, mới phát triển tới vô cùng. Anh chị đang đi trên đường **Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp** thì phải tận dụng điện năng sẵn có của chính mình mà phán xét mọi việc đời cũng như đạo. Đó là chìa khóa duy nhất của tâm đạo. Nhất trần bất nhiễm, chỉ có điển mới cảm thông được.

Chúc anh chị vui tiến.

Quý thương, L S H

Bến Lức ngày 02/05/90

Thầy kính mến,

Con là T C H tuổi Sửu 54 tuổi, hiện ở nhà số.. ấp chợ, thị trấn Bến Lức, Huyện Bến Lức, tỉnh Long An, kính lạy đáng Minh Sư.

Đời con đã tự chọn hai vị Thầy tôn kính. Thầy Vô Vi: là Đức Quan Thế Âm Bồ Tát Thầy Hữu Hình: là Đức Ông Tám Lương Sĩ Hằng và tôi đã tu theo Pháp Lý của ngài hơn 10 năm nay, mặc dù chưa gặp và chưa được Thầy thừa nhận, chỉ coi theo sách mà tu, điều này con xin Thầy tha tội và xin Thầy nhận con làm đệ tử, con rất cảm ơn, con kính lạy Thầy.

Thư Từ Lai Vãng ...

Tuy chưa gặp Thầy nhưng nhờ pháp của Thầy con tu mà nay Thân, Tâm, Ý của con đã tiến bộ nhiều, chừa xấu, làm tốt, tinh tấn tu hành, biết cội nguồn thương và tin Cha Mẹ Vô Vi.

Thưa Thầy: Hiện giờ con cùng một nhóm anh em bạn đạo cùng hành pháp của Thầy và anh em tu theo đạo Phật đóng góp công và của lập một phòng thuốc, có hốt thuốc thang, có châm cứu, chích lễ, cắt giác, tập thở, tập thể dục để chữa bệnh cho dân miễn phí và trong hướng tới, con định lập hội bảo vệ sức khỏe. Hội này có tổ chức khám sức khoẻ và hướng dẫn cách tập thở (Pháp Chiếu Minh), tập định thần (ngồi thiền), tập thể dục để ngăn ngừa bệnh tật và giúp họ trở về chánh pháp tu thân, nhưng việc làm này con chưa biết có thuận thiên ý không? Thầy có đồng ý không? Xin Thầy cho con biết, đừng con làm theo ý Thầy, tâm nguyện con hằng nguyện cầu và ráng làm cho nhơn loại, chúng sanh, vạn vật đồng tu, thoát khổ, thái bình, giữ tâm thanh tịnh, trở về hợp nhất với Thượng Đế. Kính chúc Thầy như ý. Đệ tử của Thầy. T C H.

Montréal, ngày 12/10/1990

C H,

Thầy đã nhận được thư con đề ngày 2/05/90, được biết sự phát tâm cứu độ quần sanh của con, đó là điều rất cao quý.

Ở bất cứ nơi nào, cũng phải dụng tâm hướng thẳng về trung tâm sinh lực cần khôn vũ trụ thì mới thể hiện điều lành cho những phần ở xung quanh ta, tự am tường thẳng tiến. Con quyết tâm tu về Vô Vi thì phải am hiểu rằng con đang có một tâm xác mà thế gian này không một ai có thể chế ra con được. Sự hiện diện của con hiện tại ở mặt đất này nên làm điều lành hay là làm điều dữ? Chúng ta là người có trí tuệ thì phải hướng thẳng về con đường thiền giác tức là thương yêu chính

mình trước, nhiên hậu mới ảnh hưởng người khác. Đó là luật công bằng của vũ trụ. Con xem tất cả bông hoa đều có cơ hội phát triển tùy theo màu sắc của chính nó. Nếu chúng ta làm người không áp dụng luật công bằng thì làm sao mới có được một cộng đồng tốt đẹp của tâm linh.

Con quý mến Thầy tức là con muốn nuôi dưỡng một hạnh bị, trí, dũng phát triển rõ rệt, dần thân vào đời đạo song tu để khai triển tình thương và đạo đức. Chuyện cứu giúp người mà con làm là chuyện rất hữu ích cho quần sinh, tâm ta lành thì chúng ta sẽ gặt hái được những hậu quả tốt ở tương lai, sẽ khêu dây điểm từ bị sản có trong tâm của chúng ta, ung dung trong tình thân phục vụ, thì đẹp biết là bao.

Phần hồn không bao giờ bị chết cá, quyết tâm tu học, đạt đến thanh tịnh tối đa, tha thứ và thương yêu trên hết, thì mới có cơ hội đem lại sự thái bình cho quần sanh.

Chúc con thân tâm an lạc./

Quý thương, L S H

Brooklyn (New York) ngày 04/09/90

Kính gửi Minh Sư Lương Sĩ Hằng,

Trước hết tôi xin Minh Sư thứ lỗi cho tôi về sự đường đột gửi thư này đến Minh Sư. Tôi rất mừng được một người bạn cũ ở Montréal cho tôi biết địa chỉ của Minh Sư, nên tôi mới được hân hạnh tiếp xúc ngày nay.

Tôi xin nói một ít về thân thế tôi: Tôi tên là N Đ năm nay 64 tuổi, gia đình chạy loạn năm 1970 từ Cao Miên về Việt Nam, và vừa mới qua được New York năm ngoái và vẫn còn kẹt lại 3 người con ở Sài Gòn. Hiện giờ vẫn đang ở chung với gia đình một người con trai. Trước đây khoảng năm năm tôi đã theo môn toạ thiền của Minh Sư. Tôi ngồi rất khó khăn vì

chân phải bị gãy ở đùi gần đầu gối vì tai nạn hồi 20 tuổi, do đó chân phải ngắn đi trên 3 cm. Tôi đã cố gắng hết sức lâu mới lại được gần hết nhưng phải ngồi bán già và phải kê cao hơn 5cm. Tôi lùi thủi ngồi công phu một mình đến năm 89 thì qua được New York với diện tỵ nạn sau khi phải uống thuốc phổi (lao hang) và xuyên kinh niên (bị từ năm 27 tuổi mà đến nay vẫn phải thường ngày bơm thuốc).

Khi tôi còn ở Sài Gòn, tôi đã được xem quyển Tội Tâm Đạo (tập 1) của ông Hồ Văn Em, rồi 300 câu đáp về Thiền của Minh Sư và quyển Cư Sĩ Vô Danh (có lẽ của ông Hoàn Nguyên), tôi không nhớ rõ. Năm 88 tôi được một người bạn cho xem quyển Tội Tâm Đạo mới nhất (tập 7,8 hay 9 gì đó) của ông Hồ Văn Em, tôi rất lấy làm thích, tôi có chép được trong quyển sau này 2 địa chỉ thiền đường là: T N D ở MA và S T M ở Chicago. Tôi có gửi thư xin hỏi ông T N D về cách tìm mua những sách về thiền khi tôi qua đây được vài tháng, nhưng mãi đến nay tôi không được tin gì hết. Tôi tha thiết muốn được đọc lại những tài liệu ấy mà tôi không biết làm cách nào, vì khi tôi ra đi tôi không thể đem theo được mặc dù những người bạn tôi sẵn sàng biếu không cho tôi.

Ở New York này, tôi cũng đang cố gắng tiếp tục ngồi công phu dù là ở chung với con cái và cháu, rất là bất tiện. Có khi tôi phải đợi tất cả đi ngủ mới ngồi, khi thì ngồi vào 1 giờ đêm, khi thì mãi đến 3 giờ sáng hay hơn mới ngồi được, khi thì không ngồi được, không đều được, mà tôi cũng không biết làm cách nào hơn. Dám hỏi Minh sư rằng ngồi công phu không đúng giờ giấc như thế có hại không? Tôi gặp nhiều khó khăn linh tinh lắm nếu không nói là trở ngại.

Tôi xin lỗi Minh Sư vì đã quá dài dòng. Hiện nay tôi rất mong được Minh Sư chỉ cho tôi cách nào tôi có được những tài liệu

trên để tiếp tục nghiên cứu học tập. Tôi vẫn chỉ là một đạo đồ sơ cơ, rất mong mỗi được sự chỉ dẫn của Minh Sư. Tôi không chán nản dù gặp rất nhiều khó khăn: vừa bệnh tật vừa giờ giấc công phu cứ bị xáo trộn.

Tôi tha thiết mong có ngày được dịp trực tiếp bái kiến Minh Sư. Trong khi chờ đợi dịp đó, tôi mong có được những tài liệu về thiền mới nhất của Minh Sư để học hỏi thêm. Tôi muốn đóng góp một phần nhỏ vào phí tổn ấn loát những tài liệu về thiền của Minh Sư nhưng tôi không biết phải biên vào money order như thế nào. Xin Minh Sư cho biết. Cuối thư tôi lại xin kính chào Minh Sư lần nữa và chúc tất cả các đạo hữu mà tôi chưa được quen biết được một sức khỏe dồi dào và tinh tấn trên đường đạo. N Đ.

Montréal, ngày 12/10/90

Kính gửi ông Đ,

Tôi đã nhận được quý thư đề ngày 4/9/90, được biết ông có tâm tâm đạo sau những cơn hoạn nạn thử thách của trường đời.

Chúng ta sống ở đời này vốn vẹn chỉ có cái tâm mà thôi, dù cho sanh tử luân hồi cũng mang tâm thức để gieo duyên ở trường đời. Người hiểu đạo là người biết thưởng thức sự quân bình của tình Trời, giàu lòng tha thứ và thương yêu. Biết thương thân mới học tu đạo, nhiên hậu mới được cơ hội ảnh hưởng những người khác. Cảnh đời là bãi trường thi, nếu không có thử thách thì làm sao gọi là đời. Xác thân của chúng ta không khác gì chiếc thuyền đang đi trở về Bến Giác. Giữa biển cả mênh mông mình phải chấp nhận sóng nhời tùy lúc.

Sông có khúc, người có lúc, hết nhục lại vinh. Người tu lục đục với bản thể một thời gian, đạt tới quân bình rồi cũng sẽ được giải thoát. Ông ở New York liên lạc với thiền đường

Thư Từ Lai Vãng ...

Boston thì cũng khá gần. Địa chỉ như sau: Trần Ngọc Dũng,
94 Voyagers Lane, Ashland, MA 01721. Tel: (508) 881-5259.

Kính chúc ông thân tâm an lạc.

Kính thư, L S H

Salt Lake City, 7/10/90

Kính gửi Ngài Lương Sĩ Hằng,

Vì con vô duyên bạc phước, nên chưa hề diện kiến cùng Ngài, đành phải nhờ những dòng chữ này vậy. Xác phàm mang nặng, nghiệp chướng chồng chất, dám đâu cùng Ngài hàn huyên chứ? Dù hy vọng mỏng manh, nhưng với lòng thành của con, hy vọng đáng trên sẽ nhờ Ngài soi xét, cho nên không tự xét lấy làm hổ thẹn, mong ngài giúp con một việc...

Bao lần tự hỏi, có phải đây là duyên phận, có lẽ định từ tiền kiếp, mỗi ngày con mỗi thấy xa dần thế tục, con đã bắt đầu nghiên cứu Trang Tử, Lão Tử từ khi trước 30 tuổi, Phật Kinh từ khi du học lúc 18 tuổi. Những năm gần đây lại hăng say học hỏi Kinh Dịch, không hề bỏ lỡ giây phút rảnh rỗi nào. Bạn bè con, mười người hết chín, đó là chưa kể những người thân ruột thịt, đều bảo, không sớm thì muộn, con sẽ trở nên kẻ khùng điên. Cách đây khoảng ba năm, không ngại đường xa, từ San Diego, California, con đã cố gắng tìm một bà bác ở Washington, người này không ruột thịt gì với con, nhưng đã quen biết gần 10 năm. Con đã nhờ Bà đưa con đến tu viện ở Olympia sau đó con nhờ bà chỉ cho cách tu thiền theo phương pháp Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp.

Con xin thật tình cùng Ngài, không ít thì nhiều, con vẫn có chút nghi ngờ buổi đầu, cộng vào sự tự phụ là người hiểu biết khoa học, thế tục dè dặt về sự tu thiền, nên con đã do dự. Sau đó nhờ Thượng Đế soi sáng, đã giúp con nghĩ lại, người

bác đã chỉ dẫn con cách tu thiền đề cập ở trên, là một thí dụ điển hình. Bà ta trước đây, cũng như những người đàn bà khác, đây đấy thói tục, lấy sự thành công của tiền tài vật chất làm vinh dự, lúc nào cũng mong con cái vượt trùm thiên hạ, chính bà cũng không hề chịu thua kém một ai, dù chỉ một lời nói. Nhưng sau 10 năm gặp lại bà, con cảm giác bà ta không phải là người của 10 năm về trước chút nào, bà ta say sưa học đạo. Những gì con muốn nói cùng bà trong vấn đề cứu cánh của cuộc đời, bà ta hiểu ngay, và những gì bà ta nói với con, làm con rung động cả người, đúng là đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu, hai quan niệm nhân sinh quan đã có chỗ cộng hưởng rồi.

Thưa Ngài! Dù bác ấy và con tuổi đời khác biệt, nhưng khi nói về việc đạo, không khác gì kẻ đồng hành. Bác có lần khuyên con, nếu có thể và có can đảm thì đừng nên để hư danh ràng buộc con nữa. Con không dám cho con là kẻ tài trí, nhưng bà hi vọng con sẽ dùng khả năng của con để mà tự giải thoát lấy mình và giải thoát chúng sanh. Trong những đứa con của bà, có người cùng lứa tuổi con, cũng đang theo học đủ ngành về kỹ thuật khoa học, bà cũng muốn chúng nó thay vì để lợi danh ràng buộc, thì nên đi tìm sự giải thoát, vì bà đã hiểu đâu là tạm bợ đâu là vĩnh cửu. Ôi thưa Ngài! Con ngạc nhiên và sững sờ không xiết, phải chăng con đang đối diện với người bác 10 năm về trước chẳng. Sau lần chót con gặp bà vào mùa hè năm 88, con đã về Utah để chính thức học Y Khoa, từ đó đến nay, con càng biết thêm về Khoa học và dĩ nhiên về thân xác loài người chúng ta. Dù bài vở chồng chất, con đã cố gắng tu thiền theo bà chỉ, nhiều lúc thắc mắc, không ngại tốn tiền điện thoại, đều hỏi thêm cách chỉ dẫn của bà. Ngoài ra con cũng đi nhà thờ thường, vì con tin Chúa, cho nên hơn hai

Thư Từ Lai Vãng ...

năm nay, dù không được kết quả theo ý muốn, nhưng cũng giúp con càng ngày càng thấy rõ đâu là sung sướng thật sự.

Thưa Ngài, phải chăng đây là duyên của con, mỗi lần có ý định lập gia đình, gặp người hợp nhãn cũng bao lần, nhưng mỗi khi đối diện, mới biết không hợp tình, bao nhiêu mối tình dang dở, tất cả đều đổ lỗi cho con. Người thì bảo tại con không thật tình, kẻ thì nói con khùng điên, nhưng chỉ có một mình con hiểu rằng, những người ấy nhìn vào hạnh phúc tương lai đều dựa vào vật chất và danh vọng, đó chính là điều làm con ngán ngẩm. Năm nay con năm thứ ba ở trường Y Khoa, đã tham dự nhiều ca mổ xẻ, không hiểu sao, khi nhìn những thân thể trần truồng, đàn ông có, đàn bà có, già có trẻ đẹp cũng có, sau khi chụp thuốc mê, không khác gà vịt chút nào, và con cảm thấy không còn thiết tha gì nữa. Đêm ngày quanh quẩn với ý nghĩ thoát tục dù chỉ không còn hai năm nữa con có thể trở thành bác sĩ, nhưng nhìn vào đường dài trước mắt, con quả quyết rằng, chính con cũng không thể cứu con được, thì nói chi cứu kẻ khác, dù khoa học kỹ thuật có tới đâu, cũng chỉ giúp kéo dài cuộc sống bệnh tật mà thôi.

Thưa Ngài, nhiều lần suy nghĩ suốt đêm, dù không đâu bạc như Ngũ Tử Tư ngày xưa, con có ý định đi tìm giải thoát, mạo muội thư này, nếu Ngài giúp con được chuyện này, con sẽ không ngại cực khổ thể xác, hay chay mặn, con xin tự nguyện tìm thầy học đạo, hay ngài giúp con tìm cách nào, con có thể xa lìa thế tục, lấy thiên nhiên làm cha mẹ, lấy vũ trụ làm trường học, nhờ thầy dẫn đường dắt lối, đó là điều con mong muốn bây giờ. Đối với con từ bấy lâu nay, con thích thú học đạo nhiều năm nay, nhưng lòng yếu đuối, vẫn còn bị danh lợi ràng buộc, nay lòng đã quyết, mong Ngài chớ tìm cách đẩy con về thế tục nữa. Nếu Ngài không thể trực tiếp giúp con, con

cũng mong Ngài tìm cách khác giúp con. Con nghe nói, ở một quốc gia nào đó ở gần vùng Hy Mã Lạp Sơn, họ có thể nhận đệ tử, với sự phát huy thanh điển của Ngài, mong Ngài không làm con thất vọng.

Để Ngài khỏi thắc mắc, con cũng xin được phép nói rõ về con, con năm nay 37 tuổi, du học từ 18 tuổi, vui sướng đều nếm qua, đậu kỹ sư hồi năm 78 (bắt đầu học hồi thánh hiền từ năm 73), sau đó đi làm và đậu vào trường Y Khoa năm 88, thịt bùi rượu béo đều có nếm qua, sắc dục cũng có hưởng, yêu cũng có thất tình cũng có, đã từng đi làm 15, 16 tiếng một ngày cũng trải qua, tiếng khen cũng nhiều, mà bị mịa mai cũng không thiếu, chỉ thiếu một điều là không đủ thì giờ để học đạo và tìm giải thoát. Đời người ngắn ngủi, không khác gì giấc mơ, thể xác mỗi ngày mỗi tàn rụi, nhưng tâm hồn thì khác, có thể làm trẻ lại như đứa con nít được mà, phải không, thưa Ngài. Xin Ngài cố gắng giúp con tìm lại đường xưa lối cũ, cho con cơ hội tìm về đấng Cha thiên thượng của chúng ta, vì con đạo Chúa, xin Ngài đừng chấp nhất danh từ, nhưng con biết, Thượng Đế là cha của tất cả chúng ta, Phật tổ là thầy của chúng ta.

Thư đã tận nhưng ý không cùng, mong Ngài hồi âm sớm, lòng nhân đạo của Ngài sẽ giúp con trở về mái nhà xưa. Không biết từ tạ như thế nào, chỉ có lòng thành kính của con đối với Ngài.
Kính thư. N N L

TB. Mấy năm nay, dù con chưa hoàn toàn chay trường, nhưng đã ít đi thịt cá, không hề hút thuốc rượu trà thì ngàn năm một thuở, nay lại thích chay trường, nhưng vì mẹ và các em nên đành chưa thực hiện được. Thưa Ngài, con không thể tự ràng buộc, cha con đã mất, chỉ còn mẹ và các em, đời sống không gì đáng lo, mẹ lại có ý đi tu, cả nội ngoại đều chay trường và

Thư Từ Lai Vãng ...

=====

tu hành khoảng 3 đời, căn cứ vào đây, con tin chắc con đã có duyên với Trời Phật và có duyên cùng Ngài, mong Ngài nghĩ kỹ quyết định dùm con.

Montréal, ngày 17/10/90

N L,

Vui nhận được thư của bạn đề ngày 7/10/90 và được biết bạn trên đường tầm đạo.

Con người có khối óc, cơ thể ví như một tiểu vũ trụ, đầy đủ không thiếu một mảy may nào, từ vật thể cho đến điển quang. Ngày hôm nay bạn đã bước vào môi trường học vấn, hướng về khoa học để tìm tòi nguyên năng thực chất của con người, cũng là một điều dẫn giải cho tâm linh để hiểu rõ mình hơn.

Còn tu về Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí thì mình càng phải đi vào thực chất của điển quang hơn. Bộ ruột, cơ tạng cung cấp điển quang cho khối óc và thực phẩm hàng ngày cũng từ điện năng của vũ trụ cung ứng cho nhân sinh cảm giác mùi vị để học nguyên lý của vũ trụ. Nhưng ở đời này họ cảm thấy học hoài không hết sách, vì họ chưa lui về thanh tịnh mà thôi. Nếu lui về thanh tịnh thì tự hiểu rõ điện năng của vũ trụ với ta là một, từ đó sẽ xuất phát ra tới vô cùng. Đó là nguyên lý của sự giải thoát tâm lẫn thân, gọi là Khoa Học Huyền Bí. Phật Pháp là thanh nhẹ, không có một mảy may bận rộn, thì tâm mới thức được. Bạn đang trên đường học hỏi mọi khía cạnh của vũ trụ, nhiên hậu mới cảm thức con người cấu trúc từ siêu nhiên và mọi trạng thái mà có. Ở thế gian này, không có một ai có thể chế chúng ta ra được, chỉ lý luận rồi buông bỏ mà thôi. Còn Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp thì phải thực hành cho đến nơi đến chốn. Nó là một học viên của vũ trụ. Khi tâm thức bừng mở thì thức hòa đồng càng mở

rộng, học hỏi triền miên không giờ nghỉ, nhiên hậu mới cấu trúc thành một chơn lý không dư không thiếu.

Bạn bước vào tu Vô Vi, tức là bạn sẽ phá mê phá chấp, không ôm Chứa mà chỉ ôm Phật, tự hành để phát triển tâm linh, hiện ngang giữa vũ trụ, nhảy cảm tiến thân rõ rệt, không còn bận rộn vì sách vở, vì bạn sẽ sống hẳn vào điển giới, tức là điển hóa văn chữ văn không hóa điển được. Sự nhìn và hiểu của bạn lúc nào cũng thanh nhẹ và sẽ không bận rộn nữa. Đó là chiều hướng tiến thân, áp dụng vào đời thì đời đạo song tu, không bỏ ngờ, không một tình duyên nào có thể ràng buộc bạn bằng một nguyên lý của vũ trụ. Tôi đã từng giảng nhiều băng khác nhau để dẫn giải cho khối óc tự thăng hoa, cởi mở và trách nhiệm lấy mình. Dững hành chơn pháp thì mới thấy rõ cứu cánh của mỗi tôn giáo đều là một, không có vụ thích đạo này bỏ đạo nọ. Đạo nào cũng nằm trong một nguyên lý mà thôi, tức là giải thoát.

Tôi thiết tưởng bạn là người có học, khi đọc lá thư này bạn sẽ cảm thấy điện năng trong cơ tạng của bạn, chuyển giải rõ rệt, rút lên bộ đầu, lâng lâng thanh nhẹ. Tôi cũng ước mong rằng bạn sẽ là người nghiên cứu và thực hành để hiểu rõ Khoa Học Huyền Bí, để đương đầu với mọi sự mờ ảo, mê tín dị đoan, giải tỏa cho nhơn sanh cùng tiến ở tương lai. Kính chúc bạn tâm thân an lạc.

Quý thương, L S H

Santa Rosa, 01/10/90

Thầy kính yêu của con,

Sáng nay con vừa nhận được thư Thầy, lòng mừng rỡ vô hạn. Thầy đau yếu bệnh hoạn vẫn không quên những đứa con đang lạc bước trở về. Đọc thư Thầy, con như được tiếp thêm nguồn

Thư Từ Lai Vãng ...

sinh lực mới, tạo cho con thêm niềm tin và dũng khí để vượt qua mọi trở ngại, chông gai đang chờ đón.

Về phần gia đình, Thầy đã thương yêu chỉ dạy cho con biết tiền kiếp của mình, cùng cái duyên lành mà con đã bỏ dở từ kiếp trước.

Thầy ơi! Con nguyện sẽ không phụ lòng thương yêu và điều dắt của Thầy, dốc tâm tu luyện để tâm thức thật sự hướng thượng, hoá giải hết mọi tình cảm động loạn trong lòng. Hàng ngày khi làm việc gì, con đều suy nghĩ cân nhắc để xem mình làm vậy có thuận lòng Trời, hợp lòng đất hay không. Những nghịch cảnh, những phản động, chê bai từ gia đình đưa đến con cố gắng nhịn nhục để vượt qua, và con đã cảm nhận được thế nào là sự yên tĩnh của tâm hồn. Đó là hạnh phúc thật sự mà con mong muốn mình sẽ đạt tới trọn vẹn.

Người chồng hiện tại của con, quá hung dữ và cố chấp, không chịu hòa đồng với con đường tu luyện mà con đã chọn. Anh ấy cứ nghĩ rằng con đã làm tan nát hạnh phúc gia đình, đi theo một tà giáo, phù thủy... đã đánh đập con và cuối cùng cũng bỏ đi sau khi trả lời dứt khoát rằng: mỗi người mỗi ngã. Mười năm trời chung sống hạnh phúc thì ít mà sóng gió thì nhiều, chịu đựng nhẫn nhục những phản động, đau khổ từ cả gia đình lẫn chồng, con như chiếc lá giữa dòng Thầy ơi! Bây giờ đây con lại một lần nữa suy nghĩ để xem mình xử sự có hợp nhân đạo và thiên đạo hay không: chọn đạo thì phải ly dị với chồng, còn chọn chồng thì phải bỏ đạo vì đó là ý muốn của chồng con. Sau nhiều đêm suy nghĩ con đã nhất quyết chọn con đường tu học. Con nghĩ rằng người chồng của con sẽ hận con vô cùng, nhưng con đã đau khổ quá nhiều với ông chồng này, con thật sự muốn thân tâm mình yên tĩnh, phát nguyện tu hành để trở về nguồn cội. Con suy nghĩ vậy có đúng không Thầy.

xin Thầy giúp con sáng suốt để quyết định đúng sai. Có lẽ nợ nần của con với người này đã hết, nên mới khiến xui hoàn cảnh đưa đẩy đến như vậy. Nhưng hình như người đời họ không nghĩ như mình, luôn luôn có những tiếng thị phi, chê trách vì họ nói rằng con theo đạo là thương yêu, tha thứ và hy sinh mà tại sao lại có thể chọn đạo mà bỏ chồng dễ dàng như vậy. Hơn nữa con không muốn mọi người hiểu sai về Sư Huynh con. Sư Huynh lòng dạ ngay thẳng, trong sáng như sao trên trời, trình độ tu học chắc Thầy đã rõ.

Con có nguyện rằng, sau khi dứt bỏ được chuyện đời, sẽ giữ mình trong sạch để tu hướng thượng, thật sự trở về để khỏi phụ lòng người trông đợi.

Còn bài thơ Thầy làm tặng cho mẹ con, con sẽ gửi về ngay. Mẹ con chắc sẽ mừng lắm vì lòng lúc nào cũng tưởng nhớ tới Thầy cả. Thơ nào viết qua, mẹ con cũng nhắc nhở con cố gắng tu cho giỏi hơn mẹ.

Thấm thoát vậy mà con tu đã được 6 tháng rồi. Lúc này bộ đầu con đã bớt nặng những lúc tập trung ý chí. Ngồi không còn bị lắc nữa. Mỗi đêm con ngồi được 1h30 và khi vào thiền định con đã mê đi như ngủ, tuy nhiên vẫn nghe hết mọi hoạt động xung quanh. Nhưng có đêm cũng không dễ ngủ được Thầy ạ.

Con cảm ơn Thầy đã bỏ công chỉ dạy tận kẽ về các thức ăn uống để trị bệnh, gửi cho con những dòng nhấn nhủ đầy thương yêu của một người Cha đối với một đứa con còn khờ dại.

Con mong sao Thầy được đủ đầy sức khỏe để sống mãi với chúng con, dìu dắt chúng con trên con đường tu học. Cho con gửi lời kính thăm gia đình Thầy được an mạnh.

Thư Từ Lai Vãng ...

Chừng Thầy về Cali, con cố gắng để xuống Thiền viện 00 để thăm Thầy, đó là niềm mơ ước của con đó Thầy ạ! Con của Thầy. T S

Montréal, ngày 17/10/90

T S,

Thầy đã nhận được thư của con đề ngày 07/10/90, được biết con đã chọn một con đường mà con thích là tự lui về với chính con. Ông tu ông đắc, bà tu bà đắc, rất rõ rệt. Trong vũ trụ này, không có ai tu dùm cho ai. Không có ai thương mình bằng mình tự thương. Hoàn cảnh là ân sư, chồng của con cũng là ân sư của con vậy. Có kích động và phản động, con mới cố gắng tìm con đường thanh tịnh để giải thoát, cứu cả hai, không khác gì người đánh cờ, đã biết trước được nhiều bước. Quyền quyết định tối hậu là do con định đoạt, không có ai định đoạt cho con được. Mang xác làm người không khác gì thuyền về Bến Giác, đang trôi giữa biển cả. Thuyền không sóng làm sao mới gọi là thuyền. Còn người tu, ý chí là sức mạnh của tâm lẫn thân. Nếu ý chí không vững vàng, không khác gì thuyền bị chìm vậy.

Tất cả đều trong mầm móng thương yêu mà ra cả. Một đề ra mười, mười qui một mới yên.

Chúc con tự tu tự tiến.

Quý thương, L S H

San Jose, 04/08/90

Bức tâm thư,

Kính thưa Sư Phụ,

Con tên là L T B ở San Jose, hôm nay có một số anh chị em đi dự Đại Hội Hải Vận Hành Hương ở Florida mà con không

có điều kiện đi vì lý do eo hẹp tài chánh nên đi không được, nên con biên bức tâm thư này đến hầu thăm sức khoẻ của Đức Thầy.

Kính Thầy, vắng Thầy hơn một năm qua con nhớ Thầy quá mong một ngày nào gặp lại Thầy tuy nhiên hằng đêm con nghe Thầy dạy con bằng âm thanh siêu diệu của

Thầy vào lúc 12 giờ đêm đến 2 giờ sáng, tâm hồn và trí óc của con ở trong Thầy không xa Thầy trong tâm thức. Khi Thầy siêu thoát ở Đức Quốc con thấy hình Thầy quá gầy con quá lo, nếu Thầy chẳng may có điều gì thì con chết mất không sống nổi, thương Thầy vô cùng tận. Sau giải phổi thời gian 6 tháng thì hình Thầy hồi phục lại gần bằng hồi chưa giải phổi rồi Thầy đi Úc, Pháp và các nước Âu Châu con mừng vô cùng tận, rồi con trông Thầy về với chúng con, xa Thầy không khác nào gà con mất mẹ, Thầy có hứa sẽ về Thiên Viện Hai Không mà trông mãi không thấy Thầy về. Hiện giờ chúng con trông Thầy về Thiên viện Hai Không như trông Việt Nam sẽ có trung lập mà toàn dân ai ai cũng mơ tưởng ngày đêm và ước nguyện vậy.

Kính Thầy Đại Hội Thiên Viện Nhẫn Hoà năm 89 con quá mơ ước làm thế nào Thiên Viện Hai Không được như Nhẫn Hoà lúc đó, Hai Không quá đen, tối sau Đại Hội Nhẫn Hoà xong Thầy hứa năm 90 sẽ Đại Hội Hai Không, được Thầy cho phép con mừng như ai cho con 100 lượng vàng nên trong hai năm 89 và 90 con hăng say làm công quả không mệt không cực, càng cực càng mệt lại càng sướng vì hi vọng gần Thầy. Đó là điều con mơ ước, chẳng dè Cha Nhẫn Hoà phản Thầy cố

Thư Từ Lai Vãng ...

ý hạ Thầy nên Thầy không vui qua ba ngày Đại Hội Hai Không thì Thầy lại đi mất cho nên chưa nói câu gì tâm sự cùng Thầy và chưa sống gần Thầy, con quá thất vọng. Mãi đến ngày hôm nay, sau Đại Hội Long Vân xong thì bạn đạo San Jose coi như bị tan rã, số bạn đạo cũ còn khoảng 9 người trong đó có con, còn một số ở nhà không tham gia và một số đi qua đạo Bà T H, anh C là bạn thân của con cũng đi qua đạo Bà T H. Anh ta tới rủ con đi ăn nhà hàng, rồi anh phổ hoá đạo Bà T H cho con nghe và anh cho con hai cái radio tape con xem và anh nói là anh bất lực nếu khi anh chết không ai dẫn dắt phần hồn anh về cõi Tiên Phật. Còn đạo Bà T H thì khi gần chết Bà cho biết trước 3 tháng còn mau nhất nửa tháng khi có bệnh. Khi hồn lìa khỏi xác thì Bà đến dẫn hồn đệ tử Bà về Sở Tu Thiện mà tu tiếp khỏi bị ma quỷ dẫn xuống địa ngục. Con suy nghĩ lạ này sao mà anh C nhẹ dạ đến thế, đương tu Vô Vi mà tự bỏ đạo Vô Vi qua pháp môn Bà T H, sai lại phản đạo phản Thầy đến thế. Bà hứa mà bà có làm được vậy không nào ai biết được. Còn Thầy mình thì không hứa giúp ai nhưng tự tu tự tiến đẩy thôi. Nhưng theo sự suy nghĩ của con thì Thầy đã cầm dao xuống tóc cho mình là Thầy đã nhận đệ tử của Thầy rồi đó nên con quyết định không đứng núi này trông núi nọ, phản đạo là tự sát, cho nên con quyết chí tu hành. Con nghe băng giảng của Thầy khóa Vĩ Kiên, băng giảng tại nhà anh Lê Huyết tại Los Angeles, băng giảng tại thiền viện Hai Không, Xuân 1, Xuân 2, Xuân 3, băng giảng bên Úc châu Thầy khóc biết bao lần con cạn nước mắt với Thầy trong mấy bận kể trên, làm sao con xa Thầy con được. Khi con có chết đi con cũng nhớ hoài những cuộn băng kể trên bằng điển quang, làm sao con xa Thầy con được.

Con suy nghĩ mãi tại sao anh C phản Thầy một cách đột ngột thế này, đêm đó con ngồi thiền mà tâm tư cứ suy nghĩ anh C phản đạo, đến lúc xá thiền coi lại đồng hồ 2 giờ rưỡi sáng, con lên giường nằm, lúc 4 giờ sáng đêm đó thì Thầy lại đến với con bằng điển quang, Thầy mang giày đen bận bộ đồ lụa trắng đội bê rê đang con thấy Thầy, con mừng quá. Thầy nói hôm nay Thầy đến đây để dẫn con đi học đạo đây, sao con lưng chừng vậy, muốn học đạo phải dốc tâm còn không tao bỏ mầy chết luôn. Con quì xuống lạy Thầy lia lịa, con không dám xa Thầy con và con ôm chân Thầy khóc nức nở, Thầy giựt chân lên Thầy biến mất, con hồi tâm thức tỉnh mới hay chiêm chiêm bao, má con còn đầy nước mắt, rồi con cúi lạy Thầy liên miên, con nguyện tu hành tấn tiến xin Thầy thương con đại độ. Đến lúc má anh V bệnh bị té chở vô nhà thương mà con không hay thì thầy lại đến, cũng bận y phục như kể trên, thầy nói bằng điển quang, thầy nói hôm nay má anh V bị té và cũng hết kiếp rồi nên thầy đến để gia hạn cho bà để bà đem xác về Việt Nam chôn nên thầy phải đến và thầy nói với con là thầy không cho ai hay cả, chỉ cho thằng V đến thăm và con thì thầy cho biết bằng điển quang mà thôi, còn bạn đạo San Jose thầy không cho ai hay cả, rồi giựt mình thức giấc mới hay chiêm chiêm bao. Con suy nghĩ hoài không biết có vậy không, cách ba ngày sau con điện thoại cho anh V hay chiêm chiêm bao đó thì anh V nói quả vậy, rồi con dấu kín, hỏi bác là bà mẹ anh V thì anh V cũng nói bà ở nhà thương mới về. Con nói chiêm chiêm bao đó thì anh V nói Thầy đến có nửa giờ rồi Thầy thăm bà già anh V, rồi anh lấy xe anh chở Thầy đến phi trường San Jose Thầy đi liền nên con và anh V, anh V biết mà thôi, ngoài ra bạn đạo San Jose không còn ai biết cả.

Con tu đến chết hồn con theo Thầy không bao giờ sai lạc một phút giây nào cả năm nay tuổi con 70, con quá yếu Thầy ơi, không biết Thượng Đế cho con sống bao lâu nữa. Con nghe cái băng Sanh Lão Bệnh Tử của Thầy giảng thì con không còn sợ chết nữa, lo tu mà thôi, con xin Thầy cho con đem bộ xác này về Việt Nam chôn chứ con không muốn chết ở Mỹ. Xin lay Thầy cho con sống đến

năm 2000 chừng đó con được 80 tuổi để con coi cái Long Hoa Hội rồi con chết cũng hai lòng. Vạn lay thầy gia mạng sống cho con để con lo tu, năm nay sao con yếu quá máu cao đến 180, tim đập không đều nhức mỏi toàn thân, có lúc xỉu dễ chết quá, vạn lay Thầy gia hạn cho con để con thấy năm 2000 1 chút con mơ ước vậy

Con nghe Thầy nói năm 93 sẽ về Việt Nam, nên mỗi tháng con còn dư 150\$ con gộp nhóp để năm 93 đem tiền về lập công bồi đức, in kinh bố thí kẻ nghèo, con làm chút ít từ thiện rồi con sẽ chết, đó là mơ ước của con. Con có vái Đức Thầy, con có vái Thượng Đế như vậy. Hôm tháng 12 và tháng giêng năm nay con đau suýt chết, tưởng con chết rồi, tim đập không đều thở không được, sắp chết con có vái Thầy, vái Thượng Đế cho con sống ít năm nữa dành dụm chút ít tiền về Việt Nam làm công quả rồi sẽ chết. Con vái như vậy, hai đêm sau, vào đêm ngày 13 tháng 2 năm 90, sau giờ thiền lúc 3 giờ sáng con thấy Thượng Đế xuống hào quang sáng cả một góc trời chỗ không có hình một khối hào quang như mà thôi, nói với con rằng, hôm nay cha xuống thăm con đây, con khóc và lay khối hào quang lia lịa, rồi cha lại bồng con, con nhẹ cả tâm hồn và

mát cả toàn thân coi như không đau chi cả, rồi cha nói ngày mai con đi uống thuốc bắc đi rồi bệnh khá, rồi cha bỏ con xuống cha đi, con kéo cha lại con lạy cha ở với con. Cha nói không ở được giờ cha phải đi rồi, Cha qua một cây cầu qua sông, cầu một cây không có dận cầu bắt vàng cao tới mây xanh. Cha qua cầu con cũng chạy theo cha, cha phóng một luồng điện quang tới bên kia cầu, con chạy theo tới một phần ba cái cầu thì có ba người ở trên cầu rồi xuống nước, con la cứu inh ỏi mà không có ai cứu ba người nọ đương lặn hụp ở dòng nước, con thấy vậy nhảy đù xuống vớt ba người nọ thì con giựt mình chụp vách tường rồi thức giấc mới hay chiêm chiêm bao huyền diệu vô cùng. Con hứa có chút ít tiền năm 93 về Việt Nam in kinh ấn tống và mua một số gạo để cứu dân nghèo đói, đó là đại nguyện của con trong tâm rồi bệnh con khá lần, uống thuốc bắc 30 thang là bệnh khá y lời cha dạy. Cũng có lúc Cha rầy con quá, cha nói lúc ngồi thiền cha nói nhỏ nhỏ trong tai con, cha nói mấy tu bề bối lắm khó thoát khỏi nẻo luân hồi, con sợ ụt cả mình, mồ hôi ụt cả áo. Có lúc ngủ cha lại nói trong tai con, nói mấy xấu lắm, gọt rửa cái tâm chưa sạch. Vạn lạy Thầy tha tội cho con, con ráng lo tu để giải nghiệp, cúi xin Thầy mở lượng hải hà tha tội cho con.

Bạch Thầy, con tu được 4 năm thì trong 4 năm con có một bà vợ chống bán và làm khó dễ sự tu hành và không lúc nào bà ta nghe bằng Thầy giảng và bà ta cho là bọn cộng sản. Con thấy vậy con ngồi thiền con có van vái bề trên con tu bị nghịch cảnh, vợ con phỉ báng, con nguyện xin bề trên cho vợ con tu hành cho xuôi một bề khỏi bị nghịch cảnh khó tu quá. Cách đó một tuần thì bà vợ con nằm chiêm bao có Đức Mẹ Quan Âm xuống ngồi trên đầu giường vợ con bảo con phải tu, nếu con không tu không cách nào giải thoát phần hồn con được. Vợ

Thư Từ Lai Vãng ...

con thừa Phật con đã tu 50 năm rồi, mà rằm, mừng một ăn chay hai ngày, đến chùa lạy Phật mãi mà Đức Mẹ Quan Âm bảo con tu như vậy không được đâu, đến bao giờ con mới giải thoát nổi. Vợ con thừa Phật vậy chứ tu làm sao, Phật bảo lấy pháp đó mà tu, vợ con nói pháp ở đâu, Phật bảo pháp có sẵn trong nhà đó lo tu đi rồi Quan Âm thăng mất. Sáng dậy vợ con nói chuyện cùng con nghe và vợ con quá sợ rồi con dạy pháp môn tu thiền từ hai năm qua, vợ con ham mê nghe băng giảng của Thầy và kính nể Thầy không dám nói cái gì vô lễ. Hiện giờ mỗi đêm vợ con thiền đúng 1 giờ rưỡi, ban ngày thiền một giờ. Lúc chưa tu bị trúng gió đau liên miên bây giờ da mặt hồng hào và không đau chi cả và hăng say việc công phu lắm, thật huyền diệu vô song. Vợ con tên N T Đ, tuổi Tân Hợi, năm nay 68 tuổi và bây giờ vợ con nằm ngủ không thấy bậy, mặt mày sáng sủa và bà ta hăng say việc tu thiền. Kính xin Thầy chứng tâm. Ký tên. L T B

Montréal, ngày 17/10/90

T B con,

*Thơ con đã tới tay Thầy
Giác mơ sống động vui vầy cảm giao
Ra vô tự thức bước vào
Cần khôn vũ trụ thưở nào giao duyên
Tu hành cảm thức triền miên
Qui về thực chất gieo duyên Phật Trời
Cảm thông thiên địa thức lời
Bề Trên cõi mở tâm đời trước ô
Tham lam tự tạo nắm mờ
Tu không tiến hóa, ra vô mập mờ
Rồi đây cũng sẽ đến giờ*

Biết ai là chánh, biết cơ thiên đình
 Đi đi lại lại một mình
 Trong không mà có hành trình Trời ban
 Thức tâm rơi lệ đôi hàng
 Biết mình chậm trễ bằng hoàng nội tâm
 Thực hành cảm thức uyên thâm
 Đời này khó kiếm khó tầm đường đi
 Tự mình thức giác lâm ly
 Trong không mà có tùy nghi thực hành
 Cần khôn vũ trụ hình thành
 Tu hành tiến hóa đạt thanh đạt hòa
 Chẳng còn lý luận ta bà
 Tâm ta không đến, khó qua hành trình
 Đi đi lại lại một mình
 Chẳng nhờ tha lực, tạo khuynh mập mờ
 Rồi đây cũng sẽ đến giờ
 Trúc cơ thanh tịnh, giấc mơ đạt thành
 Tự mình khai triển tự hành
 Nơi nơi cũng vậy đành rành ứng tâm
 Lý Trời siêu diệu uyên thâm
 Không xin không bỏ, giữ tâm thanh bình
 Thực hành khai triển hành trình
 Vô cùng tiến hóa tâm linh hợp hòa
 Càng tu càng rõ tình Cha
 Trong sanh có tử chan hòa tình thương
 Chẳng còn ý lại dựa nương
 Tự mình thức giác yêu thương muôn loài
 Chẳng còn ý lại dựa đời
 Hành trình rõ rệt thả trôi việc đời

Thư Từ Lai Vãng ...

Trở về thanh nhẹ thảnh thơi
Trời ban phước đức nơi nơi đạt hòa
Thực hành khai triển thấy xa
Trong không mà có chan hòa tình thương
Tự mình khai triển mở đường
Điểm quang chánh gốc mở đường tự đi
Nhất trần bất nhiễm uy nghi
Hồn thanh hồn diệu, tức thì đạt thanh
Chẳng còn ước nguyện trông mong
Lấy không làm đích tham tòng thiên cơ
Thực hành khai triển từ giờ
Qui y Phật Pháp rõ cơ thiên đình
Chúc con khai triển một mình
Bình tâm học hỏi tâm linh đạt hòa./.

Quý thương, L S H

Kính bạch Đức Thầy,

Con tên là V B kính chúc Thầy luôn dồi dào sức khoẻ để dìu dắt chúng con.

Kính thưa Thầy, con đã được phước duyên biết được Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp và đã theo hành pháp độ khoảng 3 năm rồi. Nhưng con thấy đường tu mình còn trì trệ quá, mỗi lần về thiền viện thì cảm thấy thanh nhẹ, ý chí tu hành, khiến con muốn buông bỏ tất cả. Nhưng khi xuống núi rồi thì cuộc sống xã hội dường như lôi kéo mình lùi biếng, trì trệ vô cùng. Một phần nữa tâm tư con thường hướng về gia đình ở Việt Nam vì thưa Thầy con còn kẹt một vợ và hai đứa con nhỏ tại Việt Nam, vợ con thường biên thư thúc dục con ráng lo giấy tờ để được đoàn tụ. Vì thế con phải ráng lo tròn nhân đạo của mình. Kính thưa Thầy, con xin mạo muội kính

xin Thầy cho con xin ý kiến là nên lo chạy tiền bạc để mẹ con tụi nó qua đây sớm hay là ráng chờ đợi để có cơ hội về sống ở Việt Nam? Kính bạch Thầy vợ con cũng đã tu theo Pháp Lý Vô Vi khoảng gần vài tháng nay. Hôm nay, nhân tiện chị K, anh G về Thiên viện, con mạo muội biên ít hàng đến Thầy, nếu con có điều gì sơ sót, kính xin Thầy tha thứ cho con. Mỗi lần Thầy về chúng con mừng lắm, nhưng không dám làm quấy rầy để cho Thầy nghĩ ngơi.

Cuối thư, một lần nữa con và gia đình kính chúc Thầy luôn luôn dồi dào sức khỏe để dìu dắt chúng con trên con đường về nguồn cội. Kính Thầy. V B

T.B. Kính xin Thầy cho con một bài thơ. Cảm ơn Thầy.

Montréal, ngày 17/10/90

Bấy

Vương Bấy con,

*Vương danh qui hội thức chung nhà
Bấy ngộ tâm lành tự bước qua
Hành trong thanh tịnh tùy duyên thức
Học khổ chan hòa thiết thiết tha*

*Thiết tha đời đạo phân ra
Trong không mà có vượt qua cõi trần
Tự mình thức giác một phần
Qui về nguồn cội lần lần tiến tu
Khai thông tự thức chẳng ngu
Trở về thanh tịnh, an du đạo đời
Tự mình thức giác tự rời
Sân si dấy động tạo nơi bất hòa
Thực hành cảm thức thiết tha
Tình thương sống động chan hòa tình thương*

Thư Từ Lai Vãng ...

*Cha con chồng vợ mở đường
Trở về thực chất yêu thương muôn loài
Chẳng còn ý niệm đua đòi
Trong không mà có thả trôi việc đời
Càng tu cảm thức chơn lời
Điển quang là chánh nơi nơi đạt hòa
Thực hành cảm thức cùng Cha
Liên quan vũ trụ chan hòa tình thương
Thực hành thức tỉnh gieo gương
Độ tha tại thế tìm đường tự đi.*

Còn về việc gia đình thì con phải giải quyết tùy theo khả năng sẵn có của chính con, giải tỏa được sự nặng trọc của trường đời thì phần hồn sẽ được thanh nhẹ. Nhịn nhục trên hết, thì đời đạo mới song toàn, thiếu nợ phải trả nghiệp tâm không bao giờ giải quyết được. Chúc con vui khỏe.

Quý thương, L S H

Whitecourt, 07/10/90

Kính thưa Thầy,

Con là T ở Whitecourt, Alberta, Canada, kính chúc Thầy được sức khỏe tâm thân an lạc.

Thưa Thầy! Con biết Thầy rất bận, không muốn quấy rầy, nhưng việc tu học là điều cần, vì vậy con mạo muội viết thư này đến Thầy xin Thầy từ bi hướng dẫn cho con vì còn ngu muội.

Thưa Thầy! Đã có lần con gọi điện thoại để điện đàm với Thầy về việc con ăn chay trường mà phải làm việc lao động. Rồi tự nhiên sức khỏe yếu dần, thiếu máu. Thầy có khuyên con uống thêm vitamine bổ máu, nhưng sức khỏe không được hồi phục như xưa. Buộc lòng con phải ăn mặn trở lại thì sức

khỏe có phần tăng. Rồi lại đến giai đoạn bị giới vô hình hút điển. Con đã có viết thư kể rõ sự tình, khi Thầy còn dưỡng bệnh tại dưỡng đường Tây Đức.

Đến bây giờ thì con mỗi đêm đều công phu, mà công phu bị thụt lùi quá mức. Kể từ hai năm nay, khi ngồi công phu không được đủ giờ như khi trước, khi thì một giờ, khi thì 45 phút vì đau lưng, đau hai đầu gối, đau hai khuỷu tay, trong người thì phát nóng nhiệt, mệt mỏi... (Vì khi trước con làm việc lao động bị thương ở sau lưng chỗ hai quả thận) rồi phát đau xuống hai đầu gối, hai khuỷu tay. Con phải nghỉ hết một năm không lao động.

Bây giờ đi làm trở lại, khi trời trở thời tiết, nóng quá hoặc lạnh quá, hoặc gió thổi mạnh đều phát đau trở lại, làm việc nặng cũng đau trở lại.

Con nhớ khi viết thư cho Thầy kể rõ việc bị giới vô hình hút điển thì con chiêm bao thấy một người lạ mặt, nhìn con với cặp mắt oán hận lắm, có ý làm hại.

Về việc vô hình như: Cha Nhẫn Hòa khi trước, cũng đã có nhiều người tin và con cũng đã tin theo. Bây giờ biết rõ sự tình thì thấy sợ.

Con một lòng tu hành chân chính, mong cầu được giải thoát trở về với Bề Trên. Xin Thầy từ bi hóa giải cho con, nếu con có làm lỗi.

Sau đây con xin được trình bày với Thầy về việc tu tập của con.

Nay con làm Pháp Luân Thường Chuyển, một hơi thở được 45 phút, thở thông cứ thế mà hít vào, vì thở thông con nghe có mở được lục tự Di Đà chút ít. Mở ở huyết nào thì nghe mát ở huyết đó. Và các huyết chính theo vòng chạy của nhâm đốc mạch. Nay hai lỗ tai nghe mát và tê tê. Mở được Hà Đào

Thư Từ Lai Vãng ...

Thành năm năm trước đây, nay mở thêm được huyết ấn đường giữa hai chân mày. Nhìn đằng trước trán giữa hai chân mày phát ra một ánh sáng lớn bằng ngón tay cái, khi ẩn khi hiện, được một lúc thì đổi canh chỉ thấy một màu trắng đục như trắng sáng trước mặt (chứ không còn như mây bay qua lại như khi trước).

Thưa Thầy, khi thông được nhâm đốc mạch, động hết lục phủ, ngũ tạng như vậy, thì có làm cho hỏa nhiệt phát lên làm tổn thương đến tạng phủ phải suy yếu không? Nếu có phải dùng loại thuốc nào? để điều trị. Kính xin Thầy chỉ dạy

Về đời con bị thử thách đủ điều từ nhiều năm nay, tất cả đều xáo trộn không yên. Nhưng con tin ở Thầy, ở Bề Trên, nên vẫn tu hành đều đặn.

Đến đây con xin được dừng bút. Kính thư. P V T

Montréal, ngày 20/10/90

Anh T,

Tôi đã nhận được thư của anh đề ngày 07/10/90, được biết anh rất cố gắng trên đường tu học.

Trong thư anh đã cho biết rằng hiện nay anh có thể hít vô 45 phút. Điều này trong phương pháp Vô Vi không bắt buộc một ai hít vô tới 45 phút. Chỉ hít vô đầy rún đầy ngực, tung lên bộ đầu mà thôi. Từ ông Cao Minh Thiền Sư cho đến tôi ngày nay không ai có thể hít vô tới 45 phút được. Muốn được biết hít vô 45 phút, tôi đã từng nhắc anh để một miếng bông gòn ngay mũi để hít xem có tới 45 phút được không? Nếu hít vô 45 phút, thì bông gòn không bao giờ rớt được. Nếu rớt thì không có sự thật.

Còn về việc ăn chay mà than rằng không đủ sức thì do bộ tiêu hóa không được tốt. Anh nên chọn những thực phẩm hữu ích,

như cơm, các loại rau hấp chín, và ngũ cốc mà ăn. Tất cả phải ăn đồ chín thì bộ tiêu hóa mới tốt. Mỗi ngày uống ít nhất hai lít nước trà pha loãng ấm. Không nên ăn đậu hủ nhiều, vì đậu hủ và nấm có uric acid làm nhức mình. Gần đây tại Canada ở nơi health food có bán kefir là một thứ men cũng là loại thức ăn rất bổ ích, điều dưỡng bộ tiêu hóa và trị tất cả những bệnh nhức mỏi trong người, và nước tiểu đường. Vậy anh không nên ăn đường trắng, mà có thể thay thế bằng mật ong. Còn muốn uống thuốc thì phải đi khám bác sĩ.

Tu về Vô Vi phải ý thức rõ ràng vạn năng ở mặt đất này đều do nguyên khí của vũ trụ cung ứng, tức là điển quang hiện hữu. Ngày hôm nay anh có cái xác hoạt động được, cũng nhờ luồng điện năng của thực vật, từ mặt đất mà ra. Còn anh tu thì phải ý thức rằng điện là chánh, thể xác của anh cấu trúc từ siêu nhiên mà có, không thể luận bàn được. Cho nên tại thế gian không có một ai có thể chế con người ra được. Con người có khối óc thiêng liêng, có bộ thần kinh sống động trong cơ tạng, điều hoà bởi nguyên khí của vũ trụ. Chúng ta tu vô Vi lấy nguyên lý của không không mà có, thì Pháp Luân thường chuyển là điểm chánh, hỗ trợ cho tâm thân, bộ ruột và khối óc phát triển rõ rệt. Khi anh làm đúng thì trong giờ thiền thấy tỏa ánh sáng và tâm khêu dậy điểm từ bị, tha thứ và thương yêu rõ rệt, cảm thức sự sống nhẹ nhàng và thoải mái. Biết được điển rồi và hằng sống trong điển giới thì quán thông đủ mọi việc. Nhất trần bất nhiễm, không còn nuôi dưỡng sân si buồn hận nữa. Vui trong thanh tịnh và cõi mở. Còn việc ăn mặc, thì phải ý thức rõ rệt, con thú cũng phải hi sinh độ tha tại trần thì mới được cơ hội sống chung với chúng sanh. Cho nên nó phải hy sinh xương máu trong một kiếp làm con thú, mới được tiến hóa.

Thư Từ Lai Vãng ...

Anh nên đọc lại phương pháp công phu cho rõ rệt, thực hành cho đúng đắn, khai triển bằng chơn ý, chơn trí, gặp chấp phá chấp, gặp trí phá trí, đúng theo chơn lý tròn trịa không mê chấp, lúc nào cũng sống động thì mới cảm thấy từ bi là sức mạnh, chư Phật đã đạt thành, nếu anh giữ được nguyên ý đó, chư Phật sẽ tận độ cho anh tiến dễ dãi.

Biển cho lặn mình châu mới phát

Lòng cho riêng mới gọi là thần

Sức mạnh để phục vụ cho đời là ý chí, chứ không phải thực phẩm. Khi ta nghèo, ta có sức mạnh chấp nhận bất cứ chuyện gì.

Dùng điển tâm từ bộ đầu trở lên, ý niệm **Nam Mô là Soi Hồn, A Di là Pháp Luân Thường Chuyển, Đà Phật là Thiên Định**. Từ đó anh sẽ nuôi dưỡng được ý thiện lành, là tiến hoá ở cõi trên. Tại đây, nếu có dịp anh tìm trong cuốn niên giám xem có chỗ xúc ruột không, chỗ ấy gọi là colonic irrigation, nếu được anh nên đi xúc khoảng 12 lần thì anh sẽ cảm thấy giảm bớt bệnh nhức mỏi. Tại đó họ sẽ giới thiệu anh dùng thuốc cây cỏ, không có độc chất.

Chung qui là chỉ do bộ tiêu hóa của anh không tốt thôi. Khi tôi qua đến Nhẫn Hòa, nếu có dịp anh nên đến gặp tôi. Chúc anh vui khỏe.

Quý thương, L S H

Depew, 05/08/90

Kính thưa ông Tám,

Thưa ông Tám con là người mới tu thiền và cũng đã được nghe băng của ông Tám giảng và vidéo, con nghe lời giảng

ông Tám rất là chí lý và con mong là tất cả bạn đạo đều thấm nhuần với lời giảng của ông Tám.

Thưa ông Tám, con chưa hề được ngồi tại chỗ mà nghe ông Tám giảng và cũng chưa hề được gặp ông Tám nhưng con vẫn hằng mong là tất cả bạn đạo xa gần luôn luôn ghi nhớ lời ông Tám giảng.

Và sau đây con có một câu hỏi và nhờ ông Tám giải thích dùm con.

Thưa ông Tám con xin ví dụ A và B. Thưa ông Tám ông A biết thiền và cũng nghe băng của ông Tám và con không biết là ông A đã mở huệ hay chưa! Còn ông B thì người mới tập thiền và chưa có mở huệ. Nhưng khi ông A ngồi gần ông B thì ông A than là "*tại sao mà ngồi gần ông này thì thấy trước khinh khỉnh, không chịu được?*".

Thưa ông Tám, trong khi đó thì ông B vẫn điềm nhiên ngồi chung nói chuyện không có ý gì là bực bội.

Thưa ông Tám, có phải người thiền lâu mà ngồi gần người mới thiền thì họ cảm thấy khó chịu, hay là họ không thích nhau?

Kính thưa ông Tám, mỗi khi ông Tám thuyết pháp cho tất cả bạn đạo xa gần đến nghe, mà tất cả bạn đạo ngồi gần ông Tám thì được ông Tám ban cho thanh điển và trước của bạn đạo đâu có làm cho mất thanh khí điển của ông Tám ban cho.

Như vậy là làm sao để nhờ ông Tám giải thích cho con được hiểu. Xin trân trọng đội ơn ông Tám.

Con xin cầu chúc Ông Trên hộ trì để ông Tám điều dắt cho tất cả bạn đạo mới cũng như cũ tu cho đắc quả. Kính. N T T

Thư Từ Lai Vãng ...

Montréal, ngày 23/10/90

T T,

Ông Tám đã nhận được thư của con đề ngày 05/08/90, được biết con đang trên đường truy tìm chơn lý.

Nói về con đường nặng nhẹ, ông Tám xin phân như sau:

a) Người tu theo đường lối của Vô Vi tham thiền đúng và nhiều giờ thì điện năng của người ấy sẽ được thanh nhẹ hơn người không có thiền. Cho nên khi ngồi gần người không thiền, người đã thiền cảm thấy nặng trước vì người không thiền điện năng họ không có thể thanh nhẹ được. Họ chỉ dùng lý đời, nghe chịu không nổi, cho nên người tham thiền cảm thấy nặng mà thôi. Đó là nguyên lý của điện năng. Còn người có thiền mà nghĩ xấu cho một người khác thì điện năng của họ cũng phải bị trĩ xuống nặng nhọc. Bởi vậy cho nên ông Tám thường nhắc nhở người mới tu phải ý thức rõ Vô Vi là gì. Vô là không, vi là nhỏ nhất cũng không. Trong không mà có, lúc nào cũng nhẹ nhàng và thoải mái cả. Điện năng trong người nhẹ thì đầu óc con người nhẹ. Điện năng con người nặng thì đầu óc con người nặng vì lo âu và khối thần kinh bị dấy động.

b) Lấy tâm đời mà xét thì người trong đạo phải vui với nhau, nhưng mọi người có một duyên nghiệp khác nhau, có một tâm trạng và trình độ khác nhau, không thể giống nhau được. Cho nên phải mượn lời chơn lý để thúc tâm hành giả trong khi ngồi chung, tự nó sẽ khai mở thức hòa đồng sẵn có ở bên trong, thì mới nhìn lại tình huynh đệ thật sự được. Còn về đời người nào cũng có tánh nóng và bực bội cả. Tại sao? Thưa, tại vì nó chưa ổn định và khai mở, cho nên ông Tám thường nói cảnh đời là bãi trường thi, mọi người phải dự phải học và sẽ tiến tùy theo lãnh vực sẵn có. Không nên chê đời mà mất đạo và chê đạo

cũng mất cả đời. Sự tương quan đó không khác gì bóng với hình. Con mới tu, con phải nghe nhiều cassettes, chính ông Tám đã học hỏi nơi nhiều người từ những câu hỏi độc đáo đến lời phê phán trong chơn tâm của mọi người mà ông Tám đã lãnh hội đến ngày nay. Chỉ biết học và tiến mà thôi. Con mới vào học, nên học cho hết lý, nghiên cứu cho kỹ và thực hành cho đúng, thì con sẽ nhận ra con là học viên của cả càn khôn vũ trụ. Con sẽ khai thức vô cùng và thương yêu tất cả mọi người. Thấy đời rất quý, đạo càng quý hơn, lúc đó con sẽ sống trong cơ luật đời đạo song tu sẵn có. Vui trong thanh tịnh và cõi mở.

Vạn sự khởi đầu nan, phải học và tìm tòi thì cái óc mới mở. Chúng ta đều có điện năng trong cơ tạng. Khai mở khối óc chẳng còn si mê và không sợ bất cứ những sự kích động và phản động từ đâu đến. Khi chúng ta sống thẳng vào điển giới thì mới thấy rõ chơn lý. Một cọng rau con đang ăn cũng do điện năng của vũ trụ cung ứng. Sự di động của cơ tạng của con hiện tại cũng nhờ điện năng của vật thể và tự nhiên cấu trúc hình thành. Con phải hiểu điều này mới nhận thức ra thể xác của con là một bộ luật do Trời sắp đặt. Nếu con làm sai là con tự hủy. Nếu con làm đúng thì con sẽ hưởng được hạnh phúc cả vũ trụ, đời lẫn đạo.

Chúc con vui tiến.

Quý thương, L S H

Úc Châu ngày 11/06/90

Kính bạch Thầy,

Hôm nay con mạo muội xin thỉnh lời vàng ngọc của Thầy. Con biết với lòng thương chúng sinh bao la, Thầy không quản ngại sẵn sàng hi sinh và giúp đỡ chúng con trên con đường để

Thư Từ Lai Vãng ...

trở về nguồn cội. Con vẫn bề bề trên đường tu hành và không sao diệt được những ý tưởng xấu, con luôn ghê sợ con nhưng con lại không sao bỏ được những tư tưởng xấu. Thưa Thầy con tên N N V, sanh ngày 1/02 Mậu Tuất. Con xin Thầy cho con vài lời để con làm kim chỉ nam để con lấy đó luôn trau dồi để sửa đổi con luôn. Và khi con qua đây con được tin bố con mất, con không có để tang như vậy con bây giờ phải làm sao.

Con không sao nói hết lên lòng tôn kính và mang ơn Thầy. Con đã có diễm phước gặp được Thầy, con xin hứa từ nay con luôn luôn tu tập để không phụ lòng Thầy. Kính bái. N N V.

Montréal, ngày 23/10/90

Nguyễn giáng trần thọ hưởng nghĩa ân
Ngọc trung hữu báu tự khai lần
Vân hành tan tấu tùy duyên thức
Khổ hạnh bình tâm xét xét phân

Xét phân đời đạo bao lần
Nghĩa ân vay trả ta lần tiến tu

Chẳng còn nuôi dưỡng mê mù
Điển quang là chánh trùng tu hoài hoài
Ăn vô cảm thức thanh đài
Trí tâm khai mở tiến hoài không ngại
Cộng đồng chẳng phải người dưng
Cùng chung thanh nhẹ cùng tìm cảm giao
Vạn linh khai triển muôn màu
Bình tâm học hỏi trước sau dung hòa
Cảnh đời tạm bợ phân qua
Trường thi phải học chan hòa tình thương

Trí bền khai triển mở đường
Bình tâm niệm Phật yêu thương muôn loài
Chẳng còn hướng ngoại đua đòi
Trở về thực chất xét soi chơn hồn
Vạn linh khai triển trường tồn
Tâm vô quái ngại chẳng dòn dập tâm
Khai thông cảm thức mừng thầm
Trong không mà có cứ tâm cứ đi
Tự mình cảm thức xét ghi
Đường đi sẵn có ta đi về nguồn./.

Khi thực hành thiền mỗi đêm, con cầu nguyện cho cha sớm được siêu thăng tịnh độ trong vòng 21 đêm.

Quý thương, L S H

01/07/90

Bạch Đức Thầy,

Con là N P N N, pháp danh H L, sanh năm Kỷ Dậu (1909) 28 tháng 2, ngụ tại Columbia, Sc đường M.

Năm ngoái 1989, cháu T T N cho con cuốn sách "Tu chưa em?", con đọc xong rất mừng đã được của báu. Con thi hành ngay theo lời chỉ dẫn may ra nhờ Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp của Đức Thầy sáng lập mà con sẽ được khỏi cái bệnh arteriosclerosis nó hành con đã lâu lắm rồi và bác sĩ đã chữa cho con đã mười năm nay mà vẫn chưa khỏi. Nay con quyết tâm thi hành phương pháp huyền diệu này để chống thoát cái bệnh kinh niên của con.

Con thành tâm đánh lễ Đức Thầy. Kính dâng lòng tri ân của con. N N

Montréal , ngày 24/10/90

N N,

Thư con đã đến tay Thầy, đã biết con đang trong hành trình thực hành giải tỏa trực khí trong nội tâm

Phương pháp Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp là một phương pháp điều chỉnh tâm lẫn thân. Con người tại thế luôn luôn mang tâm bệnh, chuyện ít xích cho nhiều, tròng vào bệnh mà quên đi khả năng tiến hóa, cho nên bệnh càng ngày càng nặng. Kỳ thật là duy nhất ý chí mới hội tụ được điển quang trong cơ tạng của chính mình, hồi sinh và thăng tiến.

Sự hiện diện của chúng sanh tại thế là do nguyên lý cấu trúc từ siêu nhiên mà có, cho nên mỗi người có một thân xác siêu diệu vô cùng. Thế gian chưa bao giờ có khả năng chế được một con người như chúng ta, đầy đủ điện năng tiến tới vô cùng. Khối óc lúc nào cũng bén nhạy và tự khai mở được những gì u uất trong tâm.

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp là khử trực lưu thanh, cho nên con người thực hành đúng thì sẽ tự nhận lấy sự thanh nhẹ mà thôi, trở về với thực chất là điển quang trường tồn. Khi thực hành ba pháp, tức là đang ăn nguyên năng của vũ trụ, thanh khí điển, tự giải tỏa và thanh lọc, vận hành theo chiều hướng tự nhiên. Càng tu càng lâu thì phải lưu ý sự ăn uống của chính mình, nhai cho kỹ trong lúc ăn, thực phẩm là y được, phải hòa tan với nước miếng sẵn có của chính mình mới nuốt, thì nó mới giúp được bộ tiêu hóa tốt, và tự giải tỏa những bệnh nan y. Vậy con nên thực thi cho đúng đắn để cho phần hồn hồi sinh, trẻ trung và cõi mở trở lại. Chúng con sẽ không còn sự già nua uy hiếp nữa. Chỉ biết giữ tâm thanh tịnh để tận hưởng ân phúc của Trời Phật. Đã lo đến đây thì học trọn

khoá nhịn nhục, điểm từ bị sẽ khai triển, thì mới cảm thức được chúng sanh tức là Phật, Phật với chúng sanh là một, tự nuôi dưỡng chí thẳng hoa thanh tịnh, thì sẽ không còn sự sống chết luân hồi nữa.

Chúc con vui khỏe và tươi đẹp.

Quý thương, L S H

Hong Kong, 17/09/90

Kính thăm Phụ Thân thương,

Con mới nhận được thư của Bá Phụ (Bác Bảy Đông) kêu con về mua ít đầu cho bà kế mẫu 80 tuổi rồi, nhưng con chưa bán nhà không có tiền về kịp tháng 9, con đặt vé máy bay lại đi 05/12 đến Saigon 12 giờ 5, con hiện giờ quý bạn đạo cũng trông mong con về để tổ chức lại sự cứu khổ ban vui cho nhân loại, con sẽ nghe theo lời phụ thân làm việc trong minh chánh thương yêu tha thứ. Con vì thương yêu phụ thân mà làm việc dù cực khổ cũng không sao miễn người người tâm hằng niệm Phật an vui. Con mới được thư Tổ Yến cho hay là chánh phủ lúc này cho nhiều người xuất ngoại mà không thâu lấy nhà nên nhiều nhà bán lăm, con sẽ thận trọng làm vì hồi xưa con buôn bán tuy kiếm tiền cực nhưng rất dễ kiếm tiền, nên đồng tiền con hay phung phí cho người mượn, tin người lại bị họ giựt, bây giờ già rồi phải chính con làm không tin và cho mượn nữa. Trước khi Đại Hội ra về đêm cuối cùng, anh L bàn với anh C bạn đạo giao số tiền 1000 US cho con đem về Việt Nam cứu giúp bạn đạo (tiền hội bán áo lờ). Con có hứa sẽ chụp những hình ảnh làm việc ở Việt Nam đăng trong báo để làm sáng tỏ công quả khỏi ai nghi ngờ. Anh L rất đồng ý, từ nay con về Việt Nam sẽ mời anh E và quý chú bác bạn đạo lập thành ban cố vấn kiểm điểm tài chánh và xây dựng thành lập

Thư Từ Lai Vãng ...

cơ sở thương mại kiếm tiền cứu khổ, cùng trả lương cho bạn đạo nào không việc làm, phải có trật tự kỷ luật kiểm soát chặt chẽ từ trên xuống dưới đầu phái một mình con làm, mỗi chỗ sẽ cử đại diện vào ban cố vấn để sau này khỏi ai nghi ngờ con cũng khỏi ai nghi ai. Con lần đầu gặp quý chú bác lớn tuổi và anh chị em rất tâm thành, hiện giờ ai cũng hiểu công đức ra sao? nhưng cần phải có người cổ động cương quyết công bằng chánh trực dẫn đầu, nếu không thì không ai dám làm dám hi sinh, phải có hạnh đức. Con nghe Tito nói là Thầy nói T A về VN sẽ bị gạt tiền làm con lo và đau có ai, nếu họ có ý đó là họ có tội địa ngục sẽ đợi họ. Phụ thân năm nay con 52 tuổi lần nào cũng thất bại việc làm, tự mình chán bỏ hết. Con thấy con có tội, bị thử một chút là tự ái. Qua bao khảo đảo con ngày nay khác hẳn T A ngày trước, phụ thân phải tin con trẻ nghe phụ thân, con sẽ thận trọng hơn xưa nếu không tội con chết đói. Sự thật đang chết đói vì hết tiền rồi, phải mượn số tiền của má Chiêu trả tiền thầy kiện 25.000\$ may phước ông luật sư con không lấy tiền công. Còn người mua thứ nhất đặt 10 ngàn họ thừa, muốn luật sư Mỹ nên mắc lắm, con không muốn thừa họ lại vì con nghĩ do lỗi con, con cứ tưởng thổ thần cho lời thêm 60 ngàn để con về Việt Nam làm phước, ai biết lại có bài học, năm nay con gặp hạn tam tai mất của tháng 8 có thừa kiện luật hình đứng quá, con không muốn người ta rửa chùi con sợ họ có tội, nên con đành đưa 25 ngàn trả, tiền con kiếm được tình thương con kiếm không ra. Bây giờ luật sư con viết thư hỏi họ trả lời rõ ràng mới gửi chèque của con đi, bà Lý thứ nhất trả thêm lên 1 triệu 600 ngàn. Con cầu xin phụ thân giúp con giải quyết giấy tờ cho xong, để bán nhà cho mau, con xin lỗi và cảm ơn phụ thân nhiều. Ông đặt 50 ngàn muốn giá thấp nếu họ không mua con sẽ bán lại cho bà Lý, cả gia đình thích

lắm, tội nghiệp phụ thân ở Đức chừng nào đi đâu? Con xin cầu phụ thân ăn Tết đến Hồng Kông 15/02/91 mừng 1 Tết cùng tụi con và quý bạn đạo, cùng tụi con đi Trung cộng chơi vài tháng nghỉ ngơi, con cũng phải đi vì lúc trước con làm nhiều quá bây giờ biết mệt, phần đường kinh hành hạ quá, phụ thân cần có năng gió ra mồ hôi cho tế bào sống lại vì rửa hết lớp mỡ da teo nhăn lại chết tế bào. Phụ thân cứ ở trong máy lạnh hoài đâu có sức khoẻ, phải có không khí thiên nhiên, con đợi phụ thân, anh H L cùng đi, Bữu chia nói kêu phụ thân nên đi, da đen mận mòi là làn da lành mạnh nhưng không phải phơi nắng cháy đâu. Mùa xuân đi Trung cộng gió xuân phơi phơi tình người lắm, hít thở không khí có núi non vạn vật vui với niềm vui của siêu nhiên, tụi con trông tin phụ thân trả lời, phụ thân nghe con một chút, còn sống mạnh khỏe mới còn độ tha. Phụ thân thường la con không lo thân. Em Bê khuyên phụ thân đi nhé. Phụ thân cứu giúp dùm Trung Đông Ả Rập vì dầu hỏa, Mỹ đem quân bây giờ lại đến Pháp đem quân đi Trung Đông làm Hồng Kông cũng bị kinh tế đầu xăng lên 7\$03 1 lít, lên giá hai lần. Năm 91 Hồng Kông sẽ có thêm đài ti vi mới hình như phải trả tiền mượn 24 giờ có phim, tin tức coi. Mỹ định cùng VN ký kết nhau, N V L qua Trung cộng gặp ông B không có tin tức, Trung cộng sẽ cho hai bộ trưởng qua VN sau. Thế Vận Hội mở ở Trung cộng danh dự của người Trung Hoa lắm. 90-96 sẽ ở nước khác, hiện giờ nóng 31 độ, có bão mà không thành. Mới có 50 người trại tị nạn đi Mỹ, sẽ có số người về VN. Mỹ nói nếu năm tới ký kết VN sẽ cho tiếp đón nhiều người qua Mỹ, tin tức còn nhiều, con hết viết rồi phụ thân ơi. Kính bái. Con . T A

Hong Kong 17/09/90

Kính phụ thân thương nhớ,

Con cùng anh H L và hai cháu kính lời
thâm, chúc phụ thân an vui mạnh lành, gởi
lời thăm em Bê mạnh khỏe.

Con nhận được thư em Bê ngày 15/09 thứ
bảy con liền đi mua máy khâu cứu tiệm
Trung cộng ở Kowloon có chỗ bán 1300\$
không bớt, con đi tiệm Yue Hwa giá 1250\$
giá mua 1125\$ (bớt 10%) Bê gởi 1550\$ còn

lại 425\$ gởi bảo đảm 55\$60 còn dư lại 370\$. Con thương nhớ
phụ thân quá biết làm sao bây giờ? Chỉ còn đem tình thương
nhớ theo câu niệm Phật, giếng nước mắt nhớ thương phụ thân
để tu bỏ vào thanh tịnh và nhẫn nhẫn nhẫn mong ngày thành
đạo được trả ân tình, nghĩa trọng quan hoài của phụ thân ban
cho con cùng gia đình con và để tận độ chúng sanh thề tử cho
đạo, con tự biết phụ thân thương con lắm, muốn con được an
vui tu đạo, nhưng chúng sanh chưa an con làm sao an được,
thề theo bước chân phụ thân hành khuất đó đây cũng là cái
mộng của con từ bé muốn cứu khổ ban vui. Nhờ duyên lành
tiền kiếp từ 10 năm nay có tình thương của phụ thân thật sự
sưởi ấm tâm hồn cô đơn của con trẻ con đương khóc vì thương
nhớ bóng vị cứu thế ban ân lành cho muôn người. Phụ thân
thật là thần thông quảng đại, nếu con được sống gần phụ thân
con sẽ học cái đức từ bi thương yêu tha thứ thanh tịnh của phụ
thân để tu sửa tánh tâm thêm, tục ngữ có câu: Gần mực thì
đen, gần đèn thì sáng. Con thì cứ gần mực hoài, may phước
không đen nhưng không sáng nổi như linh hồn con mong
muốn cho nên lắm lúc quá buồn chán cho hoàn cảnh và bài

học không thuận tiện giúp con tiến hóa mau, hồn con như ở tù cứ than thở hoài làm sao bây giờ hỏi phụ thân?? Phụ thân còn nhớ không? Gần 10 năm rồi ở Marseille phụ thân kêu con phải thề trước mặt thầy phải thực hiện tình thương tha thứ dù chết cho tan xương nát thịt cũng phải thực hành, con cũng đã thề, phụ thân kêu con tu phải thề giải thoát nếu không giải thoát thì bỏ tu đi, con cũng đã thề, bởi vậy mà T nói với anh H L , chị T A có gì hơn T đâu, bằng cấp không có, chỉ hơn T là dám thề giải thoát trong khi T và ai cũng không dám thề. Bởi vậy chị T A phải chịu biết bao nhiêu đau khổ. Nhờ vậy mà chị T A dám giải nghiệp tự tu tiến. Hồi xưa phụ thân kêu con thề, con thề vì con muốn chết ra đi lìa thế, càng tu đến ngày nay càng hiểu rõ cơ Trời, mỗi người có mỗi duyên phần, có bề trên hóa độ dẫn dắt điểm đạo mỗi người đi. Tội nghiệp T con những tưởng con cố gắng tu để sau này cùng T và gia đình, bạn đạo đồng hành lo cho đạo chia sẻ sự đắng cay quan hoài của phụ thân lo cho chúng sanh trong kỷ nguyên Di Lạc cứu khổ ban vui sắp đến. Nhưng những người phụ thân có niềm tin vào họ thì lại là những bạn đạo làm phụ thân đau đớn nhứt, không trung thành với đạo, làm hư đạo, thật tội nghiệp quá. Bài thi quá gắt gao nếu không có chơn tâm tu hành làm sao thoát được mà tìn đủ thứ, con thì có cái phước may có tâm chơn thành tu học và nghe lời phụ thân dạy bảo biết sửa tánh viá căn trần, thăng hoa cũng nhờ lời thề mà có đại hùng, đại lực trí dũng nếu không chắc bề trễ và bỏ tu. Bây giờ con mới hiểu rõ là tại sao chư tiên chư Phật Bồ Tát hay phát lời thề là để tánh viá lực căn thất tình lục dục tụi nó bắt buộc không dám làm bấy để cột tụi nó giữ chữ tín, sợ tội tự răn mình. Con tìm được chơn lý ấy con sung sướng an vui nơi tâm hồn nhiều lắm, con xin cúi lạy phụ thân tha thứ cho tất cả và cứu giúp những bạn

Thư Từ Lai Vãng

đạo lần cuối cùng phụ thân ơi!!! Người Tàu có câu tục ngữ: Nhứt nhứt vì sự, chung thân vì phụ. Bề Trên không cứu giúp bề dưới sẽ xa lây đau khổ lắm, danh bại thân hư. Ở Hong kong tháng bảy phụ thân nói với con Thầy thử tâm không thấy ai trung thành với Thầy hết con. Nhìn ánh mắt Thầy ứa lệ, con chảy nước mắt khóc, bao nhiêu năm tháng phụ thân đi khắp đó đây cực khổ vì ai? Có ai thấu hiểu không? Thật người đời quá ư khó độ. Chư Tiên chư Phật từ trong không đến sẽ về trong không mà tụi, phụ thân ơi! Sự thật nhiều khi con muốn thét lên, nói cho quý bạn đạo biết tình thương của phụ thân cao quý lắm, vô giá không mua không bán ai ơi. Nhưng con biết sẽ có người không ưa con vì có số người chưa thấu triệt để của sự thương yêu, tâm họ chưa tầm ra chọn giá trị đó của họ, kho vàng vô giá đó là chọn tâm thật sự của chính mình đối với chính mình nhiên hậu mới hiểu thấu yêu thương trần thế, sau mới biết yêu quý cha Trời chư tiên chư Phật cùng đức Sư phụ của toàn thể bạn đạo. Riêng con thề sẽ chết thể cho phụ thân để phụ thân sanh tồn vĩnh viễn độ tha sanh chúng. Nhứt nhứt tâm hằng cầu xin ngày tao ngộ cùng phụ thân. Có người nói con nói nhiều nhưng họ chưa hiểu T A thương nhiều đau nhiều, phụ thân còn hơn con trăm ngàn lần bao la thương yêu cho nhân loại, phụ thân có biết con thương nhớ lắm không phụ thân ơi! Hôn phụ thân thật nhiều. Kính bái. Con. T A

Montréal, ngày 24/10/90

T A,

*Thư con đã đến tay Thầy
Biết con lặn lội ngày ngày sửa tu
Giúp mình giúp họ trùng tu
Đường đời tạm bợ tạo ngu tạo khờ*

Trường chay diệt dục giải mơ
Tâm không qui nhất hợp cơ thiên đình
Đi đi lại lại một mình
Hành trình sống động, chơn tình quang khai
Thương yêu giải tỏa miệt mài
Trì tâm niệm Phật ngày ngày đạt linh
Càng tu thể hiện tâm linh
Diễn quang bừng sáng rõ mình hơn ai
Chẳng còn lý luận tranh tài
Chiều sâu đạo pháp miệt mài tự tu
Thế gian vụ lợi tạo mù
Lòng tham không đáy khó tu khó hòa
Điện năng sẵn có trong nhà
Vì tham động loạn ta bà khắp nơi
Ý lành không hướng về Trời
Làm sao đạt đạo, nơi nơi thanh hòa
Đêm ngày giải tỏa tình ta
Trong không mà có chan hoà tình thương
Đường đi sáng chói như gương
Hành trình tự tiến tự lương tự đi
Cần khôn vũ trụ khắc ghi
Thành tâm tu luyện tâm thì đạt an
Trước thời lăm lý bạc bàn
Thánh thời cảm thức cảm an cảm hòa
Càng tu cảm thấy mãn mà
Thực hành là chánh chan hoà tình thương
Hành trình khai triển mở đường
Tâm linh tiến hóa yêu thương muôn loài
Chẳng còn lý luận đua đòi

Thư Từ Lai Vãng

Về không thanh nhẹ, sáng soi muôn người
Thầy nay chỉ có biết cười
Người người hữu lý tình người dớ dàng
Ngày đêm suy luận bực bần
Trong không mà có vẫn bần liên tu
Chẳng ai chịu thấy mình ngu
Tu tâm không sửa an du bề ngoài
Thực hành mới thấy thanh đài
Trí tâm tu luyện trong ngoài cảm an
Thê gian cũng có thiên đàng
Sửa mình tiến hóa dàng hơn xưa
Đi đâu cũng cánh mây mưa
Trở về thực chất mới vừa lòng nhân
Chúc con tiến hóa từ tầng
Thầy nay vẫn học, vẫn cân lý đời
Chúc con học lý của Trời
Tình thương ban rải nơi nơi an bài.

Quý thương, L S H

Nhơn Hải, 16/07/90

Kính gửi Thầy Lương Sĩ Hằng,

Hôm nay con đặt bút xuống trang giấy trắng này, chắc có lẽ Thầy ngạc nhiên lắm.

Thưa Thầy! Con là em rể anh N V G, cũng được nhờ anh G, ngày nay con được sáng suốt. Vì vậy hôm nay anh G cũng nhờ Thầy, và con cũng nhờ Thầy. Vậy hôm nay lòng con cảm tạ lòng cao lượng từ bi của Thầy, và nói chung là cảm ơn trong hội Vô Vi. Vậy hôm nay con chẳng có gì hơn, mong Thầy

rộng lượng cho bản thân con một ít hàng như: Sách Vô Vi, để về tu tập, vậy mong Thầy tha lỗi.

Tuy Thầy ở quá xa, không làm sao để hội ngộ gặp Thầy, cho con xin theo (hình trong) hội phái Vô Vi và nói lên một điều gì lòng con ước muốn.

Vậy nên con chỉ hân hạnh, được nhờ anh G cũng tận tình chiếu cố đến bản thân con mà ngày nay con được thoả nguyện lắm nhiều.

Thưa Thầy, con xin Thầy tha thứ điều này. Hiện nay con thay mặt (hàng ngũ) đạo hữu trong chùa Nhơn Hải, sự việc như sau: Ngôi chùa xây cất đã lâu, và lâu lắm rồi, nhưng hiện nay cũng đã thấy ngôi chùa đang bị suy sập. Nhưng những người trong đạo hữu ở chùa Nhơn Hải có lòng từ bi nhưng không có lòng đoái ngộ, vậy nên ngày nay con cũng đã họp các đạo hữu trong ngôi chùa Nhơn Hải, và cũng nêu lên một sự rất cần nhưng không có tài chánh, ngân khoáng, để cúng dường cho Phật ẩm cúng, vậy nay con cũng thú thật rằng là mong Thầy rộng lượng (hỷ xả, cho một ít tiền để về xây dựng lại ngôi chùa Nhơn Hải)

Vì dân lao động ở xã Nhơn Hải báo rõ là sáng làm chiều ăn, biển đã rất đói lắm thầy ạ. Vậy mong Thầy cố gắng tận tình giúp đỡ cho, để về xây dựng, vì con thấy nói chung Thất Tổ Cửu Huyền là cha mẹ, là ông bà, là Trời Phật. Nhưng con nhìn thấy thật là trống trải quá. Vậy nay con thay mặt toàn đạo hữu trong chùa xã Nhơn Hải, xin chút ít tiền để về xây dựng, vậy mong Thầy cũng như Hội Vô Vi lòng rộng lượng bác ái nhỏ giọt lòng thương con như thương toàn đạo hữu xã Nhơn Hải. Thành thật cảm ơn Thầy, mong chiếu cố tận tình giúp đỡ. Sau cùng cầu chúc Thầy như hội Vô vi được nhiều sức khoẻ. Đệ tử P V B.

Thư Từ Lai Vãng ...

*Cũng nhờ Cung điện từ bi
Vô vi mở sáng tỏa lòng thân con
Muôn đời biết nghĩ Vô Vi
Vạn đời vạn hạn đời mình mới hay
Cũng nhờ anh ấy nói ra
Lòng con nay đã khởi nhiều lắm thay*

Thơ tự viết

*Chúc Thầy sức khoẻ dồi dào
Tương lai hội ngộ gặp nhiều rất may
Ngày nay con có gì hơn
Nói chung tóm tắt Vô Vi hội này
Cho con gửi cả tấm lòng
Chúc toàn trong phái Vô Vi mạnh đều
Chào thân ái!
Mong Thầy khi nhận được thơ này
Hồi âm gấp gấp để con khỏi chờ*

Con mong thơ Thầy lắm. P V B

Ngày 25/10/90

V B,

Thầy đã nhận được thơ của con đề ngày 16/07/90, được biết con đã nhìn bề ngoài và cảm động.

Con tu về Vô Vi, phải lấy tâm thức làm cách mạng, nhìn vào trong khối óc mới mở ra. Còn nếu nói đến Phật là người thoát phàm, không dính líu gì đến vật chất cả. Không phải con người có khả năng đem vật chất mà xây thành ông Phật được. Giá trị của Phật và phần hồn của chúng sanh là vô cùng. Con có duyên lành biết được vô Vi là phải hiểu được thực chất của Vô Vi là không không thanh nhẹ và vô cùng. Không bị một

ngoại cảnh nào có thể trì kéo và tạo nghiệp tâm được. Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp là giải nghiệp tâm, không tạo nghiệp tâm nữa. Cho nên Vô Vi lo trở về với chùa càn khôn vũ trụ, chứ không lập chùa tại thế để quyến rũ người hiền. Nhưng thực hành để ảnh hưởng người hiền. Kẻ yếu nó phải tự mạnh lên, thì khối óc của nó sẽ bùng sáng ra, thực sự tha thứ và thương yêu để đóng góp.

Tâm linh là chủ chứ không phải xác là chủ nhưng tình đời họ hay hiểu sai lầm rằng vật chất là chủ của tất cả. Cho nên họ đi ngược chiều, thờ Phật nhưng không hiểu được nguyên lý từ bi là gì, cho nên nhằm lẫn sân si càng ngày càng gia tăng. Thờ Phật nhưng chưa bao giờ gặp được Phật cả, như người có hồn hướng ngoại thì làm sao hiểu được phần hồn. Họ lúc nào cũng thiếu thốn và khổ cả. Con người phải đi xe hai bánh mới vui, nhưng ngược lại tại thế gian, họ chỉ đi xe một bánh mà thôi, đưa tiền bạc và vật chất lên cao hết, để tự ép bỏ tâm linh thì đời này đến đời nọ sẽ không làm được một việc gì phát triển đúng đắn cả. Kể cả chế độ tự do hiện tại ở bên ngoài cũng chưa ý thức được sự căn bản của tâm linh và khối óc.

Hiện tại con đang có khối óc và bộ ruột nhưng con đã từng quên bộ ruột và khối óc. Tại sao? Thưa, tại vì hướng ngoại, thấy sự khổ của người khác nhưng mà chưa thấu đáo được nguyên lý tại sao khổ? Thưa, tại vì họ bỏ họ, họ mới khổ. Cứ tưởng lầm ăn no ngủ kỹ là khỏe mạnh, thì phần trí không bao giờ mở, điển quang không bao giờ được dồi dào, sức mạnh từ bi và ý chí không phát triển, chỉ chôn mình vào đồng tiền bạc mà thôi, lại quên đi tình người và tình trời là một.

Còn đối với người tu đứng đắn thì họ cảm thức được tình trời với tình người là một, cho nên có câu thể thiên hành đạo, thay trời làm việc đứng đắn thì mọi việc sẽ được thông suốt. Kể cả

Thư Từ Lai Vãng ...

ăn uống cũng phải cảm thức trật tự của vũ trụ. Con đi biển, con nên ý thức rằng con cá không để gì tạo được, nhưng con người vì sự sống tạm bợ tham lam, cho nên nuôi dưỡng ý niệm giết chóc, giết cá để sống, giết cá để vụ lợi thì đâu còn tình nghĩa trong vũ trụ được. Khi không còn tình nghĩa thì chỉ chuốt lấy sự đau khổ mà thôi. Hậu quả về nghề nghiệp của con thì lúc nào cũng giam tâm thân vào cánh khổ não và sâu bi. Nếu chúng ta ăn uống biết nhai cho kỹ lưỡng, chén cơm hòa tan với nước miếng mới nuốt thì sẽ tự hạn chế được miếng ăn và sức mạnh điện năng sẽ dồi dào, bộ tiêu hóa không bị hủy hoại, điện năng khối óc sẽ được đủ, thì lượng từ bi sẽ khai mở, thực hiện tha thứ và thương yêu rõ rệt, không cần phải giết chóc mới có sống. Tha thứ và thương yêu là điểm chánh, không còn ý niệm giết chóc thì hậu quả sẽ tốt lành tươi đẹp. Còn muốn tu về Vô Vi thì phải ý thức rõ ràng đường lối tu học của Vô Vi là khai triển điện năng và cơ tạng. Thể xác và vũ trụ là một, thì sẽ có cuộc sống dồi dào. Chính con và các đạo hữu đều có khối óc, nhưng không lưu ý khả năng sản có của chính mình thì sẽ thấy cô đơn và thiếu thốn. Khi con cảm thấy chúng ta có sự hiện diện trên mặt đất này là một điểm linh quang đang dự cuộc khảo thí tại thế gian, chỉ biết học và tiến mà thôi. Chứ ở thế gian này, không có một ai có thể chế chúng ta ra được, thì khối óc của các con là một cửa cải vô tận. Nếu thật sự được hồi sinh trong nguyên lý của vũ trụ thì vui biết là bao nhiêu. Tình người sẽ phát triển sống động, an vui và thanh nhẹ. Con đang sống gần mặt trời, thì điện năng càng dồi dào hơn những người ở hải ngoại, tận hưởng thiên nhiên tính, sẽ không còn sự đau khổ mờ ảo nữa.

Còn về việc lập chùa, tụ ba nhóm bảy mà không ý thức được thì chỉ tạo khổ cho quần sanh mà thôi, không có lợi ích gì cho tâm lẫn thân cả.

Vậy con nên bình tâm ý thức những lời Thầy đã nói trên mà suy niệm trong cơ tiến hóa hiện tại, thì con sẽ được ân phước của Bê Trên tận độ dồi dào hơn.

Năm nay Thầy cũng 68 tuổi, chỉ biết lo tu mà thôi và khuyến khích mọi người tự tu tự tiến, và không đặt mình vào trong một sự mưu mô nào về tiền bạc. Cho nên con nói đến tài chánh thì Thầy không có cách nào xoay trở với tuổi già và tâm đạo không cho phép lợi dụng tình cảnh nào để làm tiền cả. Vì nguyên lý của Trời Phật lúc nào cũng sống động và rõ ràng, nhưng chỉ có con người tu lầm sai và phổ biến sai mà thôi.

Còn về sách vở Vô Vi và băng giảng của Vô Vi, nếu con muốn có thì con phải tái xác nhận bằng văn thơ xem chánh quyền có cho phép gửi đến không, vì chánh quyền của con quản lý dân và quản lý cả đạo pháp nữa, thì ông đó lúc nào cũng lớn hơn ông Phật. Con muốn đọc sách Phật thì phải hỏi lại xem ông chánh quyền có cho phép không. Nếu ông chánh quyền không cho phép thì miễn có. Khi con xác nhận băng giảng và sách vở có thể gửi về chỗ con ở thì Thầy sẽ gửi ngay. Nếu gửi về tai hại đến người nhận thì không có nhân quyền nữa, Thầy không bao giờ gửi.

Chúc con vui khỏe./.

Quý thương, L S H

Sàigòn, ngày 15/07/90

Kính gửi ông Tám,

Con là N T L, năm nay con được 55 tuổi. Biết mình còn tham sân si, tánh chưa trọn lành, nên bệnh chưa dứt. Hiện nay tìm

Thư Từ Lai Vãng

gan, bao tử ruột đều yếu và đau, người con tự nhiên da sạm lại, ăn không tiêu. Mặc dầu con cố gắng công phu mà vẫn chưa sửa được tánh mê trần, con rất mắc cỡ, khi gặp ông Tám và các bạn nhẹ nhàng thanh! Mười bảy năm con vẫn ngồi tối đen không sáng như một số bạn khác

1) Thưa ông Tám có phải con nặng nghiệp nên giờ này con vẫn chưa hết bệnh, mồ hôi của con và hơi người con hôi lắm, trước kia con không có hôi như vậy. Đầu gối và chân tay con nhức mỏi hay đổ mồ hôi đầu.

2) Mong ông Tám cho con biết căn nhà con ở gần sông, không khí ô nhiễm và hôi lắm, hơi độc làm đen những đồ si và đồng, mới mua chỉ để vài ngày là đen rồi. Có phải vì vậy mà con chậm trễ đường tu! Tuổi của con là tuổi Ất Hợi, theo Thầy địa lý nói nhà con ở hướng Tây Nam con không hợp vì Ngũ Quỷ và Tuyệt Mệnh, nên con phải bệnh hoài. Như vậy con có phải thay đổi chỗ ở không? Vì đối với con bây giờ thay đổi chỗ ở rất khó khăn, còn có mấy tháng nữa là con nghĩ việc rồi. Căn nhà con ở gần nhà Phước Tin mà ông Tám có đến dự đám cưới Phước Tin.

3) Thưa ông Tám con cố gắng tu có hóa giải được những căn bệnh của con và nơi ở không?

4) Có một bạn đạo nằm chiêm bao thấy con chết! Như vậy con có chết không? Gần một tháng nay con lên nhà cô em ruột ăn tiệc, tiệc có lẩu thịt chó con không hay, nếu con ăn lắm phải có ảnh hưởng nặng đường tu của con không? Con mong ông Tám cho con được biết con phải làm sao?

Kính chúc ông Tám vui mạnh. Kính thư. N T L.

Ngày 26/10/90

L,

Ông Tám đã nhận được thư của con đề ngày 15/07/90, được biết bộ tiêu hóa của con không được tốt, cho nên gặp phải sự biến chứng của cơ thể và cảm thấy bất an.

Bộ tiêu hóa không tốt là khi ăn uống nhai không kỹ, cho nên mới sanh ra nhiều chứng bệnh trong cơ tạng và thấy bất ổn. Hiện tại con đang sống trong một nơi thiếu thốn kỹ thuật chữa trị, vậy con nên tu luyện, khi ăn bất cứ những gì đưa vào mồm thì phải nhai 100 lần, thức ăn phải hòa tan với nước miếng mới nuốt. Nước miếng là một thứ thuốc trị bệnh. Nhai lâu tức là ăn ít, giúp cho bộ ruột càng ngày càng tốt thêm, bộ tiêu hóa sẽ được mạnh lại. Không nên đổ thừa thiêng liêng hay nghiệp quả, mà chính con không biết săn sóc cho con mà thôi. Từ món ăn, nó có thể thay đổi tư tưởng, vậy con nên nhai cho kỹ, mỗi ngày phải uống ít nhất từ hai đến ba lít nước ấm, thì mới giải được độc tố ở trong mình, qua mồ hôi hay đường tiểu. Chung qui bộ ruột là quan trọng nhất. Vô Vi đã lo cho mọi người hít thở, tức là lo cho bộ ruột, để được cơ hội ăn món ăn trực tiếp là nguyên khí của vũ trụ, thì điển quang sẽ được dồi dào, nhưng ngược lại ở đời, tham ăn, quên đi sự sống điển quang của cơ tạng.

Con nên xem xét kỹ, một cọng rau cũng từ mặt đất nổi lên, tức là điện năng của vũ trụ, một hạt gạo cũng vậy, nuôi dưỡng sanh linh tiến hoá rõ rệt, nhưng con người vô trách nhiệm chỉ biết ăn cho no, nhưng không biết được do đâu đến với ta. Không ăn thì than thở và lo âu. Không hiểu được nguyên lý của vũ trụ, cho nên ăn bao nhiêu cũng cảm thấy đói, chứ kỳ thật khi lọt lòng mẹ, chỉ bú chút đỉnh sữa nhưng cơ tạng càng ngày càng lớn dần lên và vui khỏe. Nhưng hiện tại người ăn

Thư Từ Lai Vãng ...

rất nhiều nhưng buồn phiền đủ thứ, cũng do sự ăn uống. Bộ răng hỗ trợ cho bộ ruột, nếu mình nhai không kỹ tức là vô trách nhiệm đối với bộ ruột. Bộ ruột là rễ cây nhưng rễ hút không nổi thì bộ óc cũng khủng hoảng luôn. Khi con hiểu nguyên lý này, con nên tự trọng, ăn nhai cho kỹ và bớt ăn những sự phức tạp, thì cơ tạng và bộ tiêu hóa của con sẽ dần dần khôi phục, qua năm tháng tự thức ở tương lai.

Chúc con vui tiến.

Quý thương, L S H

Thiên đường Culver city, 24/08/90

Bạch Thầy,

Con xin cầu chúc Thầy luôn khoẻ mạnh để tận độ chúng sanh và cũng xin giả ơn Thầy nghìn lạy trong Vô Vi vì con đã gặp được Thầy hữu vi sau 10 năm tu học trong cơ cực bần hàn.

Bạch Thầy! Con đã thực hiện những gì Thầy đã khuyên dạy cho con. Giờ đây con đã thấy sự nhẹ nhàng của thân tâm, đâu rằng con đang còn một gánh nặng vợ con ở Việt Nam, cha mẹ, anh em. Con không bao giờ quên lời minh thệ trong năm 1986 sau khi giao cảm được thanh quang của Thầy và Bề Trên. Từ khi đó con đã thờ pháp luân hơi vào bộ đầu cho đến nay. Con nghĩ lại thời gian con tu học ở Việt Nam quá sức khổ sở, không tiền bạc, nhà cửa, mọi người chê bai, đuổi xỏ. Vợ chồng con phải ở sát vách nhà xác bệnh viện ung thư, chịu những mùi hôi thối hằng ngày, rồi chuyển sang nhà tranh vách lá mục nát, trời mưa bạn đạo phải nép mình vào vách, ăn có lúc không có cháo ăn phải nhịn để uống nước, nhưng mà kỳ thật con lại tu tiến vô cùng.

Bạch Thầy! Nay con đã ở trong một xã hội văn minh vật chất không thiếu một thứ gì mà tâm con lại thấy một sự thiếu thốn thâm hại của tình thương và đạo đức, xã hội đua chen, cắn xé nhau, Vô Vi tranh chấp, mất đoàn kết một cách vô cùng, họp nhau hàng tuần chỉ để nói chuyện trêu chọc nhau, chủ trương ăn mặn, ăn chay là còn chấp, loạn đâm ngay trong thiền đường.

Bạch Thầy! Con thấy người đời vậy mà đỡ động loạn hơn con người tu. Con lọt vào một thế giới của người tu mà thiếu sửa, con bị tung lên, chà đạp khi không theo phe nhóm. Con quay trở về con và thả lỏng cho thân tâm nhẹ nhàng vì con chưa đủ sức để hoá giải, ảnh hưởng nơi này.

Nay con kính lay Thầy ban cho con một đôi lời để con nâng cao tâm thức và thực hiện cho tròn đại nguyện trong kiếp này. Con muốn dời đổi chỗ ở cách thiền đường nửa giờ xe để chữa bệnh cho cộng đồng công giáo Burbank City, họ đã mời con lâu rồi hay là con vẫn lấy nơi thiền đường làm chỗ ở tốt hơn, xin Thầy cho ý kiến. Chân thành kính bái. Con. B M T

Montréal, ngày 26/10/90

M T,

Thầy đã nhận được thư của con đề ngày 24/08/90, được biết tâm con chưa định.

Người tu Vô Vi có khả năng và thực hành đúng thì là người tìm tĩnh trong động, không có phiền hà chuyện ở ngoài tai, lo giữ tâm thức thăng hoa tự độ, nhiên hậu mới độ tha. Ngày hôm nay, con bước vào ngành y thì tất cả mọi chuyện của nhân sanh, con phải biết rõ rệt nhiên hậu mới trị liệu dễ dàng được. Đó là một cơ hội tự tu tự tiến. Khi con nghĩ được chuyện tu là quan trọng, con sẽ cứu tất cả ở tương lai thì con sẽ không còn

Thư Từ Lai Vãng ...

phe đảng, chỉ vồn vện có tâm thức mà thôi. Con lại có cơ hội thấy rõ bệnh do tánh sanh, đó là tâm bệnh duy nhất ở trần gian này. Con có đời đi đâu đi nữa, cũng phải dụng tâm để sống trong lẽ sống siêu nhiên, luôn luôn giàu lòng tha thứ và thương yêu và sự kích động là ân sư, lấy oán làm ân, tiến thân dễ dãi. Tất cả đều ở trong mầm mống thương yêu mà ra cả. Khi con cảm thức điều này thì từ quang của con sẽ bộc phát và xây dựng cho mọi người ở tương lai, không còn ảo mộng mơ hồ, sống trong thực trạng và thực chất của chính mình. Thầy đã thường giảng chiếc thuyền trên biển cả, lúc nào cũng bị sóng nhồi mới gọi là thuyền. Thầy đã giảng rất nhiều, con nên nghe lại những băng Thầy để bắt gập và để tự khai mở lấy con.

Muốn trở nên một y sư hữu ích cho cộng đồng thì phải đầy đủ bi trí dũng, lúc nào cũng nhẹ nhàng và vui tươi, thì mỗi năm được một triết lý sống trong sự sống hiện đại.

Chúc con vui tiến và tiếp tục trên hành trình tu học của thời Thượng Ngươn.

Quý thương, L S H

Ngày 22/07/90

Kính ông Tám,

Con tên là L T T đạo Thiên Chúa, con vô pháp Vô Vi đã được 8 tháng. Trong 8 tháng tham thiền con đã thấy ánh sáng và tánh con cũng thay đổi nhiều, tánh con không còn nóng nảy như xưa, bớt giận hờn. Còn da tay chân của con khi chưa thiền da chết khô nứt nẻ, nay da con đã thay đổi trắng và non da ra. Về sức khỏe lúc trước con thường bị chứng nhức đầu, tay chân bị tê, dưới mí mắt hay bị giựt, nay con đỡ nhiều, bớt kháng 70%, mặt con bị nám nhiều, nay nó bớt

nám. Con muốn hỏi ông Tám những câu sau đây xin ông Tám dạy con:

- 1) Con thiền bao lâu mới hết năm
- 2) Con để đồng hồ 1 giờ khi reo con ít nghe và ngồi thiền không khoẻ bằng 2 giờ hoặc 3 giờ.
- 3) Tên T của con có ý nghĩa gì?
- 4) Con ngồi thiền hay bị tê chân mặt
- 5) Đạo Thiên Chúa khi phạm tội phải đi xưng tội mới rước lễ được, nay con đã vô Pháp Vô Vi rồi con có thể xưng tội thẳng với Chúa rồi rước lễ có được không?

Kính thưa ông Tám! Con có hai đứa con trai một đứa 18 tuổi và một đứa 17 tuổi. Con rầy chúng nó hay trả lời và ít chịu nghe lời con. Con ở chung với ba con, lo cơm nước cho Ba con, có người chị ở Úc lâu lâu cho chút ít nên tài chánh rất eo hẹp, con mượn tiền ăn trước trả sau, nên con có ý định buôn bán để phụ tiền chợ với Ba con mà con không biết nghề nào hợp với con để con có thời giờ thiền. Xin ông Tám giúp con có nghề nào con có thể làm được.

- 1) Con định bán thức ăn lót lòng buổi sáng có được không?
- 2) Con phải dạy cách nào để hai đứa con nó nghe lời?

Ông Tám chỉ dạy con, con vô pháp Vô Vi thấy có kết quả và tiến bộ. con may mắn gặp được pháp này là nhờ anh L C L. Con kính chúc ông Tám được nhiều sức khoẻ để đi giảng đạo. Con. T

Ngày 26/10/90

T,

Ông Tám đã nhận được thư của con đề ngày 22/07/90, được biết con đang trên đường truy tầm chơn lý.

Thư Từ Lai Vãng ...

Khi con bước vào Pháp Lý Vô Vi, đã tự gạt hái được một số kết quả. Đó là trên đường con đang trở về thực chất của chính con. Tin Chúa, phải hành trong dũng chí thăng hoa thì mới có cơ hội hội ngộ được Chúa. Chữ tin Chúa mà nhờ Chúa phù hộ thì điều này rất dễ bề và không có được. Còn Pháp Lý Vô Vi, làm cho đúng, hít thở điều hòa, tức là con nhận được nguyên khí của vũ trụ đưa thẳng vào bộ ruột, giúp đỡ bộ tiêu hóa càng ngày càng tốt, cho nên con cảm thấy nhẹ nhàng và vui vẻ. Nếu mặt con nám, thì điều đó là do bộ tiêu hóa không tốt, vậy con nên uống nước nóng nhiều. Một ngày uống ít nhất 2 tới 3 lít để cho máu huyết được lưu thông nhẹ nhàng, da mặt sẽ được tốt đẹp lần.

Còn vấn đề dạy con cái thì con phải tự xét rõ vị trí của chính con. Con là hiền mẫu, thì phải nhịn nhục tối đa để ảnh hưởng con cái. Vì sao các con không nghe lời con? Vì các con đang hấp thụ những gì của xã hội hiện tại và không tận hưởng được từ quang của chính mẹ nó. Sự âu yếm mất dần, cho nên mẹ nói con không nghe. Khi con muốn dạy con, con nên nghĩ đến chính con, thì sự nhịn nhục con sẽ tràn đầy thương yêu và tha thứ từ lời nói một, tâm tư cởi mở trong một ý thức cứu độ các con của con, tức là người kế tiếp. Lúc nào mẹ hiền cũng phải ý thức nền tảng xây dựng cho một xã hội tương lai tốt đẹp hơn, nằm trong nguyên lý tha thứ và thương yêu.

Con muốn buôn bán làm ăn, thì cũng tùy duyên độ hành. Khi con làm, con muốn bán đồ ăn cho thiên hạ, thì con phải có một tâm tư tận tình, giúp đỡ mỗi người lành mạnh và vui tươi, thì việc làm của con sẽ có kết quả tốt đẹp ở tương lai.

Mỗi mỗi phải ý thức rõ rệt, không vì lẽ này lý nọ, bỏ dở công chuyện làm ăn của chính mình, thì chạy đi đâu cũng vậy đó thôi. Tâm thiện lành là quan trọng ở trên mặt đất này, có thiện

lành mới có thông cảm mọi sự việc. Nếu nuôi dưỡng ác ý thì sẽ phá hoại tất cả cơ đồ sẵn có hiện tại, tức là tâm lẫn thân.

Khi con ngồi cảm thấy khỏe hơn, đó cũng do không khí và giấc ngủ của con đầy đủ, đương nhiên nó sẽ khỏe hơn. Nếu giấc ngủ của con không đầy đủ, thì chỉ có mệt thêm, cho nên con phải ngủ đầy đủ. Sau khi ngủ đầy đủ mới thiền là đúng hơn hết.

Tên của con là cha mẹ đặt, từ trong mầm móng thương yêu mà ra, muốn con mình trẻ đẹp mãi mãi, để thương trong hành trình tiến hóa. Con nên cảm ơn nhĩa ý tốt đẹp của cha mẹ và giữ lòng hiếu thảo đối xử với Bề Trên, là mọi sự phiền não sai quấy sẽ được giải tỏa hết.

Khi con thiền đúng, tức là con xưng tội và rước lễ. Người tu luôn luôn hướng thượng, hiếu thảo với Trời Phật, với Chúa, không có sự dị biệt giữa con người và Chúa, thì ở góc nào con cũng có cơ hội sống với nguyên lý của Chúa ban. Càng nghĩ tới Chúa, tới Phật nhiều thì càng không dám làm những điều tội lỗi, đương nhiên là đã rửa tội. Chúc con vui tiến.

Quý thương, L S H

TP HCM, ngày 26/07/90

Kính gửi Cha,

Hôm nay con viết thư cho Cha, nhưng đầu óc con động loạn quá, không biết nói lên những gì cho Cha rõ, mặc dầu con cố gắng tu sửa, nhưng bên ngoài ngoại cảnh cứ đem tới cho con học và học hoài. Cha ơi! Con phải nhẫn tâm để học như vậy sao Cha? Làm thế nào để vượt qua tất cả. Con biết đối với câu hỏi này của con hỏi Cha quá tầm thường, nhưng con vẫn phải hỏi. Chồng con thì không tu sửa, cứ nghĩ tới tiền, chạy theo bên ngoài để kiếm tiền, không gắn gũi với con, từ cái nghịch

Thư Từ Lai Vãng ...

cánh bên ngoài họ gặt gẫm con làm cho con bơ vơ. Con cố nường để vượt qua trở ngại, con cần có chồng con ở bên cạnh để che chở cho con thì lại không có. Từ đó con khổ tâm, nhiều khi con muốn cắt đứt với chồng con thì không ai lo cho mẹ con con, thành thử con phải chịu đựng tu sửa và cố gắng mỗi ngày một sửa, để bản tánh con trở về cái không mà buông bỏ, con không cần một cái gì! Chính chồng con lo cho con mà con vẫn đứng đưng không cần nữa, để quên đi.

Cha ơi! Con quá yếu lòng. Tất cả mọi chuyện con cần phải học cái cứng rắn.

Cha, con đã cảm nhận được mức tu thiên và chưa bắt được luồng điển của Cha. Bây giờ thì con được thanh nhẹ hơn một chút so với ngày nào, con cũng mừng.

Thôi! Con tạm ngừng và mong Cha ban cho gia đình con vui vẻ hạnh phúc và con rất mong sao cho chồng con thức giấc mà tu sửa như con để anh được ổn định. Kính cha. Con của Cha. P
T T.

Ngày 26/10/90

T con,

Thầy đã nhận được thư con đề ngày 26/07/90, được biết con đang sống trong tâm trạng nhồi quả để tiến thân.

Con người tại thế mà không được điều luyện bởi hoàn cảnh kích động và phản động thì phần hồn rất khó hội tụ với sự cảm thức chơn chánh. Xác của con là chiếc thuyền giữa biển cả, đang đi về Bến Giác, nếu không có sóng nhồi thì làm sao gọi là thuyền. Sau khi sóng nhồi, thì đâu cũng sẽ vào đấy. Thầy thường nói cảnh đời là bãi trường thi, con phải ráng học và ráng tiến. Tất cả đều hay, không có dở đâu. Thấy khổ quá nhưng mà vẫn qua, nhiên hậu con mới nuôi dưỡng được sự

bình thân là chánh, chẳng có gì khó khăn ở trên đời này cả. Chỉ có sự chấp nhận của chính ta và nhịn nhục tối đa thì mới hòa được các giới, nhiên hậu mới gạt hái được một tâm tư sáng lạng và cội mở ở tương lai.

Hoàn cảnh là ân sư, nó theo dõi và dạy dỗ con từ lý từ tí. Con nên kiên nhẫn nhịn nhục, học và tiến. Rồi cuộc con cũng phải tự tu và tự tiến thì mới cứu được tâm linh, chứ không phải rủ ren mà đạt được gì. Mọi người ở thế không có một ai tài giỏi hơn ai, chỉ có nhịn nhục, chấp nhận thì mới có cơ hội tiến thân.

Chúc con vui tiến.

Quý thương, L S H

Worcester, 28/08/90

Kính gửi ông Tám,

Con đã có một quyển sách Tôi Tâm Đạo 1,2,5,6,9 và 20 cuốn băng mà nghe ông Tám thuyết pháp, do đo lường của con tặng cho con..

Khi được quyển sách quý giá đó con liền coi cách thực tập để trị tâm bệnh của con. Nhưng con chỉ mới tập nay được một tuần về pháp thở nằm và Soi Hồn thôi. Trong khi con tập phép thở nằm thì chỉ hít được 6 hoặc 7 hơi rồi con nghỉ, rồi tập tiếp tục 6, 7 hơi và tập tiếp tục khoảng 10 phút hoặc 15 phút, 20 phút có được không. Vì hơi thở con tập thêm thì hơi thở bị đứt đoạn hoặc dồn dập và mạnh bạo, thành thử ra con không thể tập theo lối 1 tới 12 hơi được. Vả lại khi con hít vào ý con chưa tập trung nơi giữa chân mày và khi hít vô con cảm thấy nơi hai hõn dái con hình như hơi giựt lên, như thế có hại không và khi hít vài hơi con cảm thấy nó làm con dịch và khi thở ra con thấy hầu như hơi nó xuống gần hậu môn, và khi con

Thư Từ Lai Vãng ...

vừa nằm xuống niệm thì con cảm thấy hình như con hơi muốn mê hoặc hơi thở con nó cũng hình như hơi lệch đi đôi chút. Với khi con tập xong phép thở nằm thì hai ngón tay út của con nó tê rần hết và hình như con muốn thiếp đi. Nhưng con bậc ngồi dậy không cho nó thiếp.

Theo ông thì dạy cho con để cho nó thiếp hay con ngồi dậy cho tỉnh. À quên nữa khi con tập thở thì con để hai tay lên bụng thì dễ thở hơn thành thử khi con thở nằm con đều để hai tay lên bụng.

Cuối thư con kính chúc ông Tám khoẻ mạnh và xin ông Tám giải đáp cho con sớm để con hiểu và trên đường tu giải thoát tâm linh con mau hồi phục. Nếu như ông Tám thấy con tập hơi như vậy tốt thì chỉ dẫn cho con thêm, còn không được thì ông mách bảo cho con hiểu thêm. Con. R T D

Montréal, ngày 26/10/90

T D,

Ông Tám đã nhận được thư của con đề ngày 28/08/90, được biết con đang muốn trở về thực chất của chính con trong sự kiên nhẫn.

Con đang thực thi đoạn đầu: Soi Hồn và Chiếu Minh, tức là đang điều chỉnh bộ ruột và khối óc của con, cho nên có sự biến động. Điều đó là đương nhiên phải có, nhưng sự cố gắng của con ý thức rằng đem nguyên khí của vũ trụ vào thân để chữa trị tâm thân thì tâm bệnh sẽ lần lần dứt khoát, qua những sự trở ngại mà con cảm thấy, chứ kỳ thật làm cho đúng thì rất hữu ích cho cơ tạng, bộ ruột và khối óc. Sau sáu tháng khôi phục sự kiên nhẫn thì con có thể tiếp tục hành thiền để xây dựng ý chí và tâm linh và nghe băng giảng của ông Tám để xây dựng điện năng của khối óc đang tiến hóa, sẽ mở nhiều

Brooklyn, New York, ngày 5 tháng 11 năm 1990

Kính gửi Minh Sư,

Tôi chân thành cảm ơn Minh sư đã chiếu cố và gửi sách đến tôi. Tôi xin gửi kèm theo thư này một money order 20 dollars để đóng góp một phần nhỏ và sở phí ấn loát. Đáng lẽ tôi phải gửi ngay từ lúc đầu nhưng thưa Minh sư, vì tôi không biết chắc có tiếp xúc được Minh sư hay không, và lại cũng không biết đề tên người nhận money order là ai. Tôi cũng chưa được hân hạnh quen biết đạo hữu nào cả ở Hoa Kỳ cũng như ở Canada ngoài người bạn học hồi xưa ở Nam Vang và hiện cư ngụ tại Montréal đã cho tôi biết địa chỉ của Minh sư. Hơn hai tuần nay chúng tôi lại có nhiều việc phải sắp xếp trong gia đình đến nỗi có sự chậm trễ như vậy. Xin Minh Sư thứ lỗi cho tôi về sự khuyết điểm này.

Đọc những sách Minh sư gởi cho tôi, tôi được hiểu thêm chút ít tuy nhiên cũng còn nhiều điểm trong sách của cụ Tư Đồ Thuần Hậu tôi chưa được hiểu tường tận. Thư Từ Lai Vãng của Minh Sư thật là phong phú và nói lên nhiều cảnh ngộ thật là đáng thương của nhiều người. Cũng nhờ sách của Minh Sư mà tôi hiểu được thêm một cách gián tiếp những lời Minh sư giảng giải để trả lời các thư.

Chúng tôi đang ở New York, thành phố lớn nhất trên thế giới nhưng càng về lúc sau này càng lòi ra nhiều tệ đoan xã hội rất là nặng nề, như là cướp của giết người và bao nhiêu là tội ác khác. Chẳng qua cũng vì sự tham lam, ích kỷ chạy đua theo vật chất quá độ. Những thành phần bất hảo lại đa số là thanh thiếu niên. Nhà trường không thấy có dạy luân lý đạo đức gì cả. Ngày nào cũng có những chuyện chẳng lành, chính chúng tôi cũng đã là nạn nhân. Ngày và đêm rất thường có xe cứu

Thư Từ Lai Vãng ...

thương, chứa lửa, cảnh sát rít lên âm âm. Động loạn ảnh hưởng rất nhiều cho việc tu tỉnh. Cá nhân tôi cả ba điều: điều thân, điều tức, điều tâm đều bị trở ngại rất nhiều. Tôi cũng vẫn đành chịu vậy. Tôi ao ước một ngày nào được bái kiến trực tiếp Minh sư để được chỉ giáo trên đường tu hành. Tôi ao ước được Minh sư hoặc quý đạo hữu nào cho tôi một quyển "Tôi Tâm Đạo" mới ra sau này (quyển 8 hay 9), sách cũ cũng được.

Tôi còn nhớ hồi ở Sài Gòn, vào khoảng cuối năm 85, tôi tự nghĩ ra hai bài thơ để tự vạch một con đường tu lấy mình. Thật quá tôi không biết làm thơ, tôi xin chép ra đây để Minh sư chỉ thêm để sửa những sự sơ xuất:

Tự tu

Chữ tham là chữ đứng đầu
Sân si hí nộ làm rầu con tim
Ái yêu, ó ghét đắm chìm
Trong cơn mê muội hãy tìm lối ra!
Khi nào "Ta thấy được ta"
Thì ta mới biết Phật xa hay gần
Chẳng cần khẩn vái rần rần

Bần thanh, phú trước cầu thần ích chi?
Tu tâm dưỡng tính kiên trì
Bồng Lai tiên cảnh ắt thì hiển nhiên

Tâm đạo

Đêm đêm ngồi nhắm mắt trông
Nơi nơi khắp khắp vẫn không thấy gì
Lợi danh, tham vọng lấm chi
Căn, trần, tâm thức đường đi ta tìm
Đời người quá lắm trăm năm
Sinh sinh hóa hóa lặng trầm suy tư

Áo châu, châu áo ấy như

Bằng an phúc lạc hẳn hư không là

Tôi đơn độc tự tìm một con đường tu noi theo sách "Tôi Tâm Đạo I" của một người bạn đạo cho mượn mấy năm về trước. Nghĩ sung sướng thay cho khi nào "Ta thấy được ta" để mà học hỏi thêm. Đây cũng là dục vọng! Nhưng có lẽ là "thiên dục" như Minh sư đã từng nói trong tập "300 câu đáp về Thiên" mà tôi đã may mắn được đọc khi còn ở Sài Gòn.

Tôi xin lỗi đã làm Minh Sư mất nhiều thì giờ cũng vì quá khao khát được Minh sư chỉ giáo mà phải trình bày nhưng ý nghĩ của tôi. Rất mong Minh sư thứ lỗi cho. Và cũng vì tôi gặp phải quá nhiều khó khăn và trở ngại trong việc tu hành nên mới dám thổ lộ tâm sự riêng tư này.

Cuối thư xin kính chúc Minh sư cùng quý quyến và tất cả những đạo hữu được mạnh khỏe và luôn luôn được như ý trong mọi sự việc. Xin hứa không dám làm phiền rộn Minh sư nữa. Kính chào. N Đ

Oriville, ngày 12/11/90

Kính gửi ông N Đ,

Tôi đã nhận được thư ông đề ngày 05/11/90, được biết ông đang trên đường truy tầm chân lý. Không gì quý hơn tìm được thực chất của chính mình. Vốn sanh hạ trên mặt đất này, đã không có đời cũng chẳng có đạo. Không hỏi mà chẳng thú, bản tánh tự nhiên và hồn nhiên. Ngày hôm nay ô nhiễm bởi tập tục của đời, cho nên ông thấy khác lạ và khao khát con đường trở về với thực chất.

Những người hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp đều cũng như nhau cả. Có ý chí đó mới có thể khai thác được nguyên lý vô cùng của mọi người đã sẵn có trong chơn

Thư Từ Lai Vãng ...

tâm. Tôi cũng như ông, người đồng hành tại thế, đã thực hành bất chấp sự quái ngại, gian lao. Cho nên ngày hôm nay mới nhóc ra chút đỉnh chơn lý mà cần khôn vũ trụ đã cung ứng cho tâm lẫn thân, nhưng chỉ có nhịn nhục tối đa thì mới lãnh hội được. Điện năng của con người là quan trọng nhất. Chúng ta nên tự cảm thức, hằng ngày ăn cơm để mà sống nhưng quên hỏi cơm do đâu mà có, thì mới tìm được câu trả lời là do điện năng chấn động của cần khôn vũ trụ hợp thành. Chúng ta được lớn mạnh cũng nhờ điện năng mà hình thành. Từ hạt lúa đã tìm ra thì những cuộc sống hằng ngày, thực phẩm cho đến quần áo cũng đều do điện năng mà ra. Điện năng là bất diệt và tiến hóa vô cùng, trong định luật hoá hoá sanh sanh cả cần khôn vũ trụ. Thanh tịnh tìm hiểu nguồn gốc của điện năng thì khối óc của chúng ta sẽ nhẹ nhõm, đức hạnh sẽ được trau dồi thực tế hơn. Lúc nào cũng vui vẻ và chấp nhận trong hành trình tiến hóa hiện tại. Không còn sự sống chết luân hồi nữa.

Nếu có dịp ông liên lạc với hội ái hữu Vô Vi Hoa Kỳ để lấy sách, băng cassette, Lá Thư Vô Vi về nghe lại để hiểu rõ hơn. Nếu có dịp muốn gặp mặt tôi, thì vào khoảng tháng 3 tới, tôi sẽ có mặt ở Los Angeles trong cuộc sống chung: "*Thanh Lạc và Tĩnh Tâm*" của Hội Ái Hữu Vô Vi Hoa Kỳ tổ chức.

Kính chúc ông vui khỏe.

Quý thương, L S H

Worc, 05/11/90

Kính gửi ông Tám,

Con vừa nhận được thư của Thầy và Thầy nói con cố gắng tập Soi Hồn và Chiêu Minh trong khoảng thời gian 6 tháng là con có thể thiền được. Nhưng con đã tập hai ba tháng nay mà con chưa có phần tiến triển hay sự tiến triển mà con không biết. Vì

con tập phép chiếu minh, con cố gắng tập trung ý chí của con ngay trung tâm chân mày mà cũng không được và hít thở cũng không đều vì hơi thở con ngắn quá, vừa hít vô là bụng đã xẹp ra rồi. Và lại chỉ hít khoảng 4, 5 hơi là con phải nghỉ mệt một chút chứ không thể hít liên tục, 12 hơi đến 1 như thầy đã dạy trong sách. Chắc có lẽ nghiệp thân của con quá nặng nề mà con đã tạo từ bốn chục năm qua nên bây giờ con phải trả vậy. Nói tóm lại là hiện giờ tâm trần con lúc nào cũng động loạn 24/24 và nghĩ đến những tội lỗi của mình đã gây ra làm nghi nan việc này việc nọ không có giờ phút nào an tâm. Đến việc niệm lục tự Di Đà cũng không chú tâm được giây phút. Vì hiện giờ con là người chỉ có thể xác chứ phần hồn và tâm linh thì chẳng có. Mỗi bước động nhỏ nó cũng có thể làm con người con như muốn ngã xuống vì hình như con không còn điển lành hoặc power mà từ thuở còn tằm bé.

Thưa Thầy! Từ nhỏ đến lớn khôn con không biết tu là gì, đến việc ăn chay cũng chẳng. Nhưng chỉ biết tôn giáo con là Phật Giáo Hòa Hảo và bây giờ thì con mắc phải tâm bệnh nên con cố gắng tâm sự học đạo, cũng may con có người quen tặng con quyển sách và 20 cuộn băng để học hỏi và con đã nghe những gì Thầy thuyết pháp trong băng mà sao nó đúng vào trạng thái của con đang mắc phải, nên con cố gắng tu sửa và tập ăn chay một tuần ba ngày và sau đó có thể từ từ giữ trường chay và tâm linh cũng vậy, hầu thoát khỏi địa ngục của trần gian đeo đẳng trong người con từ ngày tháng này đến năm nọ, mà con đang mắc phải.

Thầy kính mến! Con không hiểu tại sao trong thâm tâm con nghĩ lúc nào mình cũng bị bùa ngãi mê chi đó, nó làm ý chí không thể kháng cự lại. Nếu sự thật con mắc phải phép thuật

Thư Từ Lai Vãng ...

của giới địa tiên hay bằng môn tá đạo chi đó mà Thầy đã nói trong sách 1-2-5-6-9.

Âm thầm thành quý âm hồn

Thành ma quỷ phá, làm khôn với đời

Mà hiện giờ con muốn hướng thượng tập theo pháp lý của Thầy, nó có thể giải cho tâm linh con không hay gặp một vị Minh sư nào chuyên về võ thuật, bùa phép giải cho con. Nhưng theo con thì con nghĩ chỉ tự con giải hoặc nhờ hồng phước của Thầy nhỏ xuống cứu giúp con. Chớ về phép thuật con không tin họ cứu mình mà chỉ hại mình thì nhiều hơn. Cánh đây hai tháng, con có người bạn bảo con cô T H là Phật sống nên con đến tìm học đạo và đã truyền tâm ấn hầu chữa tâm bệnh con, nhưng có lẽ vì vô minh nên chẳng suy nghĩ tường tận, nghe nói gì tin theo một cách mù quáng và hiện giờ thì con không có theo nữa. Vì khi tập theo pháp lý của cô T H con cảm thấy không linh nghiệm, hoặc con tập không lâu hay con không có cơ duyên cùng cô T H mà có cơ duyên với Thầy. Vậy xin Thầy mách bảo cho con tường vì con bị màng vô minh che mờ tâm trí bởi nghiệp quả của con tạo nên.

Từ lúc con tập theo phương pháp của Thầy thì hiện giờ thỉnh thoảng đỉnh đầu con như có sự châm chích, đó cũng là một chút vui vui, vì thầy giảng đó là điển lành và tốt nên con cũng mừng vì con đã được Thầy cho một ít ơn huệ sau ít tháng tu học. Nhưng trong đầu con thường bị tê và nặng lại nhức vô cùng, từ lúc mang tâm bệnh đến nay thành thử làm con hoang mang nghĩ viễn vông bị cõi âm mượn thể xác. Như vậy con cố gắng tập con có thể đuổi được tâm ô trược của con chăng. Thường thường con soi hồn thì con cố gắng lắng tai bên phải nghe mà hình như bên trái con cũng bị nghe nữa hầu như tiếng điển toàn hai bên tai mà con nghe là bên trái thì không tốt như

vậy con phải tập khoảng bao lâu thì con sẽ Soi hồn được kết quả, mong Thầy giảng giải cho con sớm tường tận.

Thôi con xin ngừng bút và mong Thầy sớm giải đáp cho con rõ và Thầy có thể cho con xin số phone mà con có thể gọi Thầy sau 5 giờ chiều bất cứ ngày nào cũng được, vì con bận việc làm nên không có giờ để gọi Thầy ở giảng đường như trong sách được. Nhiều khi con ôm cả đồng động loạn muốn nhờ Thầy giải đáp, vì Thầy có nói là một học viên mới thường hay có những động loạn hay con bị vô minh che mờ tâm trí nên mỗi động tịnh gì con cũng xin Thầy giúp hầu giải thoát nghiệp duyên con. Cuối thư con kính chúc Thầy đắc cao đạo pháp và đui đất sanh linh thoát khỏi biển khổ trầm luân sáu đường. Con xin thành thật cảm ơn Thầy và cầu mong Thầy giúp cho con ít điển lành.

Phần phụ chú:

Thầy kính mến! Con xin nói chút ít về phần công ăn việc làm của con mà trong đó con nghĩ nó liên quan đến tâm linh con, con xin Thầy giải đáp cho con.

Thú thật với Thầy con có một tiệm cắt tóc mà con là thợ. Khi con đang cắt tóc thì con thấy khách con có mùi hôi thúi như trước điển thì tâm linh con bị họ đánh dữ lắm làm bước chân con không muốn đi được và nhức đầu mắt hoa muốn té xuống thường thường là vậy. Nhưng phần đông là khách Khờ Me thì con bị nhiều hơn. Hầu như tâm linh con có ấn tượng bị Cà tha thành thử ra động loạn vô cùng. Nếu Thầy có giải pháp nào giúp con xin Thầy mách cho con rõ.

Hiện giờ con không muốn làm nữa nhưng khổ là con còn phải nghĩ đến vợ và 4 con nên không thể nào dứt khoát được, đành phải hi sinh thể xác và tâm linh như nhục của con. Con đã đang bán và muốn chuyển qua giai đoạn khác nhưng chắc là

Thư Từ Lai Vãng ...

ngiệp duyên con còn nợ nên con phải trả cho hết, đến khi con bán được tiệm phải không Thầy? Và con cũng ước nguyện sao cho con được kề cận bên Thầy để nghe Thầy thuyết pháp, đó là tâm niệm của con. Con của Thầy. R T D Hiện giờ ý chí con muốn hướng thượng để đi lên nhưng tâm ý còn bị lôi cuốn vào dục tâm, vậy con xin Thầy ban cho con chút power để con tiến triển trên đường hành đạo. Nhiều khi con nghĩ con bị điên loạn, nhưng nếu con bị điên thì con không còn lý trí nữa phải không Thầy.

Orville, ngày 12/12/90

R T D,

Thầy nhận được thư con đề ngày 11/05/90, được biết con đang bị bộ tiêu hóa bất ổn và thần kinh mất trật tự.

Nếu có dịp, con nên tu luyện **Nam Mô lục tự Di Đà** và nghe băng **A Di Đà** cho thật kỹ và tập niệm cho đúng. Đồng thời con liên lạc với Hội Ái Hữu Vô Vi Hoa Kỳ, anh Lê Văn Lạc để được biết khoá học kỳ tới: "**Thanh Lọc và Tĩnh Tâm**" sẽ tổ chức tại Los Angeles, con cố gắng đến đó, Thầy sẽ có dịp chấn chỉnh bộ tiêu hóa của con bằng phương thức thanh lọc và tĩnh tâm, chung sống ở một tuần lễ. Lúc ấy con sẽ được thay đổi nhiều hơn.

Chúc con vui khoẻ.

Quý thương, L S H

Boston, 1990

Kính thưa Đức Thầy Tám!

Tuần tới đây anh T bạn đạo sẽ qua thăm Thầy ở Cali. Con có đôi lời kính hỏi đến Thầy.

Kính thưa Thầy, con được may mắn gặp pháp môn Vô Vi từ khi con còn nhỏ. Con đã qua Mỹ được 3 tháng, được gần gũi với Thầy và bạn đạo con thấy mình công phu có phần tiến bộ. Nhưng có hai điểm con xin Thầy chỉ dẫn cho con. Thứ nhất là con Soi hồn rất ít khi được lâu bởi hai tay con rất yếu, mặc dầu con cũng cố gắng soi hồn lâu, nhưng nó mỗi rục cánh tay. Còn điều quan trọng là con không thể trị được cho con cái bệnh nhức đầu đã có trong con từ lâu, hai gân đầu hai bên màng tang của con nó nổi to lên và giật nhiều mỗi khi con nhức đầu. Và điều con lo ngại là hiện tại con đã uống thuốc cho hết nhức rồi nhưng cái gân bên màng tang tay trái của con nó con đau và rēm rēm, giống như bị điện giật, mỗi khi con sờ nhẹ đến. Kính xin Thầy chỉ dẫn cho con. Đệ tử kính thư. N T T M

Oroville, ngày 12/12/90

T M,

Thầy nhận được thư con, được biết con đang thực hành Pháp Lý Vô Vi chỉ mới hai tháng, thì làm sao gặt hái được kết quả? Vậy con nên tiếp tục cố gắng làm thêm thì sự nhức mỏi nó sẽ tiêu tan, là vì chúng ta thực hành đúng, thì mới có cơ hội thanh lọc nội tạng và cần phải uống kinh. Đường máu của con người gồm có 100 ngàn cây số bị ô nhiễm, cho nên thân kinh bất ổn, chỉ dùng nước thanh lọc thì may ra mới có cơ hội cứu rỗi được. Nhưng rồi đây, con sẽ có cơ duyên gặp Thầy sau Đại Hội vào khoảng tháng 9 hoặc tháng 10, con sẽ có cơ hội thanh lọc và tỉnh tâm, thì con sẽ được ổn định hơn.

Quý thương, L S H

Ottawa, 29/11/90

Thầy kính mến,

Con rất mừng khi nhận được bức thư đầu tiên của Thầy, con tưởng không thể có được vì Thầy bận quá, không ngờ Thầy không bỏ một ai đến với Thầy, con đội ơn Thầy.

Con sẽ hết sức cố gắng nghe theo lời Thầy dạy từng chấm phết cũng như ngày xưa con đã nghe theo Phúc âm Đức Yêsu, ngày nay con mới hiểu rằng có rất nhiều điều thiếu không nhắc đến như cái pháp làm sao làm chủ bản thể và phát ánh sáng như Đức Yêsu thường bảo TA LÀ ÁNH SÁNG, con cứ tự hỏi trong lòng và vừa rồi con chợt hiểu là thời đó có nhiều đạo ở trong thành Jerusalem như đạo Do Thái, các bậc trưởng lão tu sĩ thời đó cũng cực đoan như các tôn giáo ngày nay nên làm sao Đức Yêsu phổ biến rộng rãi được đến ngày nay, cả người chép Phúc Âm cũng không biết. Nay con gặp Thầy con thấy đâu có khác gì Đức Yêsu đâu. Thầy dạy có luật nhân gì quả nấy Đức Yêsu có dạy ai đong đấu nào thì người ta đong lại đấu nấy. Ngài còn dạy thêm đừng làm dịp cho anh em phạm tội, xúi đẩy người ta sân si là mình cùng đồng tội, chộc cho người này ghét người kia là tội do mình trước mà Thầy có nói chính ta sai chứ chẳng ai sai.

Tại sao con càng soi hồn con càng thấy rõ Đức Yêsu và Thầy cùng có một giáo lý nhưng Thầy chỉ rõ hơn trong cái pháp này, từ nay con rất yên tâm sống chết cũng theo cái pháp này thôi, nếu con chết nguyện xin tu tiếp cho đến khi con gặp lại tri kỷ tâm giao Thầy và Đức Yêsu.

Khi con công phu thì con chưa thở lúc nửa đêm được vì hay ngủ quên, con giận mình, con đi tắm lạy cho tỉnh táo rồi cũng ngủ quên khi thở đến hơn 10 cái, con thật ù lì, mà không hiểu tại sao con được cái đầu ê ê mát rút như có kiến bò, con không

tin cứ rõ hoài trên đó. Ngồi trên xe buýt con tập trung niệm Phật thì gât gù mê đi, khi tới nơi thì con tỉnh lại tức mình ham mê ngủ chắc con còn đắm tánh và tham mê nhiều.

Xin Thầy giúp con hiểu và công phu sao cho tỉnh tấn hơn, con có vài thắc mắc sau đây xin Thầy giải đùm con:

Thanh tịnh là trạng thái làm sao? Làm sao để đạt được thanh tịnh?

Thở chiếu mình nằm và Pháp luân thường chuyển khác nhau làm sao?

Tại sao nằm thở thôi mà cơ tạng thay đổi được? Vì nằm còn hưởng thụ, nằm quên đi đếm tới đâu rồi, ngồi thở phải tỉnh hơn là nằm không?

Con ngồi tịnh thả lỏng tập trung lên đỉnh đầu vậy mà thấy rút hơn là soi hồn là tại sao?

Đây là tháng thứ ba con công phu pháp này, con đã hiểu thế nào là ánh sáng, con thấy ánh sáng đẹp hơn ánh sáng ban ngày, ánh sáng không chói mắt mà êm dịu láng láng thiên tính chứ không như bóng đèn. Có một lần con thấy bạc lên một hàng bóng đèn từ mí tóc xuống trán con mừng vì biết rõ mình hơn. Thầy nói rất đúng con người là một tiểu thiên địa, tiểu vũ trụ, một linh căn xuống trần để tu tiến.

Bây giờ là cái trán con ê ê, đỉnh đầu mát rút nhiều lần trong ngày, con sung sướng với cái niềm vui bí mật này, con dạy cho thằng bé con của con nó tu. Trước khi đi ngủ là hai mẹ con cùng soi hồn và thở, nó lạy 12 lần, thở cũng 12 lần, sợ cho nhiều nó chán bỏ, con nương từ từ bắt lên sau này thấy nó công phu mà xấu hổ vì mình không bằng nó.

Khi nào Thầy đi đâu Thầy cho con xin biết địa chỉ để liên lạc với Thầy, con ở Ottawa có một mình lên xuống Montréal khó

Thư Từ Lai Vãng ...

khăn vì không có ai gửi gắm chú bé của con, bỏ nó ở nhà đi hoài tội nghiệp sợ nó bị nạn.

Kính mong Thầy luôn khoẻ mạnh để điều dắt chúng sanh bơ vơ không biết lối về. Tình yêu nào cũng hi sinh đau khổ đến thí mạng mình, chết cũng thương, sống cũng thương, chữ tu và chữ thương hình như là đồng nghĩa phải không Thầy?

Con xin đánh lễ Thầy trong tâm. Giáng sinh mùa này con cầu xin cho mọi người đạt mục tiêu để không phụ lòng Thầy. Xin cho người biết khóc nhiều vì tội lỗi mình và hối hận ăn năn sám hối để rửa sạch tâm ma, xin cho tình thương nở trong lòng thanh tịnh để hàn gắn sự ngăn cách với Thượng Đế. Xin cho chiếc cầu là Thầy vững chắc để chúng con nhờ Ngài mà bước vào cung thánh hào quang. Thương thương thương thật là thương cùng về với nhau trong hoan lạc an vui phải không Thầy?

Nam Mô Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên Tôn

Nam Mô Tây Phương Cực Lạc Thế Giới Quan Thế Âm Bồ Tát.

Nam Mô A Di Đà Phật - Nam Mô A Di Đà Phật - Nam Mô A Di Đà Phật Vạn Vật Thái Bình.

Kính bái, diệu diệu nhớ thương

L P Y

Con có gửi 1 cái nữa bên thiền viện Hai Không sợ không đến nên gửi thêm cái này nữa. Mong Thầy nhận được hết hai cái.

Con còn quên nói cho Thầy là con mang kiếng mát thì mắt kiếng con bị nhòa vì hơi nước phía trong, nhiều lần ở trong nhà cũng vậy, con mới hiểu là con thở hơi ra khắp cả châu thân, ra cả mắt, ra cả lỗ chân lông, ra đỉnh đầu, ra tiểu tiện và đại tiện, bây giờ khi không nằm thở chiếu mình con cũng thở như vậy luôn, rằng con cũng bị ê ê như trán và đỉnh đầu tại sao vậy hay con còn bệnh gì?

Tuyết đang rơi ngoài trời, con vẫn luôn en contact với tình yêu thương của càn khôn vũ trụ, tuyết đến với tất cả mọi người ngay cả lúc người không nhớ đến vì nhiệm trần nên con người phải vong ân bội nghĩa với thiên địa nhân, càn khôn vũ trụ, con thối thức bồi hồi tiếc nhớ và ân năn liên li và cảm tạ liên li vì Tình Thương cao cả Đại từ bi, nước mắt rưng rưng con nhìn vạn vật đang im lìm trong sự áp ú của Cha Trời Mẹ Đất hồn tan hòa trong tình con để với vạn vật trong một đại gia đình.

Dâng lên Cha bài thơ hồi hận

Dâng lên Ngài khúc hát thương yêu

Dâng lên cả lúc quên ô nhiễm

Dâng hết lòng tiếng nức nở NAM MÔ...

Chúng ta từ hư không và trở về hư không cho nên có thư nào chấm dứt. Có lời nào cạn được? Đức Yêsu cũng có nói ta là ômega và alpha, theo tiếng Do Thái là không có bắt đầu và kết thúc vì hồn là bất tử vô cùng đúng y như Thầy nói. Kính bái, thăm thăm nhớ thương. L P Y

Oroville, ngày 12/12/90

Y,

Thầy vui nhận thư con đề ngày 29/11/90, được biết con hồi tâm trên đường tu học rất nhiều.

Được biết Chúa là phước, mà trọn hiểu nguồn gốc của Chúa mới tiến, đó là chân lý bất di bất diệt. Muốn tìm hiểu rõ rệt hơn, thì phải tìm nguồn gốc sanh hạ của chính con, vốn không đời, cũng không đạo, chỉ tùy duyên thực hành trong chơn thức mà thôi, thì con sẽ thấy rõ đại từ bi là gì, tức là nhất trần bất nhiễm. Ở trong vũng bùn nhưng cũng tiến hoá thành hoa sen

Thư Từ Lai Vãng ...

thơm tho và diệu ngọt được. Đó là một triết lý có thật, nơi nào cũng tìm thấy cả.

Ngày hôm nay con đang tung phá bộ óc tiến về thực chất của ánh sáng từ bi, thì con sẽ được sống mãi trong tình yêu thương của Chúa. Xem lại tình đời đều là một giả ảo mà thôi, nhưng biết học thì mới gặt hái được sự quý báu của tâm linh, đừng mãnh thực hành tiến tới, và sẽ không ngừng nghỉ trong sự ổn định. Vui thay và lành thay, con vẫn được cơ hội truy tầm chơn lý và tự phá mê phá chấp qua nguyên lý đang thực hành. Đời nay có gì quý hơn và có mấy ai đã lãnh hội? Con nên vui lên để sống nhịp nhàng trong điện năng kinh mới mà tiến thân.

Tu là cảm thức rõ rệt, thì ở một góc nào cũng có thể tu được, chứ không cần đòi hỏi gần bạn đạo. Cần gần sự thanh tịnh của chính mình hơn. Lúc nào bộ đầu của con hướng thượng, hướng về trung tâm sinh lực cần khôn vũ trụ, đó là con sẽ được gần người bạn thân yêu nhất của con.

Còn về việc đi làm, chung đụng với nhân sanh cũng là một cơ hội cho con được đọc cuốn kinh sống động từ mỗi tánh tình khác nhau. Điện năng đi xuống hay là đi lên, càng ngày càng thấu đáo và rõ rệt hơn nữa. Khi bị thẩm tra, xuống địa ngục, cũng gọi tên thật của cha mẹ đặt ra mà thôi. Vì sao? Vì tên ấy là sự âu yếm của cha mẹ kết thành, cho nên không bao giờ bị phai lạt được. Thầy sẽ đi Úc Châu và không đủ thì giờ liên lạc nữa.

Chúc con vui khỏe.

Quý thương, L S H

Calgary, ngày 16/11/90

Kính gửi cho Bác Tám,

Bác Tám đã viết thư cho anh L P N, nhưng mà anh L P N đã dời chỗ đi đâu mất rồi.

Con nghe tên của Bác Tám từ lâu lắm rồi, tại vì con có người cậu bà con bên má, tu theo pháp chính của bác Tám dạy. Con bị bệnh thân kinh lâu năm rồi. Con cũng muốn gặp mặt Bác Tám lắm. Con thấy thư của Bác Tám ở trên đầu thùng thư, con muốn lấy nhưng mà con không dám lấy. Vài ngày sau con đi đòm trên đầu thùng thư, không có bao thư đó nữa. Con vội đi lục ở thùng rác ra, thì xem coi ở trong thùng rác có bao thư của Bác Tám gói có ở trong đó không? Thì thấy thư của Bác Tám ở trong thùng rác, thì con vội lấy lên nhà, để mở ra mà xem.

Khi nào Bác Tám có nhận được thư này thì hồi âm cho con hay nhé! Bác Tám hoặc khi nào Bác Tám có xuống Calgary này chơi nhớ ghé nhà của con chơi nhé Bác Tám.

Thôi đến đây con xin tạm dừng bút. Cho con chúc Bác Tám tiến nhiều trên con đường đạo. Nay kính thư cho Bác Tám. T L T

Oroville, ngày 12/12/90

L T,

Bác Tám đã nhận được thư của con, được biết con mang bệnh thân kinh. Con nên liên lạc địa chỉ sau để lấy sách và băng cassette nghe trước. Nếu có dịp bác ghé đến, sẽ liên lạc với con sau.

Quý thương, L S H

Paris, ngày 14/11/90

Kính thưa Cha,

Thư Từ Lai Vãng ...

Con xin với cha con tên là H, tên trên giấy tờ hiện tại của con là N H M, là đứa trẻ được cha nhìn nhận trong một ngày con được má của anh Ph là bà P dẫn con lại gặp ông Tám để trị bệnh (bị người ta dùng bùa ám hại) và con đã gặp được Cha trị được con dứt bệnh và nhìn con là đứa con lạc loài của tiền kiếp trước.

Thưa Cha con có gặp anh Ph nói nếu con muốn gặp Cha thì con viết thư cho Cha. Thưa Cha giờ thì con đã bán xong tiệm, một gánh nặng, giờ đã làm cho con nhẹ nhàn, con cảm thấy như con đã trút được cái gì của trần tục này. Con đã tính toán sống cuộc đời trăm lạng không muốn đua chen với cuộc đời này nữa. Con đã đem hết số tiền còn lại, mua cái nhà để cho mượn, con lấy số tiền đó để trả tiền nhà crédit của cái nhà con sống hiện tại, rồi đầu óc con được thanh thoi, không lo chạy tiền trả tiền nhà hàng tháng nữa. Dầu ngày nay con không tiền trong người vậy mà con thấy đầu óc con được thanh thoi chỉ lo kiếm ăn ngày hai bữa.

Thưa Cha, ngày cách đây 4 năm, Cha có giới thiệu cho con liên lạc với chị H, để làm ăn buôn bán bên Thái, nhưng con chưa liên lạc với chị. Con xin ý kiến của Cha không biết giờ con có thể đi Thái lan, Hồng Kông hay con về Việt Nam, xin cha cho con biết giờ con phải làm gì đúng theo số của con. Kính thưa cha, những ngày tháng con bán xong tiệm con có về Việt Nam sau 14 năm xa cách Việt Nam, con thấy dân chúng khổ quá, người nghèo không có tiền để mà chạy thuốc thang con thấy bất nhẫn lắm, con muốn làm một nghề gì để có thể giúp người nghèo khó lấy tiền người giàu. Con vô tài, vô học, kiến thức không bằng người, nếu có thể được, con xin Cha giúp giới thiệu cho con một người nào biết về thuốc bắc và một người về châm cứu hay con nghĩ chỉ có nghề này, nếu con

không có tiền giúp họ, con có thể châm cứu hoặc hái lá cây trị bệnh cho họ, đồng họ con phần đông là bác sĩ. Người bác sĩ đầu tiên của nước Việt Nam là ông cậu của con, tức anh ruột của bà ngoại con, người ấy tên là Lê Quang T. Ông cố ngoại con là Lê Quang H, làm đốc phủ sứ ở tỉnh Sa đéc, vì làm quan ăn ở hiền lành giúp đỡ dân nghèo nên khi chết người đời mang ơn đã đặt tên đường để nhớ ơn người. Con sau này ý thức được đầu con yếu đuối đau hoài, không học được như ý muốn nhưng con quyết không thể nhìn cảnh bất công của xã hội đối với người nghèo khổ. Xin Cha giúp con, để con có thể giúp được người nào hay người nấy. Con xin ý kiến Cha giờ con phải làm gì. Con mong được thư Cha chỉ rõ. Con mong tin cha, con kính mong Ông Trên phù hộ cho cha được bình an trong tay người. Con kính chào Cha. H.

Oroville, ngày 12/12/90

H M,

Cha có nhận được thư con đề ngày 14/11/90, được biết con đang lận đận, muốn tìm một lối thoát cho chính con.

Con ơi! Con sanh hạ ở đời này, kỳ thật con không có đời, nhưng ngày hôm nay ràng buộc vào cảnh giới đời động loạn, con nảy sanh ra ý muốn độ đời. Trước hết con phải tu! Muốn tu con phải tìm đúng đường mà tiến hóa, vì con chưa hiểu con là ai? Cứ nhớ nhung những chuyện ở thế gian, mà đành quên lãng sự vĩnh cửu của tâm linh. Vậy con nên liên lạc với Hội Ái Hữu Vô Vi Pháp để xin những băng và sách về nghe và xem cho kỹ, rồi lúc ấy mới quyết định được con đường đi của chính con. Còn con muốn buôn bán làm ăn mà tâm hồn bất ổn, chỉ biết họ khổ nhưng không biết nguyên do của sự khổ, thì làm sao con giúp họ được. Nếu con muốn buôn bán ở Thái Lan thì

Thư Từ Lai Vãng ...

phải có vốn đầy đủ và uy tín thì mới liên lạc được với chị H, tùy theo món hàng con muốn mua và bán. Nhưng có một điểm quan trọng, buôn bán làm ăn, thuận thì nó cũng sanh ra tâm tham lam, nghịch thì nó cũng tạo ra sự buồn phiền trong nội tâm. Nhưng ở đời này, tùy duyên mà học hỏi, tùy duyên mà hành. Còn con muốn châm cứu thì phải bỏ rất nhiều thì giờ, nghiên cứu cho tường tận về cơ thể học, nhiên hậu mới bước vào học luật sanh khắc của âm dương, và thực hành châm cứu.

Vạn sự khởi đầu nan, con phải tu trước hết, cho nó có lòng kiên nhẫn vị tha, thì lúc làm việc đụng chạm, nó có thể dễ tha thứ hơn. Cho nên con cần phải nghe những băng giảng của Cha để hiểu rõ đức tính nhĩn nhục, tha thứ và thương yêu là của báu ở trong đời con. Con lấy đó làm phương châm tiến thân ở tương lai, về hồn cũng như về xác.

Chúc con vui khỏe.

Quý thương, L S H

Kính ông Thầy,

Kính thưa Ông Thầy, thật là phước đức và may mắn được đọc cuốn "*Tôi tâm Đạo*", do em vợ của người bạn đến nhà chơi phé, và được biết vì nể ông anh vợ để cho đủ tay, chứ (cậu ta) tên là Nam không thích chơi phé. Trong lúc chơi, Nam không màn ăn thua, mặc dầu đã thua mấy chén, sau cậu anh rể phải cung cấp tiền để tiếp tục đánh... Nhưng Nam lúc nào cũng vui vẻ, hiền hoà, nhẹ nhàng. Nhìn khuôn mặt cậu ta rất dễ hòa đồng và sáng suốt nhẹ nhõm, không uống rượu vì ăn chay... Thì ra Nam đang tu và thiền... Lúc đó làm tôi hồi tưởng tới hình ảnh, tính tình, lời nói thanh và nhẹ nhàng của "*Ông Thầy*" ... mà một thời gian chiều nào cũng ở 35 Phó Cơ Điều

Chợ Lớn nhà của Thái Tứ, cùng ông Hiếu, ông Châu, ông Nhơn và ông Thầy, vui vẻ rút phé.

Khi đọc đến đây chắc ông Thầy đã biết là ai viết thư này? Đó là một mại bản của hãng ENGINECO, mà ông Thầy và Thái Tứ thương mến, muốn giúp nên kêu đến nhà Thái Tứ chơi để có dịp làm affaire... Đó là anh chàng lai, nóng nảy có vợ và 4 con...FATOUX, mà đã được nhiều lần "ông Thầy" khuyên lơn... Những lời khuyên ấy đã mấy chục năm rồi mà bây giờ tôi còn nhớ đến...

Bất chợt thấy hình và tiểu sử của ông Tám, "ông Thầy", chữ ông Thầy là Thái Tứ gọi... Khi được biết ông Tám cũng là ông Thầy... làm cho tôi có một niềm tin và tự cho mình là có căn duyên... Vì trước khi được nhận quyển "Tôi Tầm Đạo" cậu Nam chờ sự quyết định của tôi là muốn tu thiền thật sự... Sau 2 tuần lễ Nam mới đưa cho mượn về đọc... và từ đó vào tháng 9/90, tôi bắt đầu tập soi hồn và chiếu minh...thì Nam tháng 10 đi về Việt Nam...Tôi có đưa cuốn sách này cho người bạn xem, người bạn này đã tập thiền từ 8 năm, nhưng lại không muốn xuất hồn...Và chờ khi nào gặp được minh sư nhận dạy lúc đó mới có ý xuất hồn... mặc dầu đầu cậu ta đã nứt.. tên là H...H trả lại quyển sách và nói cuốn này hay, viết đúng, nên tiếp tục theo. Theo H, không cần mất thời giờ chờ 6 tháng để luyện Soi hồn và Chiếu minh... có thể làm tiếp Pháp Luân Thường Chuyển và Thiền Định... Vì bản tánh nóng nảy có sẵn nên đã tiếp tục đọc thuộc lòng:

Nguyện...Soi Hồn...Pháp Luân...Thiền Định...Xã Thiền... và tôi bắt đầu đều đều mỗi đêm 1 tiếng đồng hồ...2 tuần đầu thì đau chân và đau lưng, cố gắng nhưng không thể ngồi kiết già, mà chỉ ngồi bán già...

Thư Từ Lai Vãng ...

Đôi lúc khi Soi hờn, mặc dù phòng đóng kín nhưng như có luồng gió luồn qua áo phơn phớt... thường đầu lắc dữ dội... làm tôi hoảng sợ... cậu Nam thì đã về thăm gia đình ở Việt Nam... Dù vậy tôi càng đọc đi đọc lại cuốn sách và vững tâm tiếp tục công phu... và hy vọng sẽ được ông Tư hoặc ông Tám bảo trợ khi gặp ma quỷ...

Đặc biệt ngày 16/11/90. 2H thiền lại lần thứ hai, vì đang thiền lần đầu, mấy đứa con coi video, điện cúp nên làm ồn, vì động nên tôi xả thiền, các cháu đi ngủ, lúc đó 2 giờ vì mai thứ bảy nghỉ làm nên ý định tiếp tục thiền lại... Khi bắt đầu thiền ... tự nhiên đầu tôi rần lên, những mạch điện từ dưới lưng đưa lên đầu làm đầu tăng tăng, rần rần, đồn dập như bị nén... Thế rồi, một vật sáng tròn đỏ như hòn bi to chứa phục tia sáng đỏ... tôi tưởng là đèn sáng... vì vừa cúp điện tôi sợ nẩy bật đèn quên tắt, và thấy tia sáng đỏ, nên mới hé mắt coi, thì thấy tối thui... tôi sợ nhưng trấn tĩnh ngay và tiếp tục nhắm mắt niệm Phật độ hai phút sau lại thấy phục sáng đỏ như lúc đầu. Lúc đó tôi niệm Phật và đầu rần rần, tê tê vừa niệm Phật và nhớ tới ông Tám "ông Thầy" tôi thầm nguyện: xin ông Tám che chở nếu đó là triệu chứng xấu, sợ ma quỷ phá, nhập... Khi tôi nguyện nhắc đến ông Tám, xin che chở thôi, vì trong sách nói không nên cầu xin số ai... Thì lúc đó đầu tôi thấy nhẹ, và như có cái gì đến và vào trong đầu tôi, làm cho bớt nhẹ tê tê và rần rần nhưng độ 30 giây sau lại thấy mạch điện đồn lên và tôi tiếp tục niệm Phật. Từ từ đầu bớt đồn dập như trước. Đây là hiện tượng lạ, cảm thấy hoang mang, may là thứ bảy liên lạc được cậu Nam, và Nam cho hay là có triệu chứng tốt. Nhưng ngược lại sau khi từ Việt Nam về cậu Nam ăn mặn trở lại, hiện đang nhờ cậu Nam giới thiệu những người khác cũng thiền để trao đổi khi cần...

Nay biên thư này cầu xin ông Tám giúp, để tiếp tục tu luyện và sớm được chuộc lại những tội lỗi mà từ xưa đến giờ đã phạm...hầu dọn đường cho mai sau, chứ cũng chẳng muốn bon chen sự đời. Con cái đã lớn cũng bớt phần nào gánh nặng về vật chất, còn vợ buồn bán thua lỗ, bị thiên hạ lường gạt nên đã bỏ nhà ra đi và đang làm giấy ly dị, đành phải làm theo ý nàng muốn như vậy. Thôi thì cũng đã tạm đủ, cũng chẳng cần thiết gì, hàng ngày đi làm để trả nợ nốt căn nhà đã mua từ 10 năm nay... Sau này thì còn căn nhà cho các con, biên đây tôi cảm thấy nghẹn ngào.

Biên thư này đến "ông Thầy" mong được hồi âm và được sự dầy bảo...

Và khi nào ông Thầy qua Pháp xin ghé qua nhà, nếu không trở ngại thì xin được hân hạnh đón tiếp ông Thầy... Nhà tuy nhỏ nhưng cũng có phòng để đón tiếp ông Thầy và mong sao có tấm lòng mở rộng là đủ.

Xin tạm dừng bút, chờ sự hồi âm của ông Thầy và cầu chúc những lời chúc lành...hẹn thư sau. F G

Oriville, ngày 12/12/90

Anh G.,

Tôi nhận được thư anh, được biết anh có duyên với Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp.

Những điểm mà anh đã tả trong thư thì rất đúng theo đường lối của Pháp Lý Vô Vi, tức là đi tới con đường điển quang thanh nhẹ, mở khối óc điển quang sáng tỏ. Vậy anh nên tiếp tục thực hành cho đúng và liên lạc với anh Alain Canitrot, hỏi xem ai phụ trách về băng cassette và video. Anh có thể xin những copy gần đây về phương pháp công phu do tôi thực

Thư Từ Lai Vãng ...

hành. Cứ làm đúng như vậy, thì không bao lâu anh sẽ được cải tiến tâm linh tốt đẹp, chỉ tốn công chứ không có tốn tiền. Khi nào có dịp tôi qua Pháp, thì Alain sẽ cho anh biết. Không nên nghe lời sự chỉ bảo nào, ngược lại với phương pháp mà tôi đã thực hành trong video. Xin sách Thư từ Lai Vãng 1,2,3 đọc để anh hiểu điện năng của con người có thể làm được nhiều việc.

Tu về Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp sẽ được hồi phục điện năng rõ rệt và không có mê tín dị đoan, đúng theo chiều hướng tiến hóa của vũ trụ.

Kính chúc anh cùng quý quyến vui khỏe.

Quý thương, L S H

Sherbrooke, 15-01-91

Kính thưa ông Tám,

Hôm nay con có vài hàng gởi tham ông Tám và kính chúc ông Tám được luôn an mạnh

Con vì đang học ở Sherbrooke nên không có về Montréal thường, nhất là trong mùa đông lạnh này. Lâu quá con không có gặp được ông Tám, có khi ông về Montréal con chỉ qua thăm ông rồi lại phải đi liền. Con có vài thắc mắc, nhưng rất tiếc thì giờ không có. Cho nên hôm nay con xin ông cho con được hỏi vài câu, mong ông giúp con

Thưa ông Tám, từ khi con có duyên gặp được ông Tám và Vô Vi, lúc đó con mới 12 tuổi, cho đến hôm nay con đã 23 tuổi. Trong lúc khó khăn mà đời đưa đến, con đều nhớ đến lời dạy của ông, và cố gắng tu tâm sửa tánh, cố gắng học nhịn nhục, thương yêu và hòa đồng với tất cả. Nhưng hôm nay con thấy mình đã làm mất đi một thời gian quý báu, chẳng học được gì cả. Đáng lẽ con phải tiến triển nhiều lắm, nhưng ngược lại con cứ để cho đời đảo điên con lên, rồi con buồn và thấy mình vô cùng tủi thân. Có khi con tỉnh, có khi mê, có khi điên khùng. Rồi khi tỉnh lại thì tâm con vô cùng ăn năn, con nhớ đến ông Tám, đến Trời Phật, nhớ đến nguồn cội, muốn về lắm, nhưng không cách nào được, thì con lại khóc nhiều lắm. Con tu được hai ba ngày thì hai ba ngày lại loạn lên. Cũng như bây giờ, ở đại học, mỗi ngày con học chung với những người tuổi như con. Con tiếp xúc với họ với tâm hòa đồng và thương yêu. Nhưng con ngược lại không thích bàn luận nhiều về chuyện đời, con hay rầy rề rầy và niệm Phật để tự rửa lấy bệnh điên của con. Con cũng không thích thức khuya, đi nhảy nhót ăn nhậu như họ, coi như con là con người thiếu xã giao và "*trop sérieux*" không biết ăn chơi. Có

khi con cố gắng theo họ đi chơi đây đó, nhưng khi lúc đó thay vì con vui vẻ, thì con thấy tâm mình như bị đè ép, buồn bã và tủi thân. Con không hiểu tại sao. Có phải con không biết thật sự hoà đồng và thương yêu là gì, cho nên con mới như vậy. Còn về việc học hành, vì con ngu si đần độn, học hành rất kém, may gặp được một ông sư phụ rộng lòng nhận con làm đệ tử cho con cơ hội để học lên cao. Con tận tâm hết lòng làm việc và học theo như ông thầy con chỉ bảo. Nhưng thấy mình quá ngu, không làm sao mở được trí óc, thì con lại buồn. Mỗi ngày con phải cố gắng chiến đấu với chính con để mới học được. Và như vậy con rất mệt mỏi, thần kinh suy nhược. Nhất là khi con chán nản lên thì còn tệ hơn nữa. Con có nguyện là nếu con có học được con sẽ hết lòng đem tài để giúp đỡ người đời cũng như con đã được người đời giúp con trong lúc mà con thấy mình không còn cơ hội nào nữa. Nhưng ông Tám ơi, làm sao con có thể thành công khi con đang nửa điên nửa tỉnh

Con nghe giảng của ông giảng, con hiểu là cuộc đời này chỉ là tạm bợ thôi, xuống đây là để học hỏi, phải gặp động thì mới biết và tìm được tịnh. Nhiều khi con chỉ ước được cuộc sống yên tịnh như người nhà quê, sống qua ngày.

Nhưng hoàn cảnh đưa đến và thúc đẩy con phải tiến lên, tiến lên cao hơn sự thông minh của con, có khi con sợ, không hiểu con có tiến đúng hay tiến vào con đường vật chất ăn thua của khoa học thời nay.

Lâu rồi con muốn hỏi ông những điều thắc mắc này, nhưng mỗi khi muốn nói ra thì con lại đổ lệ không sao nói được. Con không hiểu tại sao lúc này con hay khóc nhiều lắm, có khi đến năm đêm liên tiếp khóc lóc. Con tìm Cha Trời, tìm Phật, tìm bạn trong tâm, nhưng chỉ thấy có cô đơn và tự

khuyên mình là tình cảnh cuộc sống đâu có gì mà để cho khóc lóc

Con xin ông tha thứ cho con đã làm phiền ông trong lúc nghỉ ngơi, con biết việc làm của ông rất là cực nhọc. Nhưng trong con chán nản vì nhờ những lời khuyên của ông qua băng cassette, qua kinh sách, mà con không nản chí và cố gắng cho đến ngày nay. Cố gắng giữ tròn hiếu đạo với cha mẹ, thương yêu cuộc sống này. Mong rằng kiếp này con sẽ có cơ hội giúp đời và tạ ơn Trời Phật đã ban phước cho con được cơ hội để học hỏi.

Con xin cảm ơn ông Tám và kính chúc ông Tám và bà Tám qua xuân mới được dồi dào sức khỏe và vạn sự bình an. Kính thư. Cháu. T

Ngày 30/01/91

T. con,

Ông Tám đã nhận được thư của con đề ngày 15/01/91, được biết con đang trên đường tiến hóa cả đời lẫn đạo.

Con nên nhận định rõ rệt sự hiện diện của con trên mặt đất này, tức là ánh sáng. Thể xác của con đã và đang được cấu trúc bởi điện năng của vũ trụ. Con ăn cơm mà lớn, nhưng phần hồn đang làm chủ cơ năng này, cho nên con vừa thích tu, vừa thích phát triển về đời khoa học hiện đại. Khi con ý thức rõ rệt vị trí của chính con là ánh sáng, thì càng lúc ánh sáng tưởng đến Trời Phật thì ánh sáng càng ngày càng thanh nhẹ hơn. Chỉ có vui và chẳng có buồn.

Hiện tại con đang học về ngành y học, thì con thấy rõ đầu óc của con tập trung sáng láng, thì mới hiểu được nguyên lý của mọi sự việc, thì đời đạo lúc nào cũng vui cả. Con không nên bận rộn và cố chấp, không chịu hòa vui với mọi điện

năng của chính con và của tất cả mọi người. Con nên chỉ biết vui để học, vui để tiến, vui để tận độ, thì con mới ý thức được sự học hỏi không ngừng nghỉ, xuất phát từ chấn động của khối óc của con, liên hệ với căn khôn vũ trụ đều là không ngừng nghỉ, chỉ có phát triển và không có thoái bộ. Gần đây ông Tám có giảng nhiều băng nói về ánh sáng, vậy con nên xin mẹ liên lạc bác Th. lấy băng về nghe, thì tất cả những sự phiền muộn sai quấy của con sẽ được giải tỏa.

Chúc con vui khỏe.

Quý thương, L S H

Chicago Illinois, 13/12/90

Kính thưa ông Tám,

Kính xin ông Tám đừng ngạc nhiên vì sao hôm nay con viết bức thư này thỉnh cầu ông Tám, một minh sư đã hơn 30 năm ra đời cứu nhân độ thế. Thật tình trong lòng con đã 54 tuổi đầu rồi sống giang hồ nay đây mai đó từ thuở ấu thơ mẹ mất sớm mới có 7 tuổi, gặp lúc năm chìm bầy nổi nên không thể tả sao cho hết nỗi lòng của con khi chợt tỉnh cơn ác mộng vô tình biết rõ được căn nguyên của ông Tám. Con chỉ xin cúi lạy ông Tám 4 lạy để được mát ruột lòng con.

Kính thưa ông Tám, gia đình con có 4 người, ngoài vợ con ra còn 2 đứa con trai và con mang qua Mỹ này được thêm 2 thành cháu trai con người anh cả bỏ xứ ra đi vào cuối năm 1977 sau hơn 2 năm miền Nam mất nước. Qua đây tưởng rằng sau 7 năm tưởng rằng tình hình đã được yên ổn vì con được làm working supervisor electronic production for school & Hospital bởi sản xuất các loại điện thoại two ways (communication) bán rất chạy và con cũng cố học hỏi thêm lấy được mảnh bằng (electronic engineering) không may cứ

bị bệnh sổ mũi, hơi lạnh một chút là sổ mũi nhức đầu rồi chỉ quen uống thuốc aspirine lại khỏi. Bất ngờ vào đầu năm 1985 bác sĩ khám phá con bị cancer ở bên má trái từ mũi xuống dưới gần cằm, cổ họng. Sau 4 tháng chữa trị bằng radiation bệnh viện cho về đi làm lại và nói đã hết cancer rồi. Thật là số con gặp đại nạn, nếu lúc bấy giờ con gặp được ông Tám sớm một chút thì mọi việc sẽ êm xuôi. Không ngờ 3 năm sau bệnh nhức đầu bên trái lại xảy ra dữ dội mà nếu con có phương tiện chuyển gia đình qua vùng âm áp thì có lẽ không sao. Khổ nỗi bỏ job cũ thì tiếc, hơn nữa thằng cháu trai nó đậu nhứt trường ở High school nên được mọi học bổng ở University of Chicago (cháu muốn theo ngành Y Khoa). Vì thằng cháu khá thông minh nên các đài T.V., các hội đoàn và ngay cả Thống Đốc, Mayor đều gửi thư khen ngợi vì nói cháu là người ngoại quốc mà còn học giỏi hơn cả Mỹ nữa. Vì vậy tôi nhức đầu quá không bác sĩ nào khám ra bệnh, mặc dầu ngày vẫn đi làm, sau đó vào University of Chicago Hospital thì các bác sĩ lại bảo con vẫn bị cancer mũi bên trái như cũ. Lần này họ mổ con, cắt xén đủ chỗ nhưng bệnh không hết mà sự chết thì luôn luôn ở sau lưng. Con chịu đựng đã 3 năm nay rồi, các bác sĩ bảo cứ uống thuốc chờ vì hiện giờ họ không thể làm gì hơn được nữa. Nếu con không có phổi, tim, thận tốt thì đã chết từ lâu rồi. Con đang như kẻ sống mà như người bị chết đuối giữa biển cả, sóng to bão lớn, thì may thay Thầy là bậc cứu con trôi dạt vô bờ để sống lại. Vì sau khi vợ con mượn được của một chị bạn đã học được 4 năm rồi. Chị cho tôi mượn cuốn video tape mà thầy giảng dạy căn kè. Con vội vàng bắt chước theo học ngày 2 tới 3 lần, tự nhiên thấy người tỉnh hẳn ra, máu tươi ở mồm không còn chảy ra nữa, bụng thấy đói. Tất cả thức ăn toàn chất lỏng kể cả thuốc đều bơm qua ống nylon gắn ở bao tử đã 3 năm nay rồi vì cuống họng

bị radiation làm tổn thương không thể nào nuốt một giọt nước là qua cường hộng để xuống bao tử con được

Con hầu như ăn chay niệm Phật 4 năm nay rồi, bây giờ con theo phương pháp Vô Vi Huyền Bí Phật Pháp, con cảm thấy thật linh nghiệm và rất có thể giúp con sống lại. Hiện giờ con chỉ bị vài điểm khó khăn một chút là răng rể hàm trên cũng như hàm dưới bị hư hết và một phần hàm dưới bị cắt ra làm hai xuống đến cằm, tuy đã dính liền song răng mất hết nên khó tập "Răng kê răng", còn lưỡi cong lên thì được. Con vẫn đi lại như thường nhưng hàng ngày phải uống 2 thứ thuốc 4cc morphine 20mg và ban đêm 1 lần 1 viên Halcion thuốc ngủ và hiện nay nhờ phương pháp Vô Vi này con ngủ được nhiều lắm. Tuy mới thực hiện có 2 tháng thôi mà con đã thay đổi rất nhiều không còn mê mẩn hoặc suy nghĩ về mọi hoàn cảnh ở ngoài (như tham sân si hỷ nộ ái ố dục) kể như gần biến mất chỉ còn có ba chục phần trăm và nóng giận (chứng này trước kia dữ dội không thể kiềm chế được). Tinh thần rất thanh thoi, chỉ khi nào thấy đau là con niệm thần chú hay làm phép Soi Hồn, Pháp Luân Thường Chuyển. Đêm nào cũng đúng 12 giờ con bắt đầu làm phép Soi Hồn, phép luân chuyển rồi ngồi thiền đến 3 giờ sáng vẫn không thấy mệt mà còn yên ổn nữa. Cho nên Thầy dặn chỉ tập 2 phép đầu khi mới học tới 6 tháng nhưng con không hiểu sao cứ ngồi thiền lâu chừng nào thì chứng đau bớt hẳn đi và đỡ nhiều cho thuốc nữa. Con tập như vậy có nguy hiểm gì không? Kính mong ông Tám ban phước lành mà cứu giúp con như người đã chết đi sống lại nhiều lần. Hồi vượt biên tưởng chết rồi. Đến bây giờ các bác sĩ V.N đều nói với con là không phải cancer, do đầu óc ông bồn loạn quá mà phần lớn lại dùng quá nhiều thuốc. Con kính xin ông Tám mở lượng tự bi giúp con tu luyện. Con chắc

chấn tuân theo mọi điều chỉ giáo của ông. Con là gia đình Phật Giáo, rất từ tốn không bao giờ biết uống rượu, hút thuốc, nhảy đầm, mặc đầu ở Sài Gòn con là người có ưu hạng.

Kính chúc ông Tám thân tâm an lạc, giúp đỡ chúng sanh đang lặn hụp trong bể khổ trần gian mà con là một tội phạm chỉ cầu sống thêm ngày nào để ăn năn sám hối. Cúi lạy Thầy.
T L

T.B. Tôi gửi tiền để cúng dường vô hội Vô Vi Friendship Association ...Fountain Valley không có ai tiếp nhận và thư bị hoàn lại không biết tại sao, xin cho biết tin tức.

Ngày 01/02/91

Kính gửi anh T.L.,

Tôi đã nhận được thư anh đề ngày 13/12/1990, được biết anh đang gặp phải bệnh nan y về tâm lẫn thân.

Người đời vì lâm phải bệnh hoạn đau khổ mới có cơ hội thức tâm, tìm đường về với chính mình, ấy là Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp, nằm trong nghiêm luật tự trị và tự thức. Cho nên anh đã bỏ công thực hiện những điều mà tôi đã giảng giải, không nhiều thì ít anh cũng đã gặt hái được một phần kết quả trong chiều hướng thanh nhẹ. Theo tôi đọc qua thư anh thấy rõ bộ tiêu hóa của anh không được tốt, biến thể của nó là bệnh hoạn nan y, từ tâm lẫn thân. Vậy tôi xin đề nghị như sau: anh nên tìm chỗ lọc ruột (colonic irrigation trong yellow pages), anh đến đó lọc ruột một tuần 4 lần (3 tuần như vậy) và hỏi người ta chỉ dẫn cách thanh lọc (detoxification program) mà vẫn tiếp tục uống thuốc tây. Sau một thời gian anh sẽ cảm thấy nhẹ hơn. Anh nên liên lạc với hội ái hữu Vô Vi để xin băng giảng gần đây, nói về ánh sáng.

Thư Từ Lai Vãng ...

Nghe để hỗ trợ cho tâm thức trong lúc thanh lọc ba tuần. Địa chỉ của hội như sau:

Vo Vi Friendship Association

PO Box 2522

Garden Grove, Ca 92642

Hội ái hữu Vô Vi có Lá Thư Vô Vi hàng tháng, anh có thể yêu cầu gửi đến nhà để dễ theo dõi và có thêm tài liệu tu học.

Chúc anh mọi sự may mắn.

Kính thư, L S H

Sài Gòn, ngày 24 tháng 11 năm 1990

Kính thưa Đức Ông Tám,

Lâu nay chúng con không dám gửi thư qua kính thăm ông Tám vì ngại làm bận rộn ông Tám. Tuy nhiên trong lòng con luôn luôn nhớ đến ông Tám và mơ ước ông Tám luôn luôn hồng hào khoẻ mạnh.

Lâu nay chúng con thường xuyên lên chú Đ. nhờ châm cứu trị bệnh và hướng dẫn an ủi tinh thần vì gặp quá nhiều nghịch cảnh. Càng cần càng chịu đựng, càng cố gắng tinh tấn thì nghịch cảnh đến hoài không thấy dứt. Con thầm nhớ hồi đó ông Tám khuyên tu thì tai nạn qua, sức khoẻ gia tăng và bệnh hoạn tiêu trừ. Không hiểu con có sai điều gì hay là thờ sai. Con lúc sau này tự nhiên đang khoẻ bỗng yếu và nhiều lúc hồi hộp quá, tiếng động ồn ào thì xông lên đầu chịu không nổi. Chích thuốc tây cũng hồi hộp và xông lên đầu chịu không nổi. Muốn nhỏ rằng mà chích thuốc thì bản thể chịu không nổi, hơi một chút thì hồi hộp, sức khoẻ kém không bình thường. Con cúi xin Đức ông Tám cho con sự sáng suốt, đủ nghị lực để lướt qua mọi thử thách và xin ông Tám chữa bệnh cho con chóng bình phục. Tháng 9 vừa qua

chúng con đã nhận được hộ chiếu để sang Hoa Kỳ. Chúng con ao ước được gần ông Tám để được hướng dẫn trong tình thương ấm cúng của ông Tám. Chúng con có xin chú Đ. Con và gia đình mong được như ý.

Chúng con kính chúc Đức Ông Tám vạn sự sức khỏe chúng con mừng và con mong ước được gặp ông Tám vì con rất nhớ. Kính bái. B H và gia đình.

Ngày 26/02/1991

M C,

Ông Tám rất vui mừng nhận được thư của con, được biết con sắp được sang Mỹ. Đó là điều mừng mà cũng là điều lo âu cho chính con, khi bước sang một hoàn cảnh mới.

Vì do điện năng trong khối óc của con phân tán thay vì hướng thượng trì niệm lục tự Di Đà, cho nên có thể xảy ra khi mệt khi khỏe.

Còn về con người chơn tu thì phải tự cảm thức sự hiện diện của chính con cũng ngoài sự mong muốn hình thành trên mặt đất. Người tu trì chí sẽ gặt hái được kết quả tương đương từ cõi nặng tới cõi nhẹ. Vậy con nên lấy sự trở ngại làm ân thì con mới tiến được mỹ mãn về nền tảng đạo pháp. Tu để tiến, tu để thức, chứ không phải tu để lùi. Không nên đem sự sáng suốt của chúng ta phục vụ sự tranh đấu mà đành quên năng lượng từ bi của chính mình, sẵn có từ bao nhiêu kiếp.

Con nên nhìn lại cơ tạng của chính con là một diệu pháp của càn khôn vũ trụ đã hình thành, vậy con nên dùng diệu pháp hòa với diệu pháp, thì chơn tâm mới được thanh thản, tức là ăn uống có mực độ, không nên ăn phức tạp, sanh ra tai hại đến bộ tiêu hóa, thì tâm bất ổn.

Cũng như ăn cơm với rau thì bộ tiêu hóa không hại, ăn cá với rau thì bộ tiêu hoá dễ tiêu, còn ăn cơm với cá, thịt thì khó tiêu. Ăn cơm phải nhai cho kỹ, hòa tan với nước miếng mới nuốt, thì diện năng của khối óc sẽ được dồi dào, và tu thân dễ dãi hơn. Khi con ý thức như trên thì tất cả đều chung sức lo xây dựng cho con, con sẽ hướng tâm vào trung tâm cần khôn vũ trụ thì mọi việc ồn ồn ào ào, rồi cũng sẽ đâu vào đấy. Khỏi cần nuôi ý tưởng lo âu vô ích. Thấy không nhưng nó sẽ có, thấy có rồi nó sẽ không.

Chúc con an lành trong chơn thức.

Quý thương, L S H

Sàigòn, ngày 2 tháng 12 năm 1990

Kính thưa cậu mợ,

Đã quá lâu, gần 2 năm rồi chúng con không nhận được tin tức của cậu mợ, nên không biết cậu mợ có được khoẻ mạnh không, nhất là tuổi ngày càng cao, sức khoẻ sẽ ngày càng giảm theo qui luật của tạo hóa.

Xin báo để cậu mợ biết là chúng con đã xin về hưu. Con đã chính thức nhận sổ hưu từ tháng 8 năm 1990, còn nhà con cũng đang chuẩn bị nhận sổ hưu.

Về các cháu cũng xin báo để ông bà mừng: cháu lớn (cháu gái) Đ P L đã trúng tuyển kỳ thi vào Đạo Học Kinh Tế năm vừa rồi, cháu đang theo học năm thứ nhất. Còn cháu thứ hai (cháu trai) Đ T S đang theo học lớp 8. Cũng đáng mừng là cháu của ông bà vừa thoát khỏi cơn bệnh hiểm nghèo tưởng chừng không qua nổi. Cháu phải nằm bệnh viện mất nửa tháng trời và nay đã gần như bình phục trở lại.

Vừa rồi chúng con có nhận được 600.000\$ do Công Ty Dịch Vụ Kiều hồi Bến Tre chuyển đến. Họ nói là ông H B gởi từ

Canada cho chúng con. Chúng con đoán là cậu đã gởi cho chúng con qua đệ tử. Chúng con xin cảm ơn cậu mẹ. Nói để ông bà vui: khi nhận tiền cháu S nói chắc ông thấy con ốm (bệnh) nên gởi tiền về mua thuốc chạy chữa đấy.

Chúng con đã dọn về nhà mới ở hơn một năm rồi. Thật chúng con không bao giờ ngờ đến là trong đời mình lại có nhà riêng để ở. Có lẽ đây là "*ơn phước của mẹ con*" như cậu đã nói. Bởi vì như cậu mẹ đã biết chúng con có hoàn cảnh như thế nào. Và chính trong hoàn cảnh đó, những ngày mới vào Sài Gòn chúng con đã làm cái điều mà phải đắn đo suy nghĩ bao lần là cầu mong sự giúp đỡ của cậu mẹ. Thật những ngày đó sự giúp đỡ kịp thời của cậu mẹ quý báu vô cùng. Lần nữa chúng con xin cảm ơn cậu mẹ đã chú ý đến chúng con và các cháu.

Có thể nói ngoài phần đất do nhà nước cấp, ngôi nhà của chúng con được dựng lên nhờ sự giúp đỡ của bà con thân thuộc, của bạn bè, thật là một ngôi nhà tình nghĩa cậu mẹ ạ.

Còn không bao lâu nữa năm mới lại đến, từ đất nước xa xôi chúng con và các cháu xin chúc cậu mẹ luôn mạnh khỏe, thành đạt trong sự nghiệp của mình.

Nếu có điều kiện cậu mẹ cho chúng con ít dòng và hình ảnh gần đây của cậu mẹ. Chúng con. Đ V H

Ngày 26/02/91

H con,

Cậu đã nhận được thư con đề ngày 2/12/91, được biết con đã nhận được quà của cậu. Lúc này cậu vẫn khoẻ mạnh, và đi đây đi đó để giúp đỡ những người thích tu thiền. Ở đời này không có gì thích hơn là tự tu tự thức. Như con cũng vậy, ngày hôm nay đã trở thành một nghiêm phụ của gia đình, biết

Thư Từ Lai Vãng ...

lo lắng cho các con là điều quý của xã hội, nhưng cũng phải tu tâm thì mới cảm thức được rằng chúng ta từ đâu đến đây rồi sẽ về đâu, nhiên hậu mới chấp nhận hoàn cảnh hiện hữu trong ý thức nhện nhúc, thăng hoa và xây dựng thì chúng ta sẽ có một cộng đồng tốt đẹp ở tương lai. Sự hình thành chung dựng ở mặt đất này cũng là một duyên lành do điện năng của càn khôn vũ trụ hình thành. Giữa con người và con người thường rêu rao, chế được vật này, khắc phục được chuyện nọ nhưng chưa có ai có thể chế ra con người được, tùy duyên trợ hành mà thôi, mê lấp đi mà không biết được mình ở đâu đến đây và sẽ về đâu, luôn luôn thối thức trong cơ tiến hóa, khi nhận và khi không nhận đó thôi. Cậu đang nói chuyện với con trên giấy trắng mực đen này, chính con và cậu cũng không ngờ trước được. Vậy chúng ta nên ý thức chiều sâu của sự việc mà tiến thân.

Lúc này cậu vẫn đi đây đó thuyết giảng và hỗ trợ cho những người thích tu.

Chúc con và gia đình vui khỏe. Quý thương. L S H

Tiền Giang, ngày 10/01/91

Kính gởi Thầy,

Trước con kính thăm Thầy được vạn an và luôn khỏe và thương yêu dìu dắt chúng con trên đường đạo đức.

Sau kính thăm các anh chị ở hải ngoại luôn tu tiến!

Kính bạch Thầy! Sau bao năm gián đoạn đến nay con mới tìm được địa chỉ của Thầy, cũng nhờ chị con tìm hộ, vì địa chỉ của anh P C T ở Pháp đã thay đổi.

Kính Thầy! Xin cho con tỏ đôi lời về cuộc đời của chúng con

Con và nhà con tìm được pháp Thầy nhờ các anh chị trong nước chỉ dẫn.

Sau một năm con liên hệ được Thầy và nhờ sự giúp đỡ tinh thần lẫn vật chất của Thầy cùng các anh chị ở hải ngoại nên chúng con được an tâm hành pháp. Đến năm 1985 chúng con bị gián đoạn liên lạc với Thầy cho đến nay.

Kính Thầy! Nhà con vì có bệnh nên hành pháp chưa bao lâu thì mất (N K H mất ngày 11 tháng 12 năm 1988 Â.L. để lại cho con 4 đứa trẻ)

Con cũng hiểu sống chết là lẽ thường của người biết đạo nhưng cũng lo âu vì các con của con là gái mà lại không mẹ. Gà trống nuôi con biết có bằng mẹ chúng không. Hơn nữa trong cảnh túng thiếu, kinh tế khó khăn nên con lo âu vô cùng.

Riêng phần con luôn luôn tự nhủ phải dưỡng dục cho chúng đến trưởng thành, đó là bổn phận. Luôn siêng suốt hành pháp, cố gắng để được giải thoát.

Kính Thầy cùng các anh chị độ trợ vì con quyết tìm đường giải thoát song song với nhân đạo.

Con hy vọng được sự chỉ dẫn dìu dắt của Thầy trong đường đạo pháp.

Sau cùng con xin gửi đến Thầy lòng thành kính và các anh chị, trong đó có chị T T A có 1 lần gửi bài giảng và ảnh của Thầy cho chúng con.

Con kính chúc các anh chị luôn tu tiến trong lúc hành pháp.

Kính bái . L P L

Thư Từ Lai Vãng ...

Vĩ Kiên, ngày 6/04/91

P L,

Thầy đã nhận được thư con đề ngày 10/01/91, được biết con được hiểu một phần tâm lý tu học không ngoài định luật sanh tử luân hồi.

Nay con có nghiệp tức là lo cho người kế tiếp, chuyện này ở thế gian ai ai cũng phải học sự gánh vác nặng nề thì mới có cơ hội thức tâm và nhین nhục. Hoàn cảnh càng khó khăn càng đặt nặng vào sự nhین nhục để mưu cầu sự tiến hóa từ tâm lẫn thân.

Còn người tu Vô Vi phải hiểu rõ nguyên lý Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp. Pháp Lý là bàn luận rõ rệt, Vô Vi là không không thanh nhẹ, Khoa Học là tiến từ hoàn cảnh này đến hoàn cảnh nọ mới nhận thức được chơn tướng biến thể của vạn linh tại thế. Phật Pháp là đường đi thanh tịnh và thanh nhẹ. Thấy thấy ở trần gian này đều là bọt nước, trong tự có tan.

Cuối cùng chỉ gặt hái được ánh sáng từ bi là Như Lai tánh mà thôi. Vậy chúng ta không có gì lo âu nữa. Thấy thấy ở thế gian cuối cùng cũng buông xuôi và ra đi, tùy duyên trợ hành, giữ pháp tu thân. Hoàn cảnh là ân sư, con sống đến ngày nay học không ít nguyên lý của căn không vũ trụ, sanh trụ hoại diệt và hồi sinh. Vạn vật đồng nhứt thể, chỉ có bao nhiêu công chuyện đó thôi. Khi nhận thức được rõ rệt mọi việc đều nằm trong nguyên lý, thì lúc nào tâm chúng ta cũng tịnh cả, không phải đợi giờ tịnh mới tịnh.

Cảnh đời là bãi trường thi, đến đây học hỏi rồi cũng phải ra đi, sống với cát bụi phải hòa với cát bụi, không nên chê và khen. Con người ở thế gian phải chấp nhận ba lần khổ mới biết được Phật Pháp. Nay con đã đứng trong phạm vi Phật

Pháp. Chỉ giữ tâm thanh tịnh lo tu thì mọi việc sẽ được viên mãn ở tương lai. Đó là biết thương mình và lo cho mình ở kỳ tới. Chúc con vui khỏe.

Quý thương. L S H

Antony, ngày 14/02/91

Kính thưa Thầy Tám,

Con tên là Đ T T L, năm nay con 27 tuổi ta. Con xin kính thư này đến Thầy, mong được Thầy hiểu được đầu đuôi câu chuyện của con để Thầy giảng dạy cho con.

Đã gần 5 năm nay, con làm bạn cùng anh M., em của chị F. Tụi con không ngờ rằng thời gian và tình cảnh đưa đến chúng con ngày hôm nay. Mới ban đầu con không được biết gì về anh M. Anh không có nói gì về pháp môn thiền Vô Vi cho con biết cả. Mãi đi đến 3 năm qua, tình cảm của con lúc đó tràn đầy đối với anh M., thì anh nói sơ về pháp môn cho con nghe và nói rằng anh ta hành pháp từ bên VN. Con nghe anh nói về pháp nhưng thật sự rằng con không ngờ rằng anh không thể lấy vợ. Riêng con khi con được biết anh nói như vậy thì con rất là buồn. Buồn cho thân phận con gái của con. Khi con thương anh ta, con tưởng rằng 1 ngày nào đó con sẽ làm vợ anh. Buồn quá nhưng làm sao đây khi mình đã lỡ thương rồi? Con không làm sao dứt khoát tình cảm được vì tình con quá sâu đậm, nứu kéo con quá nhiều. Sau đó chúng con nghĩ, đừng bao giờ nghĩ đến, chuyện đến thì sẽ đến. Sau đó, con có biết rằng anh ta có hỏi ý kiến Thầy sau một khoá học và chị anh ta mới biết được rằng anh ấy quen con. Lâu lắm anh ấy mới nói lại cho con nghe là thầy nói nếu anh ấy lấy vợ thì cũng không có sướng, phải lo đầy đủ, nhưng tùy anh ấy lựa chọn. Sau đó một hôm chị F. và chị S. có điện cho

Thư Từ Lai Vãng ...

anh ấy, lúc đó con có ở nơi đó. Anh đưa ống nghe cho con nghe, lúc đó con chưa hề biết chị của anh ấy mà cũng chưa biết ngồi thiền. Con nghe chị F. và chị A. kêu M.: "*Bỏ đi M ơi, bỏ đi, dứt khoát đi*"...

Lúc đó con nghe xong sao con cảm thấy ghét mấy chị của anh vô cùng, con nghĩ sao mà coi con quá rẻ như vậy? Tự ái con bị chạm đi và con chỉ biết có khóc mà thôi. M. khuyên con đừng nên buồn vì mấy chị ấy là người tu nên nghĩ như vậy. Con buồn quá, con nghĩ rằng tại sao nói như vậy, tại sao chia rẽ một đôi bạn khi họ đang thương nhau? Con đâu phải là hạng người tồi tệ đáng khinh khi như vậy? Con sanh trong một gia đình đang hoàng học thức mà sao như vậy? Bao nhiêu câu hỏi con bắt đầu từ đó. Sau đó con chỉ buồn thầm trong bụng mà thôi vì con quá yêu thương anh ấy mà con cố gắng chịu đựng tất cả.

Lúc ấy con nghĩ đến khi anh ta quen con, anh ta không có một công ăn chuyện làm, một nghề nghiệp gì và đi ở nơi này năm ba hôm, nơi nọ năm ba hôm. Con khuyên anh ấy đừng lười biếng, cố gắng đi học nghề điện để sau đó đi làm. Con nhờ quen với một người có một căn phòng cho thuê, con nói anh ấy nên có một căn nhà mà sống chứ ở đây đó, lười thôi quá đi. Và khi con quen với anh ta, anh ta bỏ mấy chị ở Limoges lên Paris, chị em giận không một lần về thăm, con thấy anh ta hờ hững với chị em ruột thịt, con khuyên anh nên về thăm các chị. Anh ta nghe con trở về mỗi mùa Giáng Sinh thăm chị ở Evian. Lúc đầu con mừng thấy anh ấy làm chuyện phải cho đến khi anh không còn lang bang nữa thì mấy chị chưa hề thấy con lại biểu bỏ con đi. Làm sao con không tủi hổ cho phận con gái này? Con cũng được biết M. đã làm khổ rất nhiều người đàn bà, con gái, vì anh có nói cho con nghe

và nói với con rằng giờ anh ta thương con, và chỉ biết là có thương độc nhất một mình con thôi. Sau đó mỗi khi mấy chị điện cho anh, anh nói láo rằng anh đã bỏ con rồi. Nhưng thưa Thầy, con rất là bị oán thầy ơi. Trường hợp cứ tiếp tục như vậy và một hôm anh có nói rằng nếu ảnh thiên, con cùng thiên thì các chị có lẽ không chống đối hôn nhân của hai đứa đâu. Con nói ảnh chỉ con thiên, anh ta chỉ cho con cho đến năm ngoài, lúc Tết, ba má con bắt đầu thấy con vì quá thương ảnh nên vì ba má con thương con nên chấp nhận cho con đem anh ấy về nhà giới thiệu cho ba má con.

Lúc đầu ba má con biết con quen với ảnh, ba con không bằng lòng vì nghĩ rằng anh ra là Ấn Độ lai, đủ thứ chuyện hết, còn mẹ con thì vì thương con nên cứ ngày đêm nói xuôi với ba con. Ba má con chỉ có mình con là con gái nên thương con mà bằng lòng chấp nhận anh M. Khi ba má con cho phép con dẫn anh ta đến nhà ăn cơm Tết, thì luôn anh ta và luôn cả con đều mừng. Lúc đó anh ấy được một người lớn tuổi quen đã giới thiệu cho anh vô làm hãng máy bay. Ông bà bác đó rất là ghét anh M. vì cũng biết anh M. hồi xưa chỉ lo chơi bời, không làm ăn gì nên sự nghiệp. Nhưng sau vì ông bà bác đó thấy mến con, coi con như con nên mới hiểu hoàn cảnh của hai đứa mà cố gắng giúp cho anh vô để có công ăn chuyện làm để mà đi hỏi con làm vợ. Anh ta có nói là sẽ nhờ ông bà bác đó đứng ra làm người đi hỏi con.

Sau khi ba má con đã gặp ảnh, ba má con biết rằng từ đó đến giờ chị anh ta chưa hề gặp con. Ba má con la con sau buổi ăn và nói là con đại khờ quá. Tại sao quen nhau gần ba bốn năm mà không biết gia đình của anh ấy. Biết đâu gia đình anh ấy không chịu con, ba con mất mặt với gia đình bên ảnh. Con buồn, con khóc và con nói là không phải ảnh gạt con đâu vì ảnh muốn nhờ ông bà bác quen đó vô đứng ra hỏi

con. Còn mấy chị vì tu nên không muốn dính líu vào chuyện của ảnh. Ba má con bắt buộc là phải có mấy chị hay chị lớn lên hỏi thì mới gả.

Sau đó con buồn quá biết nói sao đây, con đành nói với anh ta. Anh ta có la con tại sao gấp quá vậy? Thưa Thầy trong mấy năm quen anh ta, làm bạn gái anh ta mà lúc nào con cũng tự cho ảnh là chồng con chứ có bao giờ con nghĩ là một người bạn đâu! Mấy tháng trôi qua, ông bà bác hỏi ảnh sao không đi hỏi con đi, ảnh nói rằng vì chưa có tiền. Ông bà bác nói không tiền thì làm đơn sơ nhưng cũng phải ra đạo lý chứ như vậy hoài không được. Anh ta hèn lẩn và nói từ từ, đâu có gì gấp đâu.

Sau, có một hôm ba má con la rầy con và nói là con chưa trả hiếu mà đã làm khổ cha mẹ rồi. Con lại đi nói với anh ta. Sau đó anh ta mới nói là anh ta đã có một đứa con rơi cách đây sáu năm rồi vì vậy chị anh ấy không nhận một ai khác hết.

Thưa Thầy, xong, anh ta có một hôm nói mãi như vậy, con buồn quá, con chỉ muốn chết mà thôi. Anh dấu con một đứa bé mà không hề biết gì từ ngày quen anh. Con như bị ai bổ búa vào người con. Kính thưa Thầy, lúc đó con đang mang thai của ảnh vì không biết làm sao khi anh ta không bằng lòng giữ nên con không giữ được nó. Khi nghĩ lại con cảm thấy mình tội lỗi vô cùng. Nhưng con biết làm sao? Chuyện này chưa bao giờ ai biết ngoài anh ta và con. Xin Thầy đừng cho mấy chị ảnh biết, con không hiểu rồi sẽ ra sao. Sau khi con biết ảnh đã dấu con đứa con rơi kia, con buồn vô cùng, tuần đó con có đi một buổi dạ hội VN, có các bạn trai gái của ảnh đi. Nhưng con không muốn ảnh biết là con đi hôm đó, con đã dối ảnh và con nói rằng con đi về nhà ăn tiệc với ba má con. Và ảnh đã nghĩ là con đi vào đêm dạ hội đó vì ảnh biết các bạn của tụi con có rủ con. Sáng hôm sau, ảnh hỏi con

có đi tiệc vui không? Con nói sự thật là con đi với các bạn đã rủ con hôm qua. Từ đó anh ấy nói là như vậy thì anh ta không bao giờ lấy con làm vợ.

Nhưng thưa Thầy, hôm đó con đi, con không có làm gì cho bạn bè khinh khi ảnh cả. Con chỉ vì buồn, mà đi thôi. Anh cho là con dối anh. Thầy ơi con tức đến nỗi không hiểu sao anh không nghĩ lại là ảnh đã dối con trong mấy năm trời đứa trẻ kia? Và không nghĩ một chút nào đứa trẻ mà con mang trong khi đó được gần hai tháng. Con cảm thấy mâu thuẫn quá nơi ảnh, con khóc vô cùng, anh còn nói hoài với con cho đến bây giờ rằng anh ta tính cưới con thật sự nhưng vì con làm như vậy thì đừng hòng anh lấy con làm vợ! Thầy ơi, có lẽ anh ta mâu thuẫn đến nỗi quên rằng con đã chờ hơn 3,4 năm trước khi xảy ra câu chuyện, mà anh còn không nhúc nhít đá động gì đến hôn nhân.

Con không hiểu sao vậy mà lòng con cũng còn yêu anh ta tha thiết. Tất cả là lỗi của con. Lúc nào anh ấy cũng trách con như vậy.

Sau đó con chỉ biết sống ngày qua ngày mà thôi, thưa Thầy. Nhưng con không hiểu sao oán thì con cũng có oán, mà thương sao con còn thương quá thầy ơi.

Cách đây gần một năm, anh ta có dẫn con xuống Evian và nói với mấy chị rằng con muốn thiền chung và học hỏi trên con đường đạo.

Thời gian qua và lúc sau này con bị nhúc đầu kinh niên. Con nhúc đầu mà còn bị kéo lên dây gân bên hai màng tang nên hai con mắt con nó nhúc theo.

Và con đã cảm thấy lúc mới thiền, thì con giải được nóng giận, nhưng lúc sau này thì con bị nóng giận trở lại và bị tức ngực vô cùng. Con không sao không nghĩ đến cái duyên tình ngang trái và lỡ làng của con.

Con buồn, có nhiều lúc con muốn oà lên khóc cho người đi nỗi buồn của mình. Biết làm gì hơn khi con không thể nào dứt nỗi cái cuộc tình kia. Tại sao vẫn còn thương ảnh vậy thưa thầy? Con khổ quá rồi, mà tại sao con còn níu kéo làm gì? Còn anh ta thì nói đường anh đã chọn anh không lấy vợ đâu. Thầy ơi con phải làm sao đây?

Hiện giờ con không còn tin tưởng gì nơi ảnh và luôn cả chính con. Ảnh thề với con rằng ảnh chỉ biết có một mình con và coi con như vợ ảnh. Không còn một ai có thể làm cho lòng ảnh xao xuyến để mà ảnh bỏ con. Nhưng sao con cứ ngày đêm nghĩ xấu cho ảnh. Con nghĩ rằng ảnh nói láo, ảnh coi con như một đồ vật, khi cần thì người ta sử dụng, khi chán thì người ta bỏ xó rác. Con khổ tâm vô cùng vì ngày đêm con bị hai đứa bé ám ảnh con hoài. Một đứa là con rơi của ảnh, một đứa là hòn máu mà con đã nghe lời và đồng ý hủy diệt nó! Sao con ngu dại quá vậy thưa Thầy? Giờ con xin Thầy giúp con khỏi bệnh ghen tương và bệnh nghĩ xấu cho người khác.

Con khổ tâm lắm Thầy ạ. Con có đi xem bác sĩ trị bệnh tâm thần, họ nói vì con quá sợ mất ảnh mà con ngồi thiền. Nhưng vì con ngồi mà không hiểu lý lẽ vì sao con ngồi nên con không giải được buồn phiền mà còn lại thu hút nó. Con mới đi đến bác sĩ này khoảng hai tuần nay thôi nhưng ông ta có nói cho con rằng nếu mà con đến trễ hơn 3 hay 4 tháng nữa, có lẽ sẽ đem con vô bệnh viện chữa trị chứ không phải thường. Ông nói vì con bị thất vọng và thất tình, đem đến cho con oán hận.

Thưa Thầy con có nói cho chị F. nghe nhưng làm sao con có thể nói tất cả cho chị hiểu được, chị cho con số téléphone ở Canada của Thầy. Con có phone cho Thầy nhưng bác T. nói

Thầy đang đi thuyết đạo ở Mỹ nên khuyên con nên thư cho Thầy.

Mong Thầy thương con đừng bỏ con Thầy ơi. Xin Thầy cứu vớt lấy con và độ cho con đừng bao giờ ghen tương giữa anh M. và bao người con gái khác. Và con đừng nghĩ xấu cho mọi người. Con khổ tâm quá, chỉ có Thầy, xin Thầy giải cứu con và cứu độ cho con.

Con mong muốn lúc nào con cũng phải tin tưởng nơi M., lúc nào con cũng đừng bao giờ nghĩ xấu cho anh ta, cho bao nhiêu người khác. Con mong mỗi đừng bao giờ con oán hờn ai cả vì con có tánh nết mà ghét người nào thì lại ghét người ta như chết, mà còn thương thì cái gì cũng thương. Thưa Thầy, sở dĩ con không tin nơi M. và hay nghi ngờ anh ta là vì anh nói anh thương con, chỉ có mình con mà thôi nhưng sao anh ta gặp người nữ nào cũng liếc và nhìn họ vậy thưa Thầy? Và lại anh có hay thích sờ bạc mà mấy chị đâu có biết. Con ghét cái cách sống của anh lắm thưa Thầy. Hút thuốc rất nhiều, sờ bạc thì cũng không chừa. Làm sao con nghĩ được là anh đã trở thành một người đàng hoàng? Xin Thầy cứu giúp con, con như điên như khùng. Chưa bao giờ con nghĩ rằng con sẽ là một chiếc giẻ rách thưa Thầy. Nhưng ngày hôm nay thật sự con là hơn một người ăn xin. Tâm tư con cô độc quá Thầy ạ.

Hiện giờ, có lúc con chỉ muốn khóc mà thôi, không còn gì để con cảm thấy hứng thú trên cõi đời này. Con nghĩ rất nhiều, quá nhiều về chuyện lập gia đình, nhưng con không muốn lập gia đình với một người mà mình không thương yêu làm sao có thể dài lâu. Lúc này con vẫn đi coi bác sĩ thường xuyên. Con không hiểu sao ý nghĩ bậy của con quá trầm trọng. Tuần này anh ta chán ngán công việc làm trong sở và nghĩ bệnh một tuần, con lại nghĩ rằng có lẽ người đàn bà kia

Thư Từ Lai Vãng ...

đất con anh lên mà anh dấu con. Hết nghĩ như vậy thì con lại nghĩ đến những cô gái mà anh đã quen. Có lẽ vì Tết VN nên anh ta vô nhà những cô đó thăm họ.

Con khổ quá Thầy ạ, chẳng biết tin hay không nơi anh ta vì có những lúc con không hiểu anh ta dụ con hay thương con thật sự. Tại sao sinh lý thì anh vẫn còn đòi hỏi con quá nhiều mà anh không cưới con làm vợ? Con đâu phải những cô gái giang hồ mà anh ta đã biết qua đâu! Xin Thầy giảng dạy cho con. Con không dám làm buồn mẹ cha, không biết nói lên nỗi uất ức này cùng ai, con mong Thầy thương con mà đừng cho thư của con vào một xó và xin Thầy trả lời cho con rõ những gì con không hiểu.

Hiện giờ vì bác sĩ khuyên con nên ngưng thiền vì nói rằng con tưởng con làm cho con nhưng trong đầu óc con lúc nào cũng sợ mất M. nên con làm chỉ cho anh mà thôi. Không ích lợi gì vì bằng chứng rằng con bị thần kinh chấn động. Ông khuyên con nên cố gắng đừng nghĩ bậy bạ rồi từ từ ông sẽ giúp con chữa bệnh.

Bây giờ mỗi khi con đi ra ngoài, con thấy một đám cưới hay bạn bè con đã lấy chồng lấy vợ hay con thấy cái áo cưới là con hay giở cười giở khóc và ganh đua, tại sao vậy thưa Thầy? Con phải làm sao để đừng bị kích thích như vậy? Xin Thầy giảng dạy con.

Này giờ con đã lấy đi quá nhiều thời giờ của Thầy, xin Thầy tha lỗi cho con nhưng vì con quá cô đơn con không biết hỏi ý kiến và xin lời giảng dạy của ai ngoài Thầy ra. Mong Thầy đừng bỏ con. Con trông thư của Thầy nhiều. Nếu Thầy có hồi âm cho con, xin Thầy cứ gởi như sau. Đây là địa chỉ của anh M vì con không muốn ba mẹ con gặp thư Thầy có lẽ sẽ buồn cho con.

Xin Thầy cho con xin một bài thơ tên con. Nhưng nếu Thầy có thời giờ chứ bằng không, con không dám làm phiền Thầy.

Con mong thư Thầy ngày đêm, xin Thầy đừng bỏ con và tha lỗi cho con. Con, một tâm hồn cầu xin Thầy cứu độ cho con.
T L

Vĩ Kiên, ngày 24/04/1991

T L,

Thầy đã nhận được thư con đề ngày 14/02/91, được biết trong thư con đã kể lể toàn là việc giả ảo ở trần gian hình thành một giấc mộng mà thôi.

Cuộc sống giữa nam nữ ở tạm cảnh trần gian này tùy duyên thực hành mà ngộ đạo đó thôi. Con biết yêu thương cha mẹ nhưng mà con không giữ trọn chữ hiếu. Cha mẹ lo những gì cho con? Lo sự trinh tiết của con. Nhưng ngày hôm nay con đã liễu lĩnh trao hoa cho một người ngoài sự hỗ trợ của cha mẹ con là một điều đáng trách. Hiện tình đã lỡ rồi, con nên chấp nhận. Nhân sự kích động đó con nên học một bài học nhịn nhục tối đa, được mất cũng không cần thiết, chỉ cần tâm con thức giấc. Hiểu rõ cảnh đời là tạm, dồn hết tâm lực hướng về con đường tu để báo hiếu cho cha mẹ. Đó là điểm chánh cuối cùng trong cuộc sống của con hiện tại. Không nên hướng tâm về một người thanh niên dâm dục, không biết gì về hiếu nghĩa. Cuộc đời đâu có nghĩa lý gì nữa, nhưng thâm tâm của con cũng cảm ơn anh ấy, nhờ anh ấy ngày nay con mới chán nản cuộc đời và tìm về con đường giải thoát, tức là phần hồn của chính con, vẫn tươi đẹp. Con tu để gặt hái được phúc đức đó cho cha mẹ lúc tuổi già được bình an và giải thoát, và độ cho người thanh niên kia thức tâm, rốt ráo tu học hơn. Đó là vai trò của con phải bước vào vị trí cứu độ

hiện tại, thì tâm thân của con sẽ được an lạc. Con sẽ nhận thức rõ được việc làm của con có ý nghĩa hơn những người xung quanh con. Cố gắng mượn những bằng giảng của Thầy về nghe cho nhiều để giải quyết điện năng ô trược trong cơ tạng của con.

Điện năng do đâu mà có? Do cơm gạo ở mặt đất hình thành, nuôi dưỡng con. Cơ thể con do điện năng của vũ trụ hình thành, tức tức là hồn của con đang làm chủ thể xác, chứ không phải thể xác làm chủ phần hồn. Cho nên ở thể gian này, không có một ai có thể chế ra con được, nhờ sự âu yếm của cha mẹ mà có sự hiện diện của con ở mặt đất này. Vậy con phải làm một điều có ý nghĩa tròn đầy và thanh nhẹ độ tha tại trần, tức là giúp đỡ những người đã lâm vào tình trạng của con được cứu rỗi. Quên đi quá khứ, chẳng cần tương lai, để quyết định vị trí hiện tại của chính mình, phát triển vô cùng là thực tế.

Chúc con vui khoẻ. Quý thương.

L S H

Marseille, ngày 31/12/90

Kính Thầy,

Chúng con có vài hàng kính chúc Thầy năm 1991 được nhiều sức khoẻ, và với đức cao dài của Thầy để độ thế.

Luôn tiện chúng con xin trình bày Thầy rõ là chúng con có một đứa con gái tuổi Mậu Thân, năm nay 23 tuổi, vì chuyện học hành không được vừa ý, nó rất thông minh, thích đọc sách đạo, tìm hiểu, vì tánh quá nóng nảy, nên đau thần kinh. Nó luôn luôn bất mãn với gia đình, với người chung quanh, không bao giờ vừa ý và có ý định muốn đi Tây Tạng học thiền. Chúng con nghĩ đến Thầy, xin nhờ Thầy thương giúp

dùm nó, cho nó thực tề, tỉnh lại, biết đường tu, vì thiên ở đâu cũng có thiêng liêng Trời Phật, và nếu có thể Thầy coi căn quả của nó, cho nó đi đúng đường. Như dịp tháng 7, có Thầy trở về Canada, Thầy có cách nào chỉ vẽ tụi con, hoặc gởi hình nó qua cho Thầy, đặt làm cho nó qua gặp Thầy, Thầy dạy dỗ dẫn dắt cho nó. Chúng con kính mong Thầy thông cảm nỗi lòng của kẻ làm cha mẹ, và thương giúp đỡ chúng con, vì Thầy thì tụi con biết từ đâu, còn ở Tây Tạng thì tụi con không hiểu rõ.

Chúng con rất mong được sự trả lời của Thầy. Kính. L.

Vĩ Kiên, ngày 06/04/91

Kính gửi bà L.,

Tôi có nhận được thư bà, được biết bà nóng lòng vì đứa con muốn đi tu, đó là cái duyên của chính nó.

Còn về phương pháp tu học của chúng tôi thì phải thanh lọc trước khi tu. Vậy tôi xin kèm theo đây một cuốn sách thanh lọc để cho cháu đọc và hiểu rõ để nhịn ăn trong một tuần hay là 20 ngày tùy theo sự cảm thức của cháu thì thần kinh khối óc của cháu sẽ được khôi phục tốt đẹp. Lúc ấy mới liên lạc với hội ái hữu Vô Vi Pháp xin bằng nghe cho rõ rệt và thực hành cho đúng pháp thì cháu sẽ tìm lại hạnh phúc cho chính nó. Sau khi cháu thành công thì nên phát nguyện truyền cho người kế tiếp với phương pháp tinh tấn và thanh nhẹ này.

Kính chúc bà vui khỏe. Kính thư. L S H

Mississauga, ngày 12/01/1991

Kính gửi Thầy Tám,

Kính thưa Thầy, kể từ nay đến Tết Âm Lịch (Tân Mùi) còn 1 tháng năm ngày Con nghĩ giờ này Thầy đang giảng pháp

Thư Từ Lai Vãng

cho anh em bạn đạo chúng con tại Úc châu. Hôm nay, giờ này trời bên chúng con đang bão tuyết. Thương thay cho cái lứa tuổi già tui con không có pháp. Chắc họ chỉ ngồi nhìn ra ngoài trời mà than. Tuổi già tui con đội ơn Trời Phật, Thầy giúp cho biết pháp, nên chúng con cũng không mấy bận lòng vì chuyện nắng mưa bão bùng. Nghĩ đến công ơn đó, con biết lấy gì báo đáp cho vừa.

Hôm nay, nhân sắp sang xuân Tân Mùi, con gọi là có chút lòng thành, 200\$ Can., con xin gửi về địa chỉ của Thầy để mừng tuổi năm mới và cũng là để đánh dấu năm Thầy đã được đấng cha Trời, thương chúng con, giúp Thầy được hết bệnh tật. Chúng con đêm đêm chỉ biết nguyện cầu ơn trên ban cho Thầy dồi dào sức khỏe để điều tiến anh em bạn đạo năm châu chúng con trên đường giải thoát. Kính lạy Thầy. Nam Mô Vô Kiền Phật. Con. P B L

Vĩ Kiên, ngày 06/04/91

Kính gửi anh L.,

Trong thời gian bận rộn đi đây đó, không có thì giờ đọc thơ. mãi cho đến hôm nay mới có dịp rảnh phúc đáp quý thơ. Xin thứ lỗi cho.

Chúng tôi rất cảm động khi nhận được món quà đầu năm. Thành thật cảm ơn.

Cuộc sống ở đời này, lúc nào con người cũng cảm thấy lạnh lẽo, nếu mất đi chơn tâm và phần hồn sáng suốt. Ngược lại, chúng ta có cơ hội may mắn biết thiền và tự thức và tự trở về nguyên lý âm áp sẵn có của Trời Phật an ban thì nhìn thấy tuyết lạnh cũng không khác gì người cô đơn đi xe một bánh, chỉ có biết đời mà không biết đạo, thì thật sự lạnh lẽo. Nếu biết được đời không đạo thì chúng ta nên trở lại con đường

đôi đạo song tu không khác gì người đi xe hai bánh, lúc nào cũng thấy rõ luật quân bình trong tâm. Đó là nguyên lý suối ấm phần hồn.

Sự cảm thức của người tu lúc nào cũng dứt khoát hướng về thanh tịnh, tức là ánh sáng từ bi thì không có gì thối mắc cả. Kính chúc anh chị và các bạn đạo được vui khoẻ. Quý thương.

L S H

Sàigòn, ngày 11 tháng 1 năm 1991

Ông Nội kính mến,

Đầu thư con xin chúc Nội được "*Phước Thọ An Khang*" "*sống lâu ngàn tuổi*", và cho con gởi lời thăm Bà Phật, Bạc Dí, chị Tuyết đều được "*dồi dào sức khoẻ và vạn sự như ý*".

Đã lâu con không có viết thư cho Nội, con cũng mong Nội đừng buồn con Nội Nhé! Tuy không thư từ nhưng lúc nào Ba mẹ và tụi con đều nhớ đến Nội, vì Nội là Nội của tụi con mà. Trong thư con có kèm theo 7 tấm hình cho Nội. Nội xem các cháu của Nội có già đi tí nào không? Còn Ba mẹ con thì mấy năm nay đã già nhiều, Nội có cảm thấy vậy không? Về phần anh K. thì gia đình cũng chẳng hi vọng gì rồi, nên các cháu gái của Nội rất buồn, và mong sao cố gắng làm nên sự nghiệp để Ba Mẹ con có thể an hưởng tuổi già, đó là điều tâm nguyện của chúng con. Có một tấm hình con có đeo kiến, đó là kiến của Nội cho con, Nội thấy con đeo có đẹp không? Con thích lắm.

Thôi con xin tạm dừng bút, các cháu gái của Nội hy vọng sớm được tin vui. Cuối thư con xin chúc Nội năm mới được "*Phước thọ an khang, Vạn sự như ý*". Riêng Bà Phật, Bạc Dí, chị Tuyết năm mới sức khoẻ dồi dào và gặp nhiều may mắn. Nhớ và thương Nội nhiều. Cháu của Nội. T B T.

Thư Từ Lai Vãng ...

Thiên Viện Vĩ Kiên

B T,

Ông Tám đã nhận được thư con và hình ảnh, được biết các con vẫn bình an và sum họp tốt.

Hôm trước ông Tám có điện thoại nói chuyện với Ba con, nếu B H muốn qua Canada thì gửi ông Tám một bản lý lịch đề rõ tên tuổi và nghề nghiệp, tên cha mẹ và nơi trú ngụ. Khi con nhận được thư này, nếu cần đi gấp thì gửi gấp lý lịch qua trước tháng bảy này ông Tám sẽ về dự Đại Hội tại Canada.

Chúc các cháu và Ba má được vui khỏe. Quý thương. L S H

Guermantes, ngày 02/04/91

Kính thưa Đức Thầy,

Trước hết, con kính thăm sức khỏe của Thầy. Gần đây, con nhận được thư chị T N cho hay cháu T hôm trước định qua Pháp chữa bệnh nay đã gặp được Thầy thuốc giỏi trị gần hết bệnh nên không còn dự tính sang đây nữa. Con mừng khi thấy mọi việc an bày tốt đẹp.

Sau khi phổ biến tin về chương trình "*Ghi nhớ ơn Thầy*", con đã nhận được một số thư ủng hộ (danh sách bạn đạo phát tâm đính kèm theo đây). Bạn đạo đóng góp được 48.000F. Con xin gửi đến Đức Thầy một ngân phiếu 40.000F trước (theo giới hạn chuyển ngân ra ngoại quốc). Phần còn lại con sẽ gửi qua mandat và xin Thầy cho con biết phải gửi về địa chỉ nào tiện nhất.

Con rất mong tin Thầy và ước mong Thầy được dịp ghé qua Pháp trong năm nay.

Con xin kính chúc Thầy được dồi dào sức khỏe. Kính thư.
M B.

Vĩ Kiên

M B,

Thầy đã vui nhận được thư của con kèm theo bản danh sách phát tâm của bạn đạo, để chung lo cho Thầy có một nơi trú ngụ yên ổn trước khi Thầy rời khỏi trần gian. Tấm lòng hiếu thảo của các con đã rung động tất cả những người muốn tiến bước về tâm linh.

Thầy không biết nói gì hơn, tuổi già thân yếu gọi đến cho các con một tình thương sống động và tri ân sự hỗ trợ cao quý của các con.

Số tiền còn lại nếu con muốn gọi thì gọi cho anh chị D. ở Boston hay là anh T cũng được.

Lúc này Thầy đang thanh lọc cho nhiều bạn đạo hằng tuần, kết quả rất khả quan.

Sau Đại Hội tùy theo sức khoẻ của Thầy và Thầy sẽ qua Pháp thăm các con.

Chúc các con vui khoẻ. Quý thương. L S H

Cái Ràng, ngày 26/03/91

Kính Thầy,

Con xin tự giới thiệu con tên N. Hôm nay con mạo muội viết lá thư này xin Thầy mở lòng từ bi cứu rỗi linh hồn và thể xác con đừng đoạ vào chỗ tăm tối. Con thật xấu hổ không biết phải tâm sự với ai, con sợ mình không xứng đáng làm phiền Thầy, nhưng các bạn đã có thành ý đưa địa chỉ và khuyên con nên kể rõ bệnh tình cùng những chuyện đã xảy ra trong đời con, để nhờ sự sáng suốt của Thầy mở cho con một lối thoát trong cuộc sống hiện tại. Con xin phép Thầy được kể lại từ đầu.

Thư Từ Lai Vãng ...

Con năm nay tuổi Mẹo, 41 tuổi. Con đã có chồng nhưng năm 1974 chồng con qua đời, đến năm 1979 con gặp được pháp Vô Vi của Thầy, con như kẻ chết đuối gặp được chiếc phao, con hành pháp tích cực và hữu duyên gặp các bạn đạo. Về Vô Vi con chưa thấy được gì nhưng tâm hồn con có nhiều thay đổi, và sức khoẻ cũng thấy khá hơn, con tập ăn chay trường. Gần khoảng 3 năm sau, cơ thể con bắt đầu trở bệnh lại, con cũng không rõ bệnh gì, chỉ cảm thấy cơ thể mệt mỏi, chiều đến thì cặp mắt thâm đen, tinh thần uể oải, chích uống nhiều loại thuốc bổ vẫn không thấy khá. Mỗi đêm con vẫn cố gắng chống chọi với sự mệt mỏi, cố gắng thức thiền đúng giờ, nhưng mỗi lần vô thiền con thường bị trạng thái mê man, tay chân bực rức không kèm được, đến khi hồi tỉnh lại thì con đã xoay mặt vào hướng khác rồi, đồng thời toàn thân cảm thấy mệt mỏi, tình trạng này kéo dài đến năm 1987 mới giảm dần và bây giờ thì không còn bị xoay hướng nữa, nhưng không ngồi lâu được. Thời gian đó con rất khổ sở, bỏ thì không đành mà ngồi thì cứ gặp tình trạng đó.

Các bạn có dẫn con đến chú Sáu L., chú dạy con soi hồn trước rồi mới nguyện, nhưng vẫn không kết quả, con cũng tìm được ông Hai Sa Đéc, ông bảo con bị vong của chồng con theo đuổi, dạy con cúng và đừng nghĩ tưởng về anh ấy. Con đã thực hành mà vẫn không hết bệnh, và thiền vẫn không tiến bộ. Vào năm 1984, con đến gặp ông V C nhờ châm cứu trị bệnh và ở đây con đã phạm sai lầm và gây đau khổ cho tâm hồn con mãi. Ông V C bảo bệnh của con là do bởi âm dương bất hoà, vì con không có chồng lâu ngày nên sinh bệnh, con đã đại dột tin lời và chấp nhận quan hệ sinh lý với ông ấy một cách lén lút, con luôn bị dày xéo của lương tâm và lý trí, xấu hổ không dám cho gia đình biết chuyện, sợ ba má đau lòng và xấu hổ, con luôn tự dằn lòng phải rất thật

thà, dùng lợi dụng ông ấy bất cứ điều gì, để giảm nhẹ tội lỗi của mình, ông ấy biết con có chút đỉnh của hồi môn, nên mở lời mượn con làm vốn, con lại nghĩ rằng ông ấy hiểu được luật nhân quả sẽ không dám lường gạt hay cướp giật của con, và con đã cho ông mượn trước sau 3 cây vàng, mãi đến sau này con vẫn chưa thấy ông làm ăn được gì. Con nhờ người đến đòi lại số đồ thì ông chỉ trả lần hồi được 1 cây 2 rồi bảo là chưa có khả năng trả, con cũng thôi đi không muốn nghĩ xấu cho ông. Sau đó con đi học nghề ở tỉnh xa, và ở đây con lại gặp một tai nạn khác, người dạy nghề cho con bảo rằng thương con và đã cưỡng bức con; đến khi con rời khỏi được nơi đó, thì thể xác và tâm hồn con đã quá ê chề và đau đớn, lại thêm sám hối ăn năn tội lỗi, mong ơn trên ân xá cho con. Nhưng chưa đầy một năm sau, có một anh bạn đạo thấy con bệnh quá, mới giới thiệu thầy trị bệnh cho con, và trong thời gian này anh bạn đạo lại quan tâm đến con vì con đã hứa giúp anh một ít vốn, lúc gia đình anh ấy đang gặp khó khăn (trong lúc giúp con chỉ nghĩ rằng bạn bè tương trợ với nhau, hơn nữa con mong làm được việc thiện này để giải bớt nghiệp lực) không ngờ anh ấy cứ theo đuổi mãi, con chống chọi không nổi, nên lại thất bại. Con có đến gặp ông Hai thì ông Hai bảo rằng đây là nghiệp lực trong tiền kiếp của con, nếu không trả, kiếp sau phải trả gấp đôi. Hơn nữa có chồng rồi, vong linh chồng con mới không bám theo được, nếu để thâm nhập lâu quá sẽ gỡ không nổi. Gia đình con biết chuyện và không chấp nhận cho con quan hệ với người đã có gia đình, con đành lại phải lén lút gia đình giúp vốn cho anh ấy làm ăn, mong tạo được sự nghiệp để bảo bọc cho hai gia đình, nhưng không biết tại sao anh ấy lại làm ăn thất bại và nợ nần tứ tung, con thật phân vân không biết phải tiến thoái ra sao cho đúng số phận của con. Gặp gỡ anh ấy là con đang giải bỏ

Thư Từ Lai Vãng ...

ngiệp hay đang tạo ra nghiệp lực mới. Con đã tự hỏi con bao nhiêu lần nhưng không trả lời được. Con kính xin Thầy trả lời hộ con câu hỏi trên. Con đã trả hết nghiệp cho anh ấy chưa và bây giờ con có thể rời xa anh ấy, mà không bị quả báo ở sau này hay ở kiếp sau không? Thưa Thầy chấp nhận cảnh này con thật cảm thấy đau khổ và xấu hổ, xin Thầy giúp con tránh được nghiệp dữ hôm nay.

- Thưa Thầy gia đình con có giấy xuất cảnh đi Mỹ, con có nên nhân cơ hội này theo gia đình đi xa không?

- Hiện giờ sức khỏe của con rất kém. Con thiền ít khi được đúng giờ và không ngồi lâu được. Con đã đi trị nhiều thuốc tây và thuốc tàu nhưng vẫn không hết. Bây giờ Bác sĩ bảo rằng con bị viêm ruột và bao tử thông, nhưng càng trị thì con lại càng mất sức. Kính xin Thầy chỉ giúp con phương pháp nào khôi phục lại được sức khỏe để con có thể thiền đạt kết quả.

Ông N gần đây có thâu dùm con một cuộn băng trị bệnh bằng phương pháp nội khoa tâm lý của bác sĩ Anatoli, giống như phương pháp thôi miên. Thưa Thầy tình trạng bệnh của con có thể nào xem cuộn băng này mà hết bệnh không?

Con xin kính chúc Thầy được nhiều sức khỏe. Con mong rằng sau này sẽ có nhân duyên tiếp xúc với Thầy để học hỏi thêm về Đạo và Đời. Kính Thầy. Nam Mô A Di Đà Phật. N

Los Angeles, ngày 12/04/1991

M T N,

Thầy đã nhận được thư con đề ngày 26/03/1991, được biết con đang trên đường lặn lội về nghiệp duyên đào hoa tại trần.

Những chuyện con đã kể trong thơ là một cơ hội rất quý để con thức tâm. Con muốn tu về Vô Vi thì phải thực tâm thực lòng nghiên cứu cho kỹ phương pháp công phu Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp. Chỉ có làm mạnh cho con người và không gây bệnh hoạn cho người, trừ phi những người tham dục và yếu hèn, không dứt khoát tâm đời thì làm sao vun bồi được tâm đạo mà tu. Tu tức là tu tâm, tâm không có không bao giờ tu được. Con chết chồng, con phải biết thương con. Thương con không phải cái xác, nhưng mà nó là cái hồn, thì phải trì chí khai thác lấy tâm thân của con thì con mới rõ được cảnh huyền vi trong nội thức của chính con. Cho nên phải thiền để định. Định tức là giải, khử trừ lưu thanh, tự mình thực hành cho đến đích, trốn kiếp này, phải tự nung nấu sự giải thoát chứ không ôm ấp bệnh hoạn than van mà nó biến thể đến sự tham đắm bất chánh, động loạn mê mờ không có lối thoát.

Con nhớ kỹ hàng ngày con đang ăn diện năng của vũ trụ, tức là cơm gạo phát triển từ mặt đất lên, nuôi dưỡng cơ thể của con thành người duyên dáng tại trần, nhưng mà chơn thức từ bi là sức mạnh của chính con có trách nhiệm điều khiển lấy thể xác, dứt khoát tu học, tiến hóa tới vô cùng mới là người đàn bà đứng đắn, có đầy đủ nghị lực trở về thực chất của chính con. Cuối cùng là ánh sáng từ bi. Quan Âm Thị Kính đã thành đạo nhờ sự nhịn nhục của Ngài, con thiếu nhịn nhục, lâm vào trận đồ mê loạn mà đành quên nguồn gốc của chính mình.

Vậy từ nay trở đi, con nên ăn năn hối cải và tìm phương pháp thanh lọc độc tố trong cơ tạng, hỗ trợ cho bộ tiêu hoá tươi tốt và thần kinh bộ ruột ổn định thì diện năng khối óc con sẽ được dồi dào và dễ tham thiền hơn. Rất tiếc không được gặp mặt Thầy, nếu con có cơ hội đi Mỹ, nên đi Mỹ và

Thư Từ Lai Vãng ...

gặp Thầy sẽ có cơ hội điều trị cho con khôi phục lại tất cả. Trong lúc này con không nên tin bất cứ một ai, họ nói được nhưng không làm được. Vậy con nên lo thủ tục đi Mỹ càng sớm càng tốt. Đến đất Mỹ rồi, nhớ liên lạc với Thầy, Thầy sẽ cứu bệnh cho con.

Thầy không có trách bất cứ một ai, nhưng khi con hiểu lấy con rồi, con nên tự tránh và tự sửa, thì con mới có cơ hội tiến hoá.

Chúc con vui khoẻ. Quý thương.

L S H

Sàigòn, ngày 22/11/1990

Kính thưa ông Tám,

Con đã nhận được thư ông Tám, con rất mừng! Không có quà gì làm con vui hơn! Về sự ăn uống của con ông Tám đã cho con biết thế nào là ăn cho đúng để tiêu hóa và không hại cơ thể! Lúc chưa có thư của ông Tám, con ăn cơm buổi trưa, con đã cho nước canh và nhai không kỹ nuốt không, vì ban trưa thời gian của con rất ít! Con còn đi làm! Từ nay con sẽ cố gắng nhai kỹ hơn.

Từ ngày ba con mất, có một bà bạn đạo già ở chung một thời gian, còn bây giờ con ở một mình! Nơi con ở, con đã viết thư thưa ông Tám rồi: là nơi sinh ở sông đưa lên hơi thúi, và khí độc làm đen các đồ si và đèn bấm. Như vậy có hại cho cơ thể của con không? Xin ông Tám cho con được rõ.

Con vẫn công phu hằng đêm, nhưng con không bao giờ dậy đúng giờ được 1 tuần lễ, có đêm trễ đến gần 4 giờ sáng, con rất buồn, nhưng con không bỏ bữa nào cả. Con tự nghĩ, con hãy còn bê bối và con ngồi vẫn tối đen. Nhưng bộ đầu của con thì có lúc nóng, lúc mát, những lúc mát con ngồi rất

khoẻ! Con tự biết mỗi người mỗi cân, chắc kiếp trước con ác ôn còn đồ nên kiếp này con phải long đong, nếu không gặp ông Tám con đã tiêu rồi!

Hồi năm 1973 ở TD Hòa Hưng ông Tám có nói con phải đi chữa bệnh thần kinh. Con đã không đi vì hoàn cảnh chỉ có hai cha con mà con phải đi làm nữa! Nói đúng ra tại hồi đó con không tin (vì con là kiểm ngân ngân hàng, đếm tiền được thì chắc không sao! Vừa phần con làm biếng đi chữa bệnh nữa!) Bây giờ nó ảnh hưởng đến sự công phu của con, con không trụ tâm được, ngồi mà đầu óc con nghĩ lung tung. Nhớ đến bài thơ ông Tám cho con ở TD Nguyễn Biểu, ghép tên con:

Nguyễn sa vào điển mê nan giác

Thị trí quân lau ý khó bàn

Liên lụy chuyện đời càng gặp khó

Bài thơ rất dài, con chỉ chép ba câu thôi. Coi thơ con bây giờ mới hiểu duyên nghiệp con rất nặng nề. Con nhờ Thầy bạn giúp đỡ con và con cũng cố gắng chiến đấu bản ngã để hoá giải một phần nào nghiệp quả của con, và con cũng cố gắng tu tâm sửa tánh trở về chân ngã tìm đường giải thoát, sớm gặp Thầy, bạn ở cõi trên học đạo! Thế mà con như con rùa bò, cứ ngồi ì một chỗ, đi không được, hay nằm chiêm bao lung tung, có khi thấy ba con nữa! Như vậy là ba của con chưa siêu thoát, và con vẫn ở cõi thế gian. Ông Tám ơi! Nếu con không gặp ông Tám và hành pháp này thì giờ này con đâu có ngồi đây viết thư thưa ông Tám và tâm sự kể lể này, kia, nọ v.v... Con rất xúc động được thư ông Tám, vì con từ nhỏ thiếu tình thương, có cha mẹ con không gần và không được nghe nhưng lời nói dịu dàng của cha mẹ, con rất yếu đuối, mê tình thương, bên ngoài con lạnh lùng, bên trong rất tình cảm.

Cách đây năm năm, con có gặp một bạn đạo họ Lý, con rất yêu thương và kính mến bạn ấy rất nhiều, con thầm ao ước được bạn ấy làm chồng, cùng nhau đời đạo song tu. Có lẽ bạn ấy hiểu ý con, nên đã giúp đỡ con bằng cách tình yêu hướng thượng thay vì hướng hạ như thường tình của thế gian v.v... và hàng tuần đến chơi nói chuyện để dẫn tiến con. Bài học này con học cũng chật vật Thầy ạ! Có lúc khóc thầm, buồn tủi và ghen nữa. Bây giờ thì con đỡ nhiều và thầm cảm ơn bạn ấy rất nhiều và bạn ấy thương con chân thật như tình đồng đạo "*vi diệu thâm thâm*" như Thầy đã từng nói ở TĐ. Nhờ bạn ấy, con sửa đổi tính xấu của con, nhưng vẫn chưa trọn lành để được xuất hồn lên cõi trên học đạo. Con đang cố gắng tu tâm sửa tánh để đi đến chỗ quân bình trong tư tưởng và thanh tịnh trong tâm hồn, để sớm gặp Thầy gặp bạn khỏi mắc cỡ. Con nhớ Thầy nhưng gặp mắc cỡ lắm vì cái chậm tiến của con.

Hiện tại óc con vẫn còn nghe loáng thoáng tiếng nói: khi thì chọc phá con, khi thì khen con. Con nhớ lời Thầy nói năm xưa ở TĐ Hoà Hưng là đừng có nghe, hay là lâu không nghe lại nhớ. Họ biết hết cả ý nghĩ trong đầu óc và đồn rùm lên, con cũng biết, nhưng con tỉnh bơ đi, làm như họ nói ai đâu không phải mình, làm thính, đi làm bình thường. Bên ngoài thôi Thầy ạ, còn bên trong con chưa được như bên ngoài. Bây giờ con đang tập trong ngoài chỉ là một thôi. Con đang cố gắng để khỏi phụ Thầy và bạn đã hết lòng giúp đỡ con! Nên con chấp nhận và thấy kệ hết những gì phức tạp.

Bây giờ con quay vào trong sửa tâm, sửa tánh để mong hội ngộ Thầy bạn. Hiện tại con đang bệnh gan và ruột, bao tử, con cũng thấy kệ luôn, không chú ý tới và lo ăn uống cho

đúng và đủ thôi, cố gắng bỏ tham ăn, và cũng trợ thuốc một phần nào thôi. Vì đời sống ở đây phức tạp và khó khăn lắm.

Còn xin ngưng bút. Còn kính chúc Thầy được vui mạnh.

Con.. N T L.

Vĩ Kiên, ngày 06/04/1991

L con,

Ông Tám đã nhận được thư của con, được biết tâm thân con bất ổn, cần phải thanh lọc nhiên hậu mới thực hành thiền. Vậy ông Tám gửi kèm theo đây một cuốn phương pháp uống nước chanh để cho con xem theo đó và thực thi cho đúng. Nếu tại VN không có maple syrup thì con lấy đường mạch nha hay là nước mía thay thế. Con cố gắng thực thi đúng đắn rồi chỉ lại những người bên nhà, và chỉ pháp thiền cho họ sau khi thanh lọc. Còn chỗ ở thì con cố gắng tìm chỗ thanh sạch, tránh sự hồi hám tu hành mới được tinh tấn. Chúc con vui khỏe. Quý thương. L S H

29/01/1991

Thưa Thầy,

Sự chỉ dạy của Thầy đối với con rất là chí phải. Vì bỏ rơi nguyên lý, nên con sinh động tâm, xin xỏ này nọ.

Con rõ cái nguyên lý đó là "**KHÔNG**" mà thầy nhắc với con nhiều lần, con xin lập lại lời nhắc đó hồi 87:

"Bao lần, Thầy dạy bao lần

Thân, thương nói nhỏ, nói gần, nói xa

Nhưng con cứ để ta bà

Xa với sự thế chẳng ra cái gì"

Khi ra đi, con đã xa cách cái âm thanh điển quang do một bạn đạo tiếp nhận được của Thầy mà con chắc chắn không

Thư Từ Lai Vãng ...

sai, vì ngôn ngữ hoàn toàn chân lý, chánh pháp. Do đó cho nên con trở về động loạn. Nay gặp lại Thầy thì con nhớ lại và con xin Thầy cần sửa dạy nhiều hơn nữa vì con muốn tiến bộ.

Con tự đặt mình vào cái KHÔNG trong mọi trường hợp, bất cứ lúc nào. Tất cả chỗ không tâm, mặc cho chân lý điều động.

Kính chúc sức khoẻ Thầy trong năm Tân Mùi để rồi con hội ngộ. Con. T.

Vĩ Kiên, ngày 13/04/1991

H T,

Thầy đã nhận được thư của con đề ngày 29/01/1991, được biết con đang nung đúc tâm thân hướng về tu học.

Mọi việc trên đời này chỉ là tạm mà thôi. Không nên đem tâm hướng về sự lo âu, nhưng chỉ nên hướng về con đường đạo vô tận của Thượng Đế. Trì tâm niệm Phật, khai thông trí tuệ, hoà tan với mọi sự kích động, nhận thức chơn tướng của chính ta là ánh sáng từ bi, thanh nhẹ vô cùng. Tất cả đều là bọt nước, trong tự có tan. Đối với người tu học, phải tự giải nghiệp và hướng thẳng về ánh sáng từ bi, khai mở thức hòa đồng thì mới tận độ được tâm thân. Ngày Đại Hội sắp tới tức là ngày 20-07-1991 tại Montréal đã đăng trong lá thư Vô Vi, con nên liên lạc với anh T, thiền đường Montréal, số điện thoại 514-931-9283 để tham dự. Quý thương. L S H

16/04/1991

Thưa Thầy,

Con xin gửi đến Thầy bài thơ của bạn đạo N Đ D, 45 tuổi ở Tuy Phước, Bình Định, người đã tu qua bài võ do con gửi đi từ Sài Gòn.

Xa Thầy vạn dặm quan san
Nỗi lòng ray rứt hoang mang đủ điều
Tâm tư khắc khoải kêu rêu
Vì con muốn biết những điều trong tâm
Có khi cảm thấy lỗi lầm
Diễn quang chiếu diệu trong tâm dạy bài
Trong lòng khắc khoải khó phai
Nhận lấy trách nhiệm tự khai sáng mình
Nhưng mà tự hiểu tự mình
Tánh còn tật xấu chẳng hành cho thông
Ngồi thiền định tánh ngông ý loạn
Chỉ nói rằng trong khoảng hư vô
Nào nùng vui sướng xô bồ
Đều là huyền hoặc tự xô lấy mình
Nhiều khi mình thấy khó mình
Hào quang phát hiện nghĩ mình là ai
Rồi tự ngạo cho mình tài có
Khó tu tâm chẳng rõ được chi
Hiểu ra học đạo Vô Vi
Phải tự sửa tánh những gì bỏ bẻ
Đạo đời hai ngã khó chế
Người thời lạc lối, đường về nơi đâu
Nhiều nhương lắm chuyện cơ cầu
Nghĩ mình gian dối co dôi làm gì
Khi động loạn, sân si, tự mãn
Thấy tâm mình hoãn loạn quá đi
Xin thầy giảng giải tâm tri
Mở lòng Bồ Tát con ghi tận lòng
Phúc lành đau khổ vô song
Nó đưa con đến long đong tháng ngày

Thư Từ Lai Vãng ...

Sống huyền hoặc khổ thân này
Mê mê mẩn mẩn, nửa Thầy nửa Cha
Đạo Vô Vi rộng bao la
Xin Thầy dẫn dắt gọi là từ tâm
Để con tu sửa lỗi lầm
Gắng công tu học khỏi lằm khởi mê
Từ nay con gắng dựa kê
Qua lời thần thức để về thiên căn
Bao nhiêu chuyện con hằng mong đợi
Chỉ cho tâm biết lối mà đi
Thân này tự hiểu tự ghi
Viết vài lời gởi những gì con mong
Bao nhiêu phiền muộn trái ngang
Xin Thầy thông cảm luận bàn cho con.

Con. N Đ D

Xin Thầy cho con, T, biết ngày nào Đại Hội Vô Vi, để con đi thăm Thầy, xin phép tâm sự cùng Thầy trong nửa giờ gọi là xa cách đã lâu. Đến nay đã được 17 năm từ ngày theo Thầy và hiện nay con đã sẵn sàng dứt tục, chí tâm tu luyện vì con ý thức được sự lợi ích vô biên của người được giác ngộ. Con. H T

Vĩ Kiên, ngày 12/04/1991

Đ D,

Thơ con đã đến tay Thầy
Biết con ao ước muốn gây nội tình
Tu hành thức giác tự mình
Về không mới rõ hành trình Trời ban
Chơn tâm ánh sáng đang hoàng
Từ bi thanh nhẹ cảm an cảm hòa

Tình Trời thể hiện tình Cha
Tình đời Thầy bạn dạy ta hiểu hòa
Tự mình thức giấc thật thà
Ta là ánh sáng chan hòa tình thương
Qui về một mối tự lương
Trong không mà có rõ đường ta đi
Cánh đời tạo lập sân si
Dạy cho hiểu đạo kỳ ni thực hành
Khí Trời bạn rãi thanh thanh
Nguyện lâm trần thế thực hành thức tâm
Sơn đình khai mở diệu thâm
Dung hòa tình đẹp sáng ngăm tự tu
Trở về thực chất trùng tu
Chẳng còn vọng động nhận ngu tại trần
Thực hành thực chất góp phần
Cân phân đời đạo ân cần dựng xây
Xa xưa cho đến ngày nay
Giữ tâm thanh tịnh vui vầy cảm giao
Thế gian chuyển hoá muôn màu
Về không mới thấy đuôi đầu vẫn không
Chẳng còn ước nguyện cầu mong
Bình tâm học hỏi lòng vòng tiêu tan
Tham thiền thanh tịnh dàng hoàng
Qui về ánh sáng khai màn đạo tâm
Con thương con nhớ con tâm
Con là ánh sáng dương âm cảm hòa
Chẳng còn tình bạn tình Cha
Trở về thực chất chan hòa tình thương
Đến đây cố gắng mở đường
Trở về ánh sáng gieo gương thế trần

Thư Từ Lai Vãng

Thầy nay đóng góp một phần

Chúc con vui tiến an cần dựng xây

Quý thương, L S H

Sàigòn, ngày 15/11/1990

Kính thưa Thầy,

Quá lâu con không thư thăm hỏi sức khoẻ Thầy, kính mong Thầy thông cảm và tha lỗi cho con.

Hiện giờ Thầy đã về Canada hay vẫn còn dạy đạo ở các nước khác, tuổi Thầy nay đã già, không biết đến bao giờ con gặp được Thầy trên đất Việt Nam. Con nhớ lại quá tiếc và quá ngu, con có duyên được gần cận Thầy, được Thầy dạy đạo, dẫn dắt trên việc hành đạo được tiến nhanh, mà không chăm lo học hỏi nhiều thêm nữa, để khi Thầy xa rồi muốn gặp thì khó, muốn hỏi những thắc mắc thì không nghe trả lời.

Thầy nay tuổi đã lớn, sức khoẻ Thầy vẫn tốt? Và Bà Tám chắc cũng khoẻ, chị Hai (Pháp) em gửi lời thăm ông và bà Tám.

Phần tui con Thầy biết, lúc còn ở VN đến bây giờ cũng vậy chưa tiến triển. Còn gia đình chị Hai, năm rồi mấy đứa con chị (Th, Nh và các cháu) tổng cộng 6 người vượt biên, lúc cập tàu đầu Nhật bị sóng lớn vỗ chìm chết bỏ xác luôn ngoài biển. Gia cảnh chị Hai bây giờ cũng khổ, chị tính bán luôn căn nhà 200 Ng. Biểu, quận 5 (Thiền đường).

Con xin dừng bút, kính chúc Thầy sức khoẻ tốt luôn gặp vạn sự như ý trên đường đạo và gia đình Thầy vui vẻ, nhiều may mắn. Con Thầy. T V H

Vĩ Kiên, ngày 28/04/1991

H con,

Thầy nhận được thư con đề ngày 15/11/1990, được biết con được khoẻ mạnh. Lúc này Thầy vẫn khỏe, đi đây đi đó thuyết giảng. Như con đã hiểu, luật nhân quả không sao tránh khỏi, chỉ có tu mới giải quyết được tất cả những sự thắc mắc của mình. Luôn luôn bị nghiệp duyên theo đuổi, nhưng khi chúng ta thức giấc được phần hồn, chúng ta chỉ biết cố chấp nhận để tiến hóa mà thôi. Như tình cảnh của chị Hai hiện tại, không nên lưu luyến chuyện đời nữa, nhưng chỉ có tu là duy nhất. Lúc Thầy ở VN, Thầy vẫn khuyên bảo mọi người phải lo tu để tránh những nghiệp quả sắp tới. Nếu còn mê muội về tiền bạc, nhà cửa, duyên tình thì cuối cùng sẽ chuốc lấy sự khổ mà thôi. Chẳng ai cứu được ai cả, chỉ còn có một con đường tự thức và tự cứu mình thôi. Nay Thầy cũng 69 tuổi rồi, cuộc sống sẽ thay đổi rất nhanh, không thể hứa chắc có cơ hội gặp con nữa. Vậy con nhớ những lời Thầy thuyết giảng và lo tu cho phần hồn được thanh nhẹ là điều cần thiết nhất trong cuộc đời. Chúc con vui khoẻ. Thầy gửi lời thân chị Hai.

Quý thương. L S H

T P Hồ Chí Minh, ngày 06/03/1991

Kính thăm Cậu Mợ,

Hôm nay con viết thư kính thăm Cậu Mợ. Lời đầu tiên là những câu chúc tốt đẹp nhất kính gửi đến Cậu Mợ. Kính chúc Cậu Mợ tràn đầy sức khoẻ an lành hạnh phúc.

Thưa Cậu Mợ, hôm trước Tết có bạn của bà nội cháu Th về VN và con đã nhận được quà của Cậu Mợ gửi cho con cũng như cho Má con. Con thật vui mừng cảm động trước tình

thương, lòng ưu ái mà Cậu Mợ đã dành cho gia đình con. Con xin cảm ơn Cậu Mợ rất nhiều.

Con được xem hình Cậu Mợ, hỏi thăm biết Cậu Mợ vẫn khoẻ con mừng lắm. Cậu quá bận rộn, vậy mà từ lúc việc đau ốm của Bé Th con lo quá nên làm rộn đến cậu thật nhiều và Cậu đã là người hết lòng lo lắng giúp cháu Th tích cực. Con cố gắng đeo đuổi mãi, không đạt được mọi việc, mọi việc không đơn giản nên con đã nản lòng. Năm ngoái sau khi nhận được giấy bảo lãnh của bác sĩ Garcia như cái phao cuối cùng, chúng con đặt thật nhiều hi vọng, nhưng rồi thủ tục quá khó khăn nên vợ chồng con quyết định gạt bỏ mọi ước mơ, mọi hi vọng ngoài tầm tay và chúng con đã quyết định không đeo đuổi theo con đường chữa trị xa xôi nữa. Và hai đứa con đã nói: "*Minh chạy lo cho con đủ cách mà không được thì âu cũng là ý Trời*" nên chỉ cầu xin Trời Phật giúp cháu hết được bệnh suyễn, còn bệnh mập muốn ra sao thì ra. Sau quyết định đó, con mang hai cháu ra Cấp 1 tuần lễ để đổi gió, bỏ tiệm giao cho anh Đ. coi. Trời thương sau một tuần lễ ở Cấp Th khoẻ không lên cơn suyễn, da láng hồng hào, Bác sĩ ở Cấp bảo nó bị dị ứng môi trường. Chùng về lại Sài Gòn nó trở lại suyễn. Con bỏ ra 10 ngày trời dọn dẹp nhà cửa, tất cả vật liệu làm hoa bán tổng đi để nhà được thoáng, rồi mỗi sáng đưa cháu đi tập dưỡng sinh. Và dịp may bất ngờ là có người bày con cho nó uống chanh khế gừng đường phèn chung lên, và kết quả thật mỹ mãn, từ đó đến nay nó không còn thở mệt, hết suyễn và bây giờ cứ thỉnh thoảng con lại chung cho nó uống toa thuốc ngoại khoa rẽ tiền là nó chặn đứng cơn suyễn. Năm nay nó đi học đều, vừa được lãnh phần thưởng học sinh giỏi nửa năm. Nó rất giỏi toán, lúc nào cũng 10 điểm. Chúng con thấy yên tâm và cảm ơn Trời Phật đã giúp con qua khỏi

lúc nan giải vừa rồi. Nay thì nó vẫn còn mập cũng vẫn cần đến sự chăm sóc của cha mẹ. Con định sẽ từ từ cho nó tập thể dục để ốm bớt. Lúc sau này vì con bị bệnh và lu bu việc bán Tết nên không dẫn nó tập dưỡng sinh được.

Con quá bận rộn, lúc này đã trở thành một bà mập, không còn cái cảnh thon dong, đi hồ tắm, đi dạo phố với em Tuyết ngày xưa. Con có thuê người quay video một cuộn phim bán Tết 29 và một cuộn 30 Tết, mỗi cuộn nửa giờ, con sẽ gởi qua để cậu mợ xem cho vui và coi sinh hoạt bán Tết của đứa cháu ngày xưa đã được cậu chiêu chuộng khuyến khích nhiều khi con chấp chững bước vào nghề làm hoa.

Thưa Cậu Mợ, má con lúc này cũng chưa đi được yếu lắm, càng ngày càng ốm, nhìn Má con ai cũng đau lòng. Máy ngày Tết, ngày nào con cũng qua phụ săn sóc Má con. Con có ý định đón Má con về ở với con, chắc là con sẽ thu xếp việc buôn bán gọn lại để dành thì giờ sống cho mẹ con, con muốn những ngày xế chiều được sống cho mẹ con để mai sau không ân hận. Cầu trời cho con đủ sức khoẻ để đảm đương được mọi bề. Con đang dọn dẹp dần để nhà cửa gọn gàng, khoảng mấy hôm nữa có thể đón má con qua.

Lâu nay Cậu có qua Pháp không? Dù việc ra đi chữa bệnh cho cháu Th không đạt được chúng con vẫn suốt đời mang ơn Cậu đã lo cho cháu quá nhiều, cũng như lòng tốt của bác sĩ Garcia, của ông Bảo.

Con thật sự vui nhận những quà thật đẹp Mợ cho con nhưng con biết Mợ phải đi làm cũng không dư giả gì nên Mợ để tiền chi dụng. Bên này con cũng đủ sống tự lập được, con cảm ơn Mợ nhiều.

Kính chúc Cậu Mợ tiến mãi trên đường đạo hạnh, cho con kính lời thăm Ba dí, Chúy chế và thăm em Tuyết. Cháu của Cậu Mợ. T T K P

Thiền viện Vi Kiên

Cháu Ph,

Cậu đã nhận được thư của cháu với hình ảnh tốt đẹp, cậu rất vui được biết con đã nhận được tiền gửi về qua Bác Q. bà con của Đ.

Tận nhơn lực tri thiên mạng, sống chết do Trời định. Năm nay má con với cậu cũng đều lớn tuổi, sống được ngày nào vui với đời ngày nấy.

Lúc này là lúc các con có cơ hội phát tâm giúp đỡ mẹ hiền trong tình thương và đạo đức.

Cậu còn sống một ngày cũng ước mong giúp đỡ mọi người được khoẻ mạnh từ tâm lẫn thân.

Rất tiếc má con không có cơ hội gần cậu. Bệnh của má cậu ở bên này cũng đã giúp đỡ được nhiều người thoát khỏi và trở lại bằng cách thanh lọc.

Hiện tại cậu đang mở nhiều khóa thanh lọc tại Mỹ, bà con bạn đạo thức tâm rất nhiều. Sự sống là do tâm chứ không phải tiền. Nếu người có tiền mà không tâm thì chết cũng như chó chết vậy thôi.

Vợ chồng Tiên có gặp cậu tại Thiền viện, lúc này cháu rất bận rộn về việc làm ăn, sống tại Mỹ không phải như ở Việt Nam, lúc nào cũng phải lo trả nợ cả, xe hơi và nhà đều phải thiếu nợ ngân hàng, và phải trả góp hàng tháng. Chụp hình thì thấy đẹp nhưng xét kỹ lại thì nợ nần đầy mình. Chợ nên cuộc gặp gỡ cũng rất khó khăn.

Càng văn minh càng đòi hỏi nhiều, chế độ tự do của Mỹ là chế độ siêu cộng sản, tức là mọi người phải đóng góp, đủ ăn là mừng lắm rồi.

Chúc cháu và gia đình vui khoẻ./

Qui thương L S H

Sàigòn, ngày 12/01/1991

Kính Ân Sư,

Lâu lắm tôi không được tin tức Ân Sư. Tôi cũng không viết thăm Ân Sư được, kính mong Ân Sư thứ lỗi cho tôi.

Nay tôi viết thư này trước vãn an Ân sư, sau đó, tôi xin cảm tạ Bà Tám đã gởi cho tôi 20US và bà Mỹ đã gởi cho tôi 50US. Tôi rất cảm động vì Bà Tám và các bạn hữu không quên tôi.

Kính Ân sư, nghe nói Ân sư bị bệnh phải nằm bệnh viện xúc ruột. Có lẽ Ân sư ốm lắm! Còn sức khoẻ của tôi dạo này yếu lắm. Có nhiều lúc tôi muốn bỏ xác đi nhưng không được. Vì sao, Ân sư có thể cho tôi biết được không?

Tôi có gặp M T A và hỏi thăm Ân Sư. Còn việc làm của M T A ở VN thế nào chắc Ân sư cũng biết rõ.

Một lần nữa tôi xin cảm tạ Bà Tám và Bà Mỹ.

Năm cũ đã qua, năm mới đã đến, tết VN sắp đến, tôi kính chúc Ân sư cùng quý quyến vãn an. Xin cho tôi chuyển lời thăm hỏi các đạo hữu được nhiều tiến bộ.

Kính chào Ân sư. M C

Vĩ Kiên, ngày 24/04/1991

Chú Ng,

Nhận được thư chú đề ngày 12/01/1991, được biết chú vẫn được bình an. Người tu tùy theo duyên nghiệp mà tiến hóa, hoàn cảnh là ân sư, tùy hoàn cảnh mà sống, tùy hoàn cảnh mà tiến.

Tôi ra đây vốn vẹn chỉ hai bàn tay không, đi đây đi đó, nhờ sự quý mến của các bạn đạo hữu năm châu giúp đỡ và yêu cầu

Thư Tư Lai Vãng

sự có mặt của tôi khắp các nơi, tùy nơi duyên đồ tu học của họ. Ở thế gian này chẳng có một ai có thể sống vĩnh cửu tại mặt đất cả, phải tự lo nhìn nhục và thăng hoa phần hồn đến giờ phút cuối cùng, cũng không bao giờ lìa bỏ hạnh tu và giúp đỡ người khác. Hạnh đức tròn đầy, đó là đoá hoa dâng Phật.

Tu để cho người khác được tu, nhìn nhục cho người khác sẽ nhìn nhục và thăng hoa.

Lúc này tôi đã thanh lọc chỉ còn phần nửa thôi, nhưng sức khoẻ vẫn dồi dào, tiếp tục trong hành trình thuyết giảng khắp năm châu, làm việc đến giờ phút cuối cùng mới thôi. Kính chúc chú và quý quyến vui khoẻ. Quý thương. I. S. H

Châteauroux, 02/02/91

Ông Tám,

Ông Tám nói rằng kể rặng niệm Nam Mô A Di Đà Phật, sáng châu soi hồn + nằm thờ, xong nghe cassette ông Tám và khi đi làm ép buộc nói và phải nói là vậy:

làm cantine 2 tiếng lo cho con nít (2,5 tới 6 tuổi), lo cho nó toilette, bận đồ, lo xong hàng 3 đứa từ trường học ra xe bus chở là có 100m thôi mà không la không nói là tụi nó không nghe thì làm sao? Còn đã làm sáng rồi nằm thờ. Còn đi làm về là la nói tụi trẻ (thương mới làm) nhưng phải nói tụi nó vậy, nếu chiều nằm trên giường tùy ý mình vì sáng đã nằm trên tapis nằm đất thờ rồi.

Con mới làm hơn 1 tháng, không dám ngồi thiền được (1 giờ sáng) nên soi hồn 5 phút + nằm thờ, nếu xong có thể ngồi trở lại ghế và lót gối sau lưng cho thẳng và chấp tay lại thì gọi ông Tư, cảm thấy vui và sướng tới chảy nước mắt và cứ

niệm Nam Mô A Di Đà Phật khi tay chấp lại thấy giọt và vui mừng, có tốt không?

- Còn vụ xông thì có vỏ cam quýt ăn để cho khô, than không có, nhưng có một lò nhỏ tròn mua ở quincaillerie (cách 10 năm rồi) bỏ vỏ quýt khô và giấy và alcool 90 độ đốt nếu có ngọn lửa và khói có tốt không. Có ngọn lửa mới cháy và để có khói. Bao nhiêu lần (1 tháng một lần).

- Vụ kiếng là mua một cái khuôn cây. Vì nhà bên có bàn thờ Cửu Huyền Thất Tổ và Thần Đất (mặt trời lặn), bàn thờ Chúa Ba Ngôi và Đức Mẹ (có đèn màu phủ trên và hai bên, 2 đèn cây nhỏ điện, hướng Bắc, ngó ra cửa sổ, còn kiếng treo hướng Nam? là kế cửa sổ là không có ánh sáng nhưng khi bàn thờ Chúa thắp đèn là rọi vô kiếng và con có mua một chậu bông (màu đỏ cũng được?) chung, con trai con có dịp lại xem kiếng không sao? Và nhờ vậy ông Tám ông Tư chăm cứu nó bớt nerveux có được không? (về thiêng liêng).

- Còn vụ cầu xin và các cha bà phước, khi nhỏ cỡ 20 tuổi. con chán đạo và bỏ đạo Thiên Chúa vì thấy các cha và bà phước, có các bà Legis Maria lại thăm thấy vậy cầu xin (họ về cầu xin, sau chiêm bao thấy mãi (vì con không tin nói Đức Mẹ gọi thì đi nhà thờ và tin) sao không hiểu vài 1, 2 năm, lại có tiếng Đức Mẹ gọi sẽ cứu con (trong chiêm bao) là thấy Đức Mẹ ở tượng mà con thờ đã 29 năm rồi. Dần dần đi nhà thờ, chưa xem lễ, từ từ đi lễ và được ơn hiểu hơn các cha và bà phước vì họ là phạm nên bị cám dỗ nhiều hơn là mình thay vì chỉ trích và không hiểu nên cầu Ông Trên chỉ dẫn họ...

- Còn vấn đề nhà thờ và các cha, đi nhà thờ nào cũng Chúa không có gì là bùa phép vậy con không hiểu xin hỏi:

1) Chùa tại sao ở Chateauroux có 2 ông Thầy tại gia (có vợ) nhưng có bùa? Bàn thờ Phật và Quan Âm.

2) Còn một ông cũng có bàn thờ Phật và bên Đức Mẹ, nhưng ông không chia rẽ đạo và nói khi Phật vô xác ông Thầy này để rước các linh hồn nhập vô các xác theo nhân quan thầy thấy là lại thầy lấy ra bỏ vô hủ, đọc kinh Phật.

Nhưng ông này còn sân si giận và hiếp vợ không giống ông Tám, nên đệ tử (là con đây) sợ và nản nên hỏi ông Tám là ông Thầy này có lại nhà con làm bàn thờ Chúa và Cửu Huyền dán bùa Phật cửa... Theo con thì không hiểu gì cả, nên con thích làm theo thiên của ông Tám. Và vấn đề Cửu Huyền lại có ông thầy này làm lễ cầu danh sách và tên pháp danh để nhờ thầy dẫn ông nội và cửu huyền con siêu thoát để tu. Vậy cửu huyền được tu lên trên hay không? Con sợ quá đây. Vợ ông tử tế và đúng đắn nên con mến nhưng con nói không lại là thấy thầy má con sân si, mà con nói lại với cô là con không lại nữa, vì cúng ông bà xong rồi.

Mong thơ trả lời trong cassette gửi cho con hiểu những gì trong ngày thay vì ông Tám giảng bài khác, nên giảng những gì con hỏi đây cho con rõ.

Còn về thiền Tây mà nói tới là sợ vì chính họ sợ ngoài đạo chúa là họ không hiểu, nay con 50 tuổi mới làm, vậy thời cuối này nhờ ông Tám tâu lên Chúa xin soi sáng việc này và một ngày nào làm phỉ nhiêu đất đai Châteauroux đi.

- Nếu tuổi thơ không hiểu không biết ngừa thai, khi có chữa, phá thai, sau 2 người thấy ở được là làm đám cưới và từ đó biết ngừa thai. Vậy những cái phá thai này con có nhờ ông thầy (thứ hai) cầu siêu danh sách con cháu cho theo thầy số 2 (thứ hai) học đạo trên núi, vì sư của ông thầy này mất rồi và theo thầy thứ hai nói là anh của thầy (thứ 2) trên trời.

Và xác Phật Quan Âm có nhập, thầy nói là con không nên làm yoga theo ông Tám. Sau này con không lại nhà ông thầy

thứ hai nữa vì con thấy nặng tim quá, vì con sân si....đối với vợ..., nên con sợ, con tuyệt, về tập lại cách của ông Tám.

- Vậy cửu huyền thất tổ và con cháu con có siêu thoát (theo con kể trong thơ này)?

- Và phá thai khi có bầu 2, 3 tháng mà bác sĩ nói đứa nhỏ có tật sẽ ra sống 1, 2 năm, nên phá. Con là lo cầu nhờ ông Tư đưa cháu lên côi trên học đạo và Cửu Huyền con học theo Thiên Tiên vì con muốn sau này gặp lại Cửu Huyền vì không có ông Nội sao có ba con học rất giỏi, 4 trai sau đệ nhất thế chiến qua Pháp học thành nghề, thành tài luôn, cho xứ sở. Xin Ông Trên độ cho thầy số 2 bớt sân si với vợ và đi đường chánh, không đi đâu vợ ăn hiếp, vì ông cứ nghĩ tiền.

T.B. Con học Couvent des Oiseaux Dalat 1948 và chỉ học tiếng Pháp.

Thầy ơi, phì nhiều đất đai nào ở năm châu chứ Châteauroux này vắng bóng thầy. Vắng bóng Thầy là mồ côi không ai chỉ dạy. Lời chúa không có lấy gì hiểu học. Để đổi tánh tình xấu xa tội lỗi, Amphion đi một ngày mới tới. Xa cách không ngại, nhưng túi không nhiều tiền. Mong rằng nơi đây có một chỗ gọi là thiên đường để dạy chúng con được hiểu của kỳ cuối. Xin Thầy có lại ghé lâu lâu để chăm cứu và lời giảng dạy hiểu biết Chúa và Phật. Phật như thánh Francois d'Assise, từ bỏ cha mẹ giàu sang, nói và hát mặt trời loài vật, là bạn là bè của Chúa sinh ra. Lại có thánh Antoine de Padone, mới đây lại có cha Pio (chết ở Ý và xuất hồn được) cũng dòng khổ hạnh mà nên, ca vang Chúa và hợp cùng Phật giúp chúng sinh.

Thầy ơi! Vùng này vắng Thiên đường là vắng Vô Vi, là vắng bóng và không có điển Thầy. Mong thơ tới Thầy đọc và một ngày nào Thầy tới? Để có một nơi dạy dỗ tâm u tối của

Thư Từ Lai Vãng ...

chúng sinh. Nhớ và trông thầy đọc thơ này một ngày nào có là do nơi điển lành Thượng Đế cho Thầy tới Châteauroux giảng dạy chúng con. Nghe nhớ nhe Thầy ơi. Trông gặp Thầy vùng này trước kỳ mặt kiếp, để độ dân Châteauroux lời giảng. Riêng con xin hình carte postale ông Tám và biên vài chữ phía sau.

- Và lúc ban ngày niệm Nam Mô A Di Đà Phật nếu không ngậm miệng (khi ngồi làm việc, nghĩ tới là niệm mắt mở có được không? Còn lúc rảnh lẽ dĩ nhiên là nhắm mắt niệm rồi.

- À, ông A Đông và bà E Và, 2 người do Chúa tạo ra vậy chứ có không? Vì trong Thiên Đàng Du Ký nói ông Lão Tổ và Bà Mẹ...

- Và Tour de Babel trong Kinh Thánh nói vậy chứ có đúng vậy nên chúng ta từ đó chia ra nói nhiều thứ tiếng.

Phần con, là 1984 có lên Paris làm, nghe Vovi: cousine B L X L nói, nay về Châteauroux, con mới thăm Vovi và mền yêu Vovi, cassette do chị T Marie N ở Clamart gửi xuống nhưng video cách dạy thở không rõ, tiếc quá vì khó tập, vậy ông Tám có cái nào thâu cho rõ để xem dễ hơn, nay 50 tuổi rồi.

- Còn con trai con đau, nhờ ông Tám truyền điển châm cứu cho nó tỉnh lại và con rất cảm ơn ông Tám.

Hy vọng có thơ và hình và video cho rõ, xin cảm ơn ông Tám.

T.B. Con mới làm tháng Janvier 1991, sáng sớm cỡ 5 giờ, để cassette ông Tám nghe, đóng cửa phòng, đóng cửa volets lại, ngồi ghế lót gối sau lưng cho thẳng, soi hờn 5 phút, rồi nằm trên tapis đủ người nằm thở 1 tới 12, 1 tới 11... rồi 1 là hết. Xong ngồi (tùy lúc) trên ghế, tay 2 cái chấp lại nghe

cassette ông Tám tiếp. Vì trong phòng không ồn ào tэле khi con nghe.

- Nhưng trong ngày nếu đi làm có chuyện tức, về nằm trên giường thở vài cái (vì sáng sớm đã thở 1 tới 2 rồi) có được không, không cần thở 12 cái nữa.

- Còn cassette con khi buồn là nghe ôm cassette máy nhỏ có 1 prise ở phòng (trước khi đi ngủ hay sáng dậy sớm hơn 5 giờ) là bấm cassette nghe, xong ra nhà bếp có sẵn prise là ghim vô máy nghe. Hiện ăn cơm gạo lức và mè rang xay nhuyễn và muối, ít thịt.

Vậy những gì con hỏi xin ông Tám trả lời trong cassette cho con nghe. Xin cảm ơn.

Vĩ Kiên, ngày 24/04/1991

Chị T H,

Được biết đầu óc của chị đang lung tung tưởng Chúa, tưởng Phật, nhưng không biết lấy gì tưởng cho nó đúng.

Nếu muốn tu học phải dụng tâm tưởng Chúa hay là tưởng Phật, một trong hai mà thôi. Không nên y lại nơi bùa phép, tự gạt mình mà sẽ bị gạt. Nếu muốn tu về Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp thì phải tự dẹp bỏ tất cả những sự mê tín dị đoan. Tâm tư phải dứt khoát thực hành đúng theo pháp đã chỉ dẫn, và phải thường nghe băng giảng để cải tiến tâm linh. Không nên đặt mình vào chỗ ham muốn nhiều chuyện trong lúc không có khả năng. Tu để làm gì? Tu để xây dựng diện năng cơ tạng càng ngày càng thanh nhẹ. Lúc ấy mới biết rõ giá trị của Trời Phật, chứ còn lu bù, nghĩ đông một chút, nghĩ tây một chút, cũng không khác gì món đồ xào lộn xộn, ăn vô chỉ đau bụng và ỉa chảy mà thôi. Không lợi ích gì cả.

Thư Từ Lai Vãng ...

Tu về Vô Vi đã có phương pháp sẵn sàng, thì phải đọc cho kỹ và nghe băng cho kỹ trước khi hành sự. Nó sẽ cải tiến chấn động của cơ tạng và khối óc vượt khỏi những sự trở ngại ô trược của trần gian. Cuộc sống sẽ đơn giản và từ quang sẽ được phong phú. Lúc ấy mới hiểu rõ điều pháp dạy dỗ con em bằng từ quang sẵn có của chính mình. Nhịn nhục tối đa thì mới có cơ hội học hỏi và tiến hóa. Nếu có ý chí tu học thì đọc sách cho kỹ, nghe băng cho kỹ thì sẽ có lối thoát cho chính mình, phát đại nguyện thực hành cho đến cùng để giải quyết những sự nan giải hiện hữu trong cuộc sống hiện tại.

Chúc chị vui khoẻ./.

Quý thương, L S H

London, ngày 09/04/91

Kính Đức Thầy Tám,

Anh chị T N D và H, vừa gửi bản tin cho biết Đức Thầy đã đồng ý và chỉ định địa điểm, để hai bạn đạo D và L A đại diện mua một codominium trên bờ biển tiểu bang New Jersey Hạo Kỳ, dùng làm chỗ tạm nghỉ cho Thầy sau những tháng năm dài vân du hành đạo khắp thế giới, phổ độ chúng sinh. Chúng con, nhóm nhỏ chỉ gồm 5 gia đình bạn đạo tại Vương quốc Anh, xin góp niềm vui chung, với toàn thể huynh đệ tỷ muội năm châu và nghĩ rằng dù Thượng Đế và các đấng thiêng liêng đã luôn luôn ban nhiều ân điển để giúp xác thân và linh hồn Đức Thầy được thêm tráng kiện sáng suốt mãi mãi, để có sức đi đó đây, cứu giúp nhân thế. Nhưng với số tuổi thất tuần, trải qua nhiều thập niên Thầy vân hành hi sinh cứu đời giảng đạo, đã quá sức đủ rồi, thời gian còn lại của cuộc đời, Thầy cần được hoàn toàn an tịnh nghỉ ngơi.

Có được một chỗ riêng biệt dành riêng cho sự an dưỡng và với sự đồng ý của Thầy, điều này hay tin, không riêng gì chúng con, mà có lẽ toàn thể bạn đạo ai cũng vui mừng!!! Thay mặt nhóm nhỏ bạn đạo Anh quốc, con cầu xin Bề Trên ban thêm cho Thầy nhiều phúc lành nữa, tuổi thọ kéo thật dài thêm, để chúng con còn được nương tựa vào hình bóng Thầy, để có thêm sức mạnh và kiên nhẫn theo đuổi trên bước đường tu tập Pháp Lý Vô Vi. Kính. Con. T N S.

Đại diện năm gia đình bạn đạo tại Vương quốc Anh:

- Gia đình chị O W
- Chị L
- Anh T V Q
- Anh N V B
- và T N S

Chúng con kính nhờ cụ V Đ M ở San Jose California chuyển số bạc 700 dollars để đóng góp phần nào trong dự án mua nhà này. Của ít nhưng lòng nhiều, kính xin Đức Thầy hoan hỉ, chấp nhận sự phát tâm của nhóm bạn đạo chúng con.

Kính.

Cresline, ngày 24/04/1991

Kính gửi anh S và tất cả bạn đạo,

Vui nhận được thư anh cùng các bạn đạo đã phát tâm giúp đỡ chúng tôi trong tuổi già, trong chương trình kẻ nhiều người ít đùm bọc lẫn nhau, thật là quý giá. Chúng tôi không biết nói gì hơn là tri ân sự phát tâm của tất cả bạn đạo.

Còn số tiền 700 chắc cụ M chuyển cho anh chị D lo liệu về việc mua nhà.

Thư Từ Lai Vãng ...

Hiện ở Hoa Kỳ tôi đang dự nhiều khóa thanh lọc, kết quả rất khả quan. Bạn đạo ai nấy cũng đều vui khoẻ và tăng gia điện năng trên khối óc.

Sau Đại Hội ở Montréal, tôi sẽ về ngôi nhà đã mua, nghỉ một thời gian, rồi sẽ quyết định đi Âu Châu, nếu có dịp tôi sẽ viếng thăm các bạn đạo tại Anh Quốc.

Kính chúc anh chị và tất cả bạn đạo vui khoẻ./.

Quý thương, L S H

Tampa, ngày 19 tháng 2 năm 1991

Kính thưa Thầy,

Thấm thoát, kể từ Đại Hội Hải Vận Hành Hương tới nay đã gần nửa năm trời. Chúng con vẫn hằng theo dõi bước chân Thầy bốn ba các nơi khắp thế giới.

Thầy tuy tuổi đã nhiều, sức khoẻ cũng có giới hạn mà vẫn tận tụy hi sinh đi đây* đó vì Đạo Pháp để làm tròn hạnh nguyện và nêu gương sáng cho chúng con noi theo. Toàn thể chúng con ở tiểu bang Florida đều mong Thầy tạm dừng chân nghỉ một ít lâu tại Orlando hay nơi nào Thầy thích, vì nơi đây có sẵn biển đẹp và nắng ấm, tiết trời cũng sắp sang xuân. Chúng con sẽ sắp xếp để Thầy được hoàn toàn nghỉ ngơi, không bị quấy rầy.

Nếu sau khi an dưỡng xong, Thầy thấy đồng bào nơi đây có căn duyên với đạo pháp và muốn ra nói chuyện trước cộng đồng. Chúng con sẽ tổ chức một hoặc nhiều buổi nói chuyện tùy Thầy chỉ định để đồng bào nào có thiện duyên được tới nghe và nhờ Thầy giải tỏa những thắc mắc nội tâm mà tìm về nẻo đạo.

Chúng con xin kính chúc Thầy và cô Bê sức khoẻ dồi dào, thân tâm an lạc.

Kính thương,

Xin thay mặt bạn đạo tại Cocoa, Orlando và Tampa. L T T T.B. Chúng con nhờ chị N. đại diện xin kính biểu Thầy một chi phiếu US 1000.00 để Thầy tùy nghi xử dụng.

Cresline, ngày 24 tháng 4 năm 1991

Kính anh T,

Vui nhận thơ và quà của anh từ lâu nhưng vì bận rộn không có thì giờ phúc đáp thư từ xin anh thứ lỗi cho.

Còn về việc trở về Florida thì sau Đại Hội sẽ có dịp tùy theo sức khỏe. Hiện tại tôi đang bận rộn về việc thanh lọc cho các bạn đạo tới 4 khóa nữa mới xong và sẽ đi Nhấn Hòa vào khoảng tháng 5 tới.

Việc làm lúc nào cũng không hết cả, B. cũng không có thì giờ ăn và ngủ.

Kính chúc anh và cụ vui khỏe./.

Quý thương, L S H

Cresline,, ngày 25/04/1991

Thưa các bạn,

Đêm hôm qua lúc 10 giờ tối, tôi được nghe tu sinh B. và Q. trình bày về sự thiếu hụt tài chánh về mọi chi phí của những khóa thanh lọc tại thiền viện Vĩ Kiên, tại vì ban chấp hành tính tiền quá thấp có thể đi đến chỗ thiếu hụt trầm trọng.

Những khóa sinh về đây có cơ hội thanh lọc từ tâm lẫn thân với một tiện nghi đầy đủ với giá thấp nhất trên thế giới này. So sánh với Tây Đức mỗi tuần phải trả 2.000\$ US và tại Hoa Kỳ phải trả mắc hơn.

Vậy chúng ta nên tự nguyện đóng góp cho đúng nhu cầu của chúng ta đang tham dự như sau:

Thư Từ Lai Vãng ...

Tiền lọc ruột cộng với ống lọc một lần là bỏ,

đóng góp mua máy và bảo trì mỗi lần là : 30\$

Tiền nằm máy Vibrasaun mỗi lần 15 phút là: 10\$

Tiền ăn mỗi ngày 3 lần là : 10\$

Tiền ngủ mỗi đêm là : 5\$

Tạp phí điện nước tắm, nước trà và súp : 5\$

Tiền thuốc thanh lọc một tuần (nhịn ăn) : 40\$

Tiền thuốc thanh lọc 3 tuần (có ăn) : 90\$

Tiền thuốc thanh lọc 10 ngày (có ăn) : 50\$

Mỗi lần điện thoại viên liên phải tự động trả tiền

(Sự đóng góp mua máy: 1 máy lọc ruột: 12.000\$, 1 máy vibrasaun: 4.500\$)

Chúng ta tự đóng góp hình thành một cơ cấu thanh lọc đầy đủ tiện nghi cho những bạn đạo kế tiếp có cơ hội thanh lọc.

Chính bản thân của tôi cũng phải đóng góp như các bạn, tôi ước mong sự đóng góp xây dựng của chúng ta sẽ không bị hoang phí.

Cảm động nhất là những tu sinh dấn thân phục vụ hết mình để cho bạn đạo được an vui. Sự cao quý nhất là tuổi trẻ bất vụ lợi và thực hành đúng mức, mưu cầu cho phần hồn sớm được giải thoát.

Kính xin các bạn lượng xét và nung nấu tinh thần xây dựng trong nguyên lý phát tâm của mỗi cá nhân.

Nam Mô A Di Đà Phật.

Kính thư, L S H

Thanh đa, 30/11/1990

Kính thăm Thầy,

Đã từ lâu Thầy trò xa cách, nay con mới được dịp gởi vài hàng đến để thăm Thầy và cầu xin ơn gia hộ cho Thầy được vạn an.

Con là N M D, sanh năm 1937 được ngộ đạo 1973 do N T L là em họ giới thiệu dẫn dắt. Nay con vẫn cố gắng tu học. Sau con cũng xin Thầy ban ân cho con 1 bài để con được biết căn kiếp của con để con cố gắng thêm. Con xin dừng bút và tạ ơn Thầy đã dày công dẫn dắt chúng con. Kính bái Thầy. Con. N M D

Nguyễn giáng trần thọ hưởng nghĩa ân

Mỹ miều tâm đạo nguyện góp phần

Dung nhan Trời độ nay tâm thức

Học hỏi triền miên tự xét phân

Xét phân đời đạo bao lần

Đổ hay thay đổi tới cần dựng xây

Tình Trời quang chiếu hàng ngày

Ánh quang nhật độ đổi thay thế tình

Càng vui càng sống càng minh

Đời nay thay đổi chơn tình quang khai

Học thêm lại hiểu mỗi ngày

Tâm ta tâm họ tâm thay đổi hoài

Thế gian chẳng có ai tài

Lui về thanh tịnh rõ ngày quang vinh

Đi đi lại lại một mình

Học xong bài học hành trình tự đi

Trở về chơn thức khắc ghi

Sống trong bể khổ tự ghi đạt thành

Tu thời giữ lấy thực hành

Thư Từ Lai Vãng ...

Tâm thân quảng đại các ngành khai thông
Trí tâm học hỏi ngoài trong
Chiều sâu Trời độ tự phòng tự tu
Biết mình vẫn có khờ ngu
Sửa mình tiến hóa trùng tu hoài hoài
Khai thông nguyên lý thanh đài
Điện năng trời dậy đêm ngày tự tu./.
Quý thương, L S H

Whitebead, July 4th 1991

Kính thăm Thầy,

Lần đầu tiên biên thư này đến Thầy, lòng con thật vô cùng ái ngại, trong những lời lẽ non dại của con, nếu có gì thiếu sót và lầm lỗi, con mong Thầy niệm tình tha thứ.

Đầu thư con kính chúc Thầy được dồi dào sức khỏe, để tiếp tục trên con đường hoằng hóa đạo pháp và ngày càng đạt đạo.

Thầy kính mến, con biết Thầy đã lâu, qua những cuốn sách Thiền mà con đã đọc được, qua những lời giới thiệu của các anh chị bạn đạo trong các Hội Ái Hữu Vô Vi hải ngoại... Từ lâu con rất muốn viết thư gửi đến Thầy, nhưng con ái ngại quá đỗi. Con biết Thầy rất bận nhiều việc Đạo, không đủ thì giờ phúc đáp thư cho chúng con, thêm nữa con mới vừa bước chân vào ngưỡng cửa Thiền Môn, những lời lẽ non dại và đầy lầm lỗi của con chắc sẽ làm phiền thì giờ quý báu của Thầy không ít. Do đó con rất e ngại, nhiều anh chị bạn đạo nhắc nhủ con, cứ mạnh dạn viết thư hỏi Thầy, vì Thầy tu đã lâu, đạt được tam minh lục thông, có đủ đạo lực, và có được huệ nhãn để nhìn thấy rõ chánh tà trong một bản thể, có được điển quang để có thể phân thân cho mọi người... Các anh chị còn cho con biết Thầy là người trách nhiệm về vấn đề truyền

pháp, nên Thầy thường trả lời mọi thắc mắc về vấn đề công phu, hành pháp, đời đạo, về hạnh tu, đường đạo và nhất là về điển quang, điển giới, về cõi vô hình, về tâm linh...

Các anh chị bảo rằng là các bạn đạo tu học với nhau, người đi trước và có trình độ tu tập thường bàn bạc và trả lời về hạnh tu, còn về vấn đề tâm linh, điển quang... thường rất dè dặt khi trả lời. Chỉ có Thầy...

Con cũng được biết vào tháng 7, 1991 này Đại Hội Vô Vi thế giới lần thứ X sẽ khai diễn tại Montréal vào các ngày 19, 20, 21 tháng 7 năm 1991. Thầy sau khi luân lưu hoàng pháp khắp thế giới, Thầy sẽ về đây chủ trì Đại Hội, sau Đại Hội có thể Thầy ở lại Montréal một thời gian.

Và chú Đ V T, thiền đường Giessen, West Germany cũng có cho con biết: *"Khỏi cần nói nhiều cháu cũng hiểu Thầy là đáng Từ Phụ, người rất thương mến chúng ta, kẻ cũ cũng như người mới vào thiền. Nếu cháu có điều gì thắc mắc thì có thể viết thư thăm Thầy và tiện dịp hỏi han thêm.. Khi biên thư thăm hỏi, nên kèm theo một tấm hình (mới chụp càng tốt). Nhờ tấm hình Thầy sẽ nhìn rõ điển quang của cháu và cho cháu những lời khuyên cần thiết.."*

Vì vậy lần này con mới mạnh dạn, lấy hết can đảm viết thư này gửi đến Thầy, mong Thầy niệm tình tha thứ, nếu có gì thiếu sót và lầm lỗi trong những lời lẽ non dại của con. Kính thưa Thầy,

Con đã gặp phương pháp thiền Vô Vi khi cuộc đời của con xuống dốc tới cùng, buồn đau thật nhiều, và lắm lúc tuyệt vọng. Vào mùa đông 1990, trong một góc phòng tồi tàn lạnh lẽo của trại cấm tị nạn HK, với đầy tủ nhục bơ vơ, cô đơn khốn khổ, đói lạnh và tuyệt vọng... con nằm nghiền ngẫm những cuốn sách thiền, lối thoát, cứu cánh cuối cùng của đời

Thư Từ Lai Vãng ...

con. Lòng con thật nhiều cảm xúc khi lần đầu tiên đọc cuốn Tu Chưa Em của tác giả Thiên Nghi, con thấy lòng ấm lại sau bao tháng ngày lạnh giá, ghê tởm một giống dân tộc... Con cảm thấy rất là gần gũi với một người anh đây thương mến, chưa một lần biết mặt, lòng xúc động và con đã tự mình tập lấy phương pháp này, để tìm lại tình yêu thương trong con, để tìm lại niềm tin trong con, để chữa dứt mọi bệnh tật, phiền não trong con.

Con đã tự tập phương pháp Thiên Vô Vi mà không có sự hướng dẫn trực tiếp của một người đi trước. Con tự nghiên ngẫm, tự nghiên cứu và tự hành trong những đêm đông lạnh giá đây bơ vơ, ghẻ lạnh, hắt hủi của mọi người cùng là dân tỵ nạn VN.

Bên này con đã đón hai cái Giáng Sinh, hai cái Tết trong buồn phiền khốn khổ, bệnh hoạn, đói lạnh và hắt hủi. Đã 24 tháng qua trên xứ người, con đã cay đắng, xót xa nuốt những ngày tháng dài vất vưởng trong những trại cấm tù tội của các trại tỵ nạn Hong Long với những ngày thật là đói và lạnh trong ốm đau, bệnh hoạn, ghẻ lạnh, buồn phiền và tuyệt vọng. Con thật là bơ vơ và cô đơn lắm. Con biết phải làm sao đây? Những ngày mới qua, quá khốn khổ, con đã viết thư, hết lòng thành khẩn, tha thiết van xin tình thương của bè bạn, anh chị em họ hàng ở nước ngoài, để có thể kéo dài cuộc sống ở trong trại cấm đầy dẫy đau này cho đến ngày... một số người đáp lại... một số người hờ hững, lạnh lùng, ghẻ lạnh đi qua... Con thật buồn, Thầy à Trong cơn hoạn nạn khốn cùng của cuộc đời, trong những ngày đen tối nhất của cuộc đời, trong những lúc quẩn quại, dần vật với bệnh hoạn...con chợt tỉnh và phát tâm muốn tu hành để tự cứu và giải thoát cho tâm linh.

Con không còn một cứu cánh nào hơn. Hiện tại con đang buồn khổ vì bệnh hoạn, vì nghèo đói vì tù túng, vì nhục nhằn,

ghé lạnh... trong các trại cấm tị nạn. Con không biết làm sao hơn để giải tỏa những u ám trong tâm hồn, những nóng giận hờn lầy không kèm chế nổi, những buồn phiền đói khổ, những hắt hủi, những ghét bỏ, ghẻ lạnh... cho đến một hôm... con đọc được cuốn Tu Chưa Em của Thiên Nghi:

- "Anh tu, em tu, cả nhà đều tu và mọi người cùng tu trong sự thông minh sáng suốt, nên không bị lừa gạt, để chúng ta tự chữa mọi bệnh tật và tự chữa tận căn cội những bệnh; Tham, Sân, Si, Hỷ, Nộ, Ái, Ố, Dục là nguồn gốc của đau buồn tang tóc..."

Thầy kính mến, tự bấy lâu nay con nghe lòng rên xiết và bao nhiêu năm trời trong đói khổ, và thân xác con thì bệnh hoạn, kể cả các chứng bệnh mà y học Tây phương không chữa nổi, còn tâm trí con thì luông vọng động, mưu cầu những gì cao hơn trong cuộc sống. Nay con đã hiểu một phần về pháp lý và con đang quyết tâm thực hành, phải chăng đó là điều may mắn phúc đức cho con.

Con vẫn không bao giờ quên được, người bạn đạo già đi trước, người đầu tiên dẫn dắt, dìu con đi sâu vào con đường thực hành và nghiên cứu Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp, đó là cụ V Đ M, thiền đường Mountain View, người cha tinh thần của con, người với đạo đức và tình thương bao la đã dìu dắt con phương tiện để tiến sâu hơn vào Khoa Học Huyền Bí này. Con thật cảm động vô cùng và ghi ơn sâu xa tình thương và nhiệt tâm mà người đã ưu ái dành cho con. Cũng chính nhờ người mà con được biết rõ hơn về Thầy, qua những thư mà người đã nhiệt tình viết cho con. Người thường nhắc nhở về Thầy cho con biết. Con cũng không bao giờ quên được lòng cảm xúc, khi lần đầu tiên con nhận được lá thư đầu tiên của một người tu Vô Vi hải ngoại,

Thư Từ Lai Vãng ...

mà con chưa một lần biết mặt gởi cho con kèm. , một người chưa hề quen biết, nhưng có cả một tâm hồn cao thượng, thương người bao la, lòng con vẫn run run khi nghĩ đến điều này.

Thầy kính mến, hôm nay nhờ căn phần, con ngộ được pháp cũng là thiện duyên, nên đến bây giờ con mới có cơ hội viết thư này đến Thầy, con tin rằng khi con tu, con sẽ thấy một chân trời tươi sáng dành cho con và con tin rằng Thầy cũng như các anh chị bạn đạo Vô Vi sẽ mang đến cho con một phần nào của sự tươi sáng đó, như Thiên Nghi viết:

Thương em lắm, thương em như một phần thân thể của anh...Em tu đi, em sẽ được dẫn dắt kỹ lưỡng tường tận. Anh hoặc những anh chị khác đi trước sẽ hoan hỉ hỗ trợ cho em, chỉ cách cho em vượt mọi trở ngại của riêng em. Phần bên trên có ông Tư ông Tám cùng chư vị Phật Tiên Thánh Thần giúp đỡ. Nói chung em sẽ được ẩm cúng vô cùng, em sẽ không cô đơn như hiện tại....

Vì vậy mà con đã can đảm viết thư này đến với Thầy, Thầy biết không, đã nhiều lần con bị người đời chà đạp, hất xuống vũng lầy tội lỗi, đá xuống vực thẳm, nhục hình... sau những lần gục ngã ấy, con đã tuyệt vọng khôn cùng, nhục nhã ê chề, con đã có ý định quyên sinh, con muốn chết, cho linh hồn tan rã ra tro bụi, để chấm dứt cuộc đời đầy ô trọc, đầy phiền muộn, đầy dầy đoạ. này và đã nhiều lần con thực hiện ý định đó nhưng con đã không chết, phải chăng là định mệnh, muốn giữ con lại cuộc đời này, để đón nhận tất cả những tui nhục, cực hình mà người đời ưu ái riêng tặng cho con, để cho con tập học bài học đức nhẫn nhục, đức hy sinh.

Con đã học ở nhà trường và con đã thành đạt. Giờ đây ra đời, ngoài đời con phải học nữa để thành đạt, tất cả như là quá sức chịu đựng của con, gánh nặng cuộc đời như đè nặng

trên đôi vai bé nhỏ của con, làm con có cảm giác sợ hãi người đời, sợ hãi tình yêu, không dám nghĩ đến một mái ấm gia đình, hạnh phúc của riêng con. Trong đời con, con chưa có lấy được một ngày hạnh phúc trong tình yêu. Vậy mà mĩa mai thay, vừa rồi có một chị bạn đạo Vô Vi, có thiên đường tại Úc Châu, tuổi đáng tuổi của mẹ con, viết thư bảo con rằng: "*...em hãy hy sinh tình yêu ích kỷ của em cho một người đã và đang có được 30 năm hạnh phúc trong tình yêu???*". Mĩa mai thay, khi khuyên bảo một người chưa hề có lấy được một ngày hạnh phúc hãy hi sinh cho một người đã và đang có được 30 năm hạnh phúc!!! Cuộc đời con liên tục như vậy, và người đời luôn luôn liên tục đem đến cho con nhiều nỗi đắng cay tủi hổ, nhục nhã, ê chề... Phải chăng đây là định mệnh, là nghiệp quả, là thử thách mà bề trên ưu ái cho con??? Trong tình yêu con luôn bị gục ngã, trong trường đời con luôn bị thiệt thòi, mặc dù con đã cố gắng phấn đấu hết sức của con, và con cũng thâm biết rằng con chẳng thua ai về tất cả mọi phương diện: học hành, tài năng, trí thông minh, đức hạnh, sắc đẹp, đôi bàn tay khéo léo, nhanh nhẹn, trực giác nhạy bén, tâm hồn nhạy cảm, phong phú và cao cả... Mặc dù ở Việt Nam, con đã tốt nghiệp Đại Học Y Khoa, nhưng cuộc đời đã cho con nhiều nỗi bất hạnh. Học đã ra trường, nhưng con không có nhiệm sở để làm việc, hầu đóng góp một phần nào khả năng mình cho xã hội. Con bị thay đổi nhiệm sở liên tục, không ổn định, bị đẩy đi nơi này nơi khác, người đời đã nhồi con như một quả bóng, chưa vừa lòng họ, chế độ CSVN tôi bại, dẽ hèn đã kim kẹp, giết chết bao tài năng trẻ tuổi.

Thời học sinh, con phải rần phấn đấu lắm, và do lòng hiếu học, thích học hỏi, ham muốn những cái gì cao hơn trong

Thư Từ Lai Vãng ...

cuộc sống thường tình, con mới đạt được kết quả mà con hằng mơ ước: tốt nghiệp Đại Học Y Khoa.

Nhưng đâu rồi để làm gì? Có được cống hiến khả năng mình cho xã hội? Một xã hội CSVN chỉ coi trọng cái đảng, coi trọng sự dốt nát lưu manh, mà coi rẻ tầng lớp trí thức có tài, có khả năng. Họ đã chà đạp tầng lớp trí thức, đưa đến con đường cùng của cuộc sống. Vì vậy hậu quả đã đưa nước VN, cả dân tộc VN đến con đường cùng: nghèo đói, dốt nát và lạc hậu.

Thầy cũng đã sống với bọn CSVN trong những năm 75, 76, 77. Thầy cũng đã hiểu và biết bộ mặt gian ác quỷ quyệt, xảo trá của bọn CSVN, hiểu và biết hết được cái thảm trạng của đất nước ngày càng cơ cực và tồi tệ hơn, như con đã sống và chịu đựng 14 năm qua. Thực là một sự thực phũ phàng đến chua xót, buồn đau vô cùng khi đất nước thật điêu linh.

Đó là lý do con phải ra đi. Con qua đây từ tháng 7/1989, đã 24 tháng qua rồi, trong các trại cấm tù tội, khổ khổ đầy đe dọa đến tính mạng, với đầy tủ nhục, hắt hủi, đói lạnh...con chờ đợi mãi mà vẫn chưa được gọi thanh lọc, để được xét cho đi. Con chờ đợi mãi trong mọi mòn, đau đớn, đói khổ và gần như tuyệt vọng. Con không còn cứu cánh nào để bám tựa, con cô đơn, bơ vơ, lạc lõng trong cái trại cấm tù tội này, mà đa số người dân tị nạn ở đây là những phần tử bất hảo của xã hội CSVN, làm sao con có thể sống nổi...Tụi cô hồn, mất dạy áp bức, ăn hiếp con liên tục, ngày này qua ngày khác, con phải nhẫn nhục với bọn chúng nó để có thể sống còn. Chúng đe dọa giết con chết không biết ngày nào, nếu con không chịu thỏa thuận, nhượng bộ...Con buồn, khổ khổ và đầy tủ nhục.

Con tìm cứu cánh vào những cuốn sách thiền, ngày qua ngày con nằm đọc và nghiền ngẫm. Con không dám giao tiếp, nói chuyện, trao đổi với bất kỳ một ai trong trại cấm

này, con có cảm giác sợ hãi, ghê tởm họ vô cùng, kinh tởm, ghê sợ họ vô cùng, mà không dám bày tỏ ra ngoài bằng thái độ và nét mặt. Buồn phiền và kinh sợ đã nung nấu âm thầm trong lòng con ngày này qua ngày khác, khiến con cứ bị lở loét bao tử mãi, những cơn đau dần vật, hành hạ trong mỗi đêm về. Thuyền dân ở đây họ chỉ muốn nhận chìm con xuống vũng bùn lầy, đá xô con xuống vực thẳm sa đọa tội lỗi, cô lập hất hủi, ghê lạnh với con để dễ giết chết con cả thể xác lẫn tâm hồn. Lại còn vu vạ, đổ lên đầu con không biết bao nhiêu điều vu khống nhục nhã để tống xuất con ra khỏi trại, nhốt vào bệnh viện tâm thần....

...Mặc dù đã là một bác sĩ, nhưng con không chữa được những bệnh cho con: 1 phần vì thuốc chỉ chữa được triệu chứng bệnh mà không chữa được tận gốc, 1 phần vì con không đủ thuốc để chữa bệnh cho đến nơi đến chốn, 1 phần vì tâm con luôn vọng động không bao giờ được yên ổn, luôn bất an từ lo sợ này đến lo sợ khác, không bao giờ con có được niềm bình an, yên ổn cho tâm hồn.

Nhiều người cho rằng con mắc bệnh âm, bệnh tà ma... vì con cứ đau nhiều trong mỗi đêm về; bị đau loét dạ dày và lên cơn hen suyễn, thao thức trần trọc, oằn oại suốt đêm không ngủ... cơn đau hành hạ, dần vật con đêm này qua đêm khác, nhất là bệnh loét dạ dày, con cứ ôm bụng oằn oại, mà người ta không hiểu con đau bệnh gì. Nhiều người lại còn cho rằng con đau giả đồ nữa hoặc là con bị tâm thần lên con hoang tưởng, tưởng tượng rằng mình đau nhiều bệnh này, bệnh nọ....

Họ cho rằng con bị ma bắt, người âm ư, chằm con, lấy con làm vợ họ rồi, nên con thường bị tà ma hành hạ, dần vật, dày vò trong mỗi đêm về. Vì vậy trên trần thế này chẳng ai dám yêu con, chẳng có người đàn ông nào cả gan dám cưới con làm vợ. Mặc dầu con vẫn thầm biết rằng con dễ thương,

Thư Từ Lai Vãng ..

thông minh, học giỏi, có nhiều khả năng hơn người khác, có đôi bàn tay khéo léo, có một tâm hồn phong phú, cao cả, trực giác nhạy bén và tình yêu trong con thì đầy tràn...

Phải chăng điều người ta nói: con bị "*người âm bắt*" là đúng sự thật? Con cũng cảm như vậy, con cảm dường như có tà ma nào đó theo con để phá con, hồi một khi con vừa chớm yêu ai, hoặc có ai đó yêu con, thì tình yêu đó sẽ bị mọi người phá vỡ tan ngay. Đôi lúc con cũng gục ngã đau đớn, chết lên chết xuống, nhưng khi tỉnh lại, nhìn thấy người ta và đối tượng của con, chẳng đáng xá gì so với con, chẳng đáng để xách dép cho con. Con thầm nghĩ tại sao họ lại ngu dốt nhẫn tâm hắt hủi con bỏ con, để cho con phải đau đớn như vậy, mà đi lấy một người khác chẳng ra gì đối với con? Phải chăng là con ma trong người con, đang theo con, nó phá, không muốn cho con đi lấy chồng? Không muốn cho con có được hạnh phúc trong tình yêu trên dương thế...

Và còn nhiều điều oan ức, vui đập đổ lên đầu con nữa. Thật là đau đớn, tủi nhục ê chề, chắc là thằng chồng ma trong con, nó muốn cho người đời nhìn con, thấy con thật là xấu xa, để cho ai cũng ghét bỏ con, hắt hủi con, ruồng rẫy con, hờ hững xa lánh, lạnh lùng, ghẻ lạnh, xua đuổi con. Để cho con luôn ở trong một thế bí, luôn cô đơn, để được trọn dạ, trọn lòng chung thủy "*với thằng chồng ma*" đó đời đời.

Phải vậy không Thầy? Con lo ngại quá, con cũng được biết rằng trước đây ông Tư Đỗ Thuần Hậu và Thầy cũng có chữa bệnh tà ma cho một số người. Người ta nói rằng Thầy tu đã lâu, có khả năng tâm linh cao, có huệ nhãn, nhìn mặt người có thể xác nhận được có tà ma theo phá hay không? Hoặc nhìn một người có thể biết được người đó có một đấng thiêng liêng nào đó đi theo phò trợ.

Nhiều khi con nghĩ không phải là ma phá con, không phải con bị người âm yêu con, bởi con chưa bao giờ nằm mơ thấy mình ân ái với người nào cả, hoặc đêm về con chưa bao giờ thấy hình ảnh một người đàn ông lạ mặt đến ngủ với con. Con nghĩ rằng có một đấng thiêng liêng nào đó theo con, không muốn cho con sa ngã vào những cám dỗ dục vọng thường tình của người đời. Cho nên mỗi khi thấy con gần yêu ai hoặc ai yêu con, thì họ tạo ra những nghịch cảnh làm cho người ta phải sợ con và ghét con, hắt hủi, ruồng rẫy con, để cho con đừng bị sa ngã vào vực thẳm của tội lỗi, thoát khỏi những cám dỗ, dục vọng thường tình ở thế gian.

Và có thể đây là thời gian hành xác con, đây là thời gian thử thách con, nên họ đã tạo ra nhiều nghịch cảnh oan nghiệt, tập cho con chịu đựng, tập cho con có đức nhẫn nhục, đức hi sinh, lòng vị tha, bác ái... Con không biết trong tương lai con sẽ thành đạt được hay con sẽ ngã gục...??

Hiện tại con thấy lòng con quá yếu đuối, quá yếu mềm. Con cảm thấy cần có tình yêu của mọi người cho con, con mới đủ sức sống được. Lòng con luôn cảm thấy thiếu thốn tình yêu, và bao nhiêu người cho con, con cũng cảm thấy là chưa đủ trọn, con luôn cảm thấy bơ vơ.

Trong sách Thiên họ nói là có ma quỷ có tà ma. Vậy thì có thể nào con bị ma bắt thật hay sao? Có một người âm nào đó theo đuổi con, phá con, để cho cuộc đời con không được bình thường như mọi người con gái khác? Và thật vậy Thầy à, con là một người con gái có một tâm hồn không bình thường như mọi người con gái trên trần thế này. Tâm hồn con thật là khác thường và những suy nghĩ của con về đời cũng thật khác thường hơn thiên hạ. Vì vậy người đời có nhiều kẻ cho rằng con bị "tàng", con bị "diên" bị "khùng", bị "mad".

Thư Từ Lai Vãng ...

Đôi khi có những lúc quá tuyệt vọng, con thầm nghĩ con giống như Vincent Van Gogh, mà người đương thời ấy cũng cho ông là một kẻ điên, ai cũng sợ và ngăn ngấm "cái thằng điên tóc đỏ" ấy, chỉ khác Vincent Van Gogh đã để lại cho hậu thế hàng ngàn tuyệt tác, còn con chẳng có gì cả. Ngọn lửa tâm thần nung đốt Vincent suốt đời, cũng như con vậy. Lửa tâm linh, lửa điên dại, lửa tình yêu... Những lúc đơn độc, cô đơn quá, con thấy mình giống Vincent, 1 con tê giác đi một mình trong rừng và lúc đêm xuống ngửa đầu nhìn trời sao mà rỗng dài một tiếng lạnh về hư không. Không ai có thể chia sẻ nỗi thao thức và niềm ước mơ của con, cũng như Vincent vậy. Bởi vì sao? Bởi vì ông ấy và con là một kẻ "vô tội", một kẻ "trong trắng", một "trẻ thơ", một "innocent". Và người đời có thù ghét hại con, cũng bởi vì con chỉ là một "kẻ vô tội", một "innocent".

Thầy ơi! Vậy Thầy trả lời giúp con điều này với Thầy nhé! Và Thầy có cách nào chữa cho con với có được không? Con được biết Thầy có khả năng chữa bệnh tà ma, bệnh điên, và nhiều bệnh khác giỏi lắm mà. Thầy còn chữa bệnh cho người ta bằng châm cứu rất là hay, bằng điển quang...

Con cũng biết chữa bệnh bằng châm cứu, con thuộc nhiều huyệt trên cơ thể, và thuộc vào loại khá về điều trị bệnh bằng châm cứu so với các bác sỹ đương thời. Môn châm cứu này con có học chính khóa tại trường Đại Học Y Khoa vào năm thứ tư và năm thứ năm gọi là môn Y Học Dân Tộc, và con thuộc loại giỏi về môn này. Và cũng nhờ phương pháp châm cứu điều trị bệnh, con đã chữa được bệnh cho một số người dân vùng biển, và họ đã trả ơn con bằng cách tạo điều kiện thuận tiện, phương tiện để cho con được thoát ra đi.

Con đã chữa bệnh cho nhiều người lành, nhưng chính con lại không chữa được bệnh cho bản thân con, cố nhiều trở ngại mà con nghĩ rằng thuộc lãnh vực coi vô hình, thuộc về tâm linh, con nghĩ rằng Thầy sẽ chữa được cho con. Thầy giúp con và trả lời cho con rõ điều này Thầy nhé!

Kính Thầy, một hôm, lần đầu tiên đọc cuốn Tu Chưa Em, lòng con cảm xúc thật nhiều. Trong những lúc mà cuộc đời xuống dốc tới cùng, trong con đau đớn hoạn nạn, bệnh hoạn đầy vò, tương lai đen tối, tình người bạc ác... con chợt tỉnh và phát tâm muốn tu hành để tự cứu và giải thoát cho tâm linh. Gặp được pháp thiên Vô Vi, con như là kẻ chết đuối giữa lòng đại dương vớ được chiếc phao nổi, tâm hồn con chợt thức tỉnh và đã quyết tâm đi. Lăn ra đi này không phải như lăn ra đi trước, vượt đại dương để tìm đến bến bờ tự do. Mà lăn ra đi này là để tìm lại cho con sự thanh tịnh, hòa bình, an lạc cho tâm hồn. Làm cho đời sống nặng trở nên nhẹ, giản dị và siêu thoát. Loạn động trở nên bình tĩnh, đen tối trở nên sáng suốt..

Và lăn ra đi này, kính Thầy, trên bước đường tìm đến giải thoát, an lạc cho tâm hồn con lại vấp ngã vào một tình cảnh thật oan nghiệt hơn nữa, con biết làm sao đây. Mà người đem lại tình cảnh oan nghiệt này đến cho con cũng là những người tu Vô Vi trên 20 năm, mà Thầy đã biết, và con cũng được biết rằng Thầy rất thương yêu người ta lắm. Con rất muốn tâm sự cùng Thầy, nhưng con sợ làm buồn lòng người ta, đau lòng con, và sợ Thầy không hiểu như họ, sẽ quở trách... Nên chỉ con để mặc cho định mệnh và thời gian thử thách.

Nếu Thầy sẵn lòng giúp con, con sẽ tâm sự cùng Thầy, nhưng con biết, nếu Thầy biết, Thầy sẽ bênh vực người ta, và con sẽ là kẻ gục ngã đau đớn, thật là oan nghiệt! oái oăm cho

Thư Từ Lai Vãng

con! Đây có phải là thử thách cho con??? Bài học hi sinh lớn lao và cao cả nhất mà con phải học???

Thầy thương mến, con biết Thầy là một người có một tâm hồn rất là từ bi bác ái, Thầy là đấng Từ Phụ, một người cha Từ Ái. Thầy rất thương mến chúng con, kẻ cũ cũng như người mới, Thầy rất là cao thượng, độ lượng, quảng đại và thương yêu bao la. Nên con thật nhiều tin tưởng ở tấm lòng của Thầy mà viết thư này

Thư con viết đến Thầy như một tiếng kêu cứu đau thương của một con chim non đang gặp nạn. Cuộc đời đã cho con nhiều đau đớn như những loạt đạn bắn nhằm gãy cánh, mong có người cứu giúp. Con van xin tình thương của Thầy, của mọi người Vô vi hải ngoại, cho con, để con đủ nghị lực, đủ can đảm, vươn lên sống, vượt qua những ngày gặp nạn. Một số người thương con, cứu giúp cho con. Nhưng có một số người cũng tu Vô Vi, nhưng tâm hồn ích kỷ, hẹp hòi không kém, đã hại con, đã nhục mạ con, đã cười con, đã phỉ báng con, đã giết chết con, đã giết chết niềm tin trong con. Niềm tin trong con vừa mới nhóm, giờ đây họ nở đập tắt một cách tàn nhẫn, thật đau lòng. Con biết làm sao đây để xoay xở thoát ra khỏi tình cảnh oan nghiệt đó? Thật là đau đớn.

Thư con viết cho Thầy vào những đêm tối trời ở trong trại cấm, điện cúp do bọn thuyền dân tị nạn VN phá hoại để nấu rượu. Trời tối om, con phải mày mò trong bóng tối. Ngày con phải đi làm để cho người ta bóc lột chất xám của con và trả với một giá rẻ mạt gọi là thiện nguyện. Và con đã phải thể hiện tối đa, tốt cùng của thiện chí cùng hạnh nhân nhục của con mà người đời vẫn dả tam tranh danh đoạt lợi với con, con xuôi tay buông bỏ tất cả. Con nghĩ đến Thầy, con lấy dẻ nhúng vào mỡ ăn mà người ta ăn thừa bỏ đi, để đốt mà viết đôi dòng tâm huyết gửi đến Thầy, cho đến kịp ngày Đại Hội

Vô Vi thể giới lần thứ X khai diễn tại Montréal. Con hi vọng thư con sẽ về kịp để dự ngày Đại Hội cùng Thầy. Con hi vọng Thầy sẽ không lạnh lùng ghẻ lạnh đối với tâm chân tình của con.

Cuộc sống đầy đó của Thầy, trên con đường hoằng hóa đạo pháp chắc là thoải mái, tự do, bình an, thanh thản, êm đềm. Không khí trong lành, đời sống vô tư, nhìn khuôn mặt Thầy, nụ cười Thầy đã cảm thấy yêu đời và vui vẻ sống hơn. Đọc sách Thiền, con được biết, xung quanh Thầy luôn luôn có vầng hào quang sáng rực bao trùm, khiến cho những người ngồi gần Thầy dù có đau khổ, phiền não đến đâu cũng đều được cứu rỗi và tế độ, làm cho tâm hồn trở nên thơ thới nhẹ nhàn. Con ước chi mà con được ngồi trong lòng của Thầy, thì tất cả những ưu tư, phiền não, đau buồn trong con sẽ tan tành theo mây khói và tâm hồn con sẽ trở nên an lạc, nhẹ nhàn và "người chồng ma" trong con sẽ bay biến không còn theo con mãi hoài để phá con nữa.

Thôi thư đã quá dài, con tạm dừng ở đây Thầy nhé. Và con rất mong thư phúc đáp của Thầy.

Con kính chúc Thầy thân tâm an lạc và ngày Đại Hội được thành công như ý. Con của Thầy. D H

Thầy có thể gửi cho con những cuốn sách này không Thầy?

1) Cối Vô Hình của Hưong Thiện

2) Thiện Ý (Tập I) của Thầy

3) Tình Trong Bốn Bể hay Điều Sào Thiền Sư của Đỗ Thuần Hậu

4) Lá Thư Vô Vi Năm Châu, xuất bản tại Hoa Kỳ năm 1990
Thương Thầy thật nhiều.

Ngày 14/08/91

Thư Tư Lai Vãng

D H.

Vui nhận được thư con đề ngày 04/07/1991, được biết con đang trên đường truy tâm chân lý.

Vô Vi là gì? Vô Vi tức là không không tự tại, tâm chúng ta chẳng có gì, tình tiền địa vi cũng không, nhìn trong suốt ba cõi, chẳng có sự áp ú biến chúng đau khổ nữa. Đó là Vô Vi.

Ngày hôm nay con lâm trần xuống thế, học hỏi từ mọi khía cạnh một, cuối cùng cũng phải quy về tâm không, chỉ có cơ hội khai mở lượng từ bi sẵn có của chính con, nhiên hậu mới tận độ chúng sanh, dẹp tan mọi sự tranh chấp thì sẽ không còn bao giờ khổ nữa. Vốn tâm thức của loài người là vô sanh, nhưng ôm nghiệp sát, phải có sự cạnh tranh để cảm thức. Đường đi tận cùng của người Vô Vi là sẽ không còn lẩn quẩn trong não hải trần gian nữa. Chẳng còn tại và bị. Chỉ có nhịn nhục để thăng hoa mà thôi.

Ngày hôm nay con đang đứng vào vị trí thử thách của tình đời giả ảo, rốt cuộc đầu rồi cũng sẽ vào đấy cả. Con nên sống với tự nhiên và hồn nhiên thì mọi việc sẽ thành tựu ở tương lai, nói về phần hồn.

Căn bản từ bi con đã sẵn có, không nên bị đánh lừa bởi phạm tâm ô trược của những người trí tâm chưa được khai mở, xưng danh tu mà thiếu tu, hạnh đức không tròn đầy, làm sao hiểu được căn cội của chính mình mà thoát ra những câu nói "Tôi đã yêu"

Yêu là gì? Yêu là thức hoà đồng, sống động không thay đổi, hỗ trợ cho mọi tầng lớp tiến hóa, đó mới thật sự là yêu. Còn người phạm tâm ô trược, tưởng có vợ có con là biết yêu hay sao? Những người đó chưa biết yêu là gì! Dù kiếp này tu không thành, cũng phải luân hồi để học nguyên lý của chữ yêu, lặn lội lao đao từ kiếp này cho đến kiếp nọ, không biết

đường trở về với chơn tâm, làm sao hiểu được chơn lý. Dựa trong lý này lẽ nọ, nhưng tâm bất định thì làm sao hiểu được?

Đọc qua thơ con thì Thầy thấy tâm thức con đã được nhồi quả không ít. Cố gắng nhịn nhục và tiếp tục trong hành trình đó, thì hành trình về nguồn cội của con cũng không xa.

Ở đời này, yêu ai hơn họ, yêu mình hơn ai? Lãnh nghiệp, gánh nặng hai vai chứ ích gì?

Con đã hiểu điều này, nên tự lui về thanh tịnh, tự tiến sâu vào lãnh vực thanh nhẹ vô cùng mà con sẵn có, còn hơn là hướng ngoại bơ vơ khôn cùng.

Anh hùng siêu đẳng Việt Nam! Hậu quả rồi thân xác cũng thành siêu vi trùng là cùng. Con đã học ngành bác sĩ, hiện tại khoa học cũng có cách trị dứt loại siêu vi trùng đó. Con không nên để nó xâm nhập vào tâm của con. Con tự biết con trong trắng, thanh nhẹ tức là vô sanh vô tử, không sợ mất mà chẳng muốn còn, đó là từ bi thanh nhẹ.

Còn bệnh dạ dày của con có người dùng nước tiểu của chính mình, nhịn ăn trong một thời gian 7 tới 10 ngày thì sẽ cảm thấy bớt dần. Lúc đó nghiên cứu thêm cũng sẽ trị được kèm theo đây Thầy gởi cho con một cuốn sách của người Mỹ đã tự cứu cho mình nhiều bệnh tật.

Còn về sách con yêu cầu, Thầy sẽ nhờ hội ái hữu Hoa Kỳ chuyển cho con.

Nói ít hiểu nhiều, chúc con tràn đầy vui khoẻ trong tâm thức.

Quý thương, L S H

Ngày 14/08/1991

Cô Ba,

Thư Từ Lai Vãng ...

Nhận được thư cô, được biết cô muốn đọc lời thơ phân giải của tôi. Rất tiếc vì bận rộn, không có thì giờ phúc đáp, xin cô tha lỗi cho.

Người đời với tâm đạo khác. Người đời có quyền phê phán bất cứ trình độ nào để tự thức, còn người đạo nhận nhục, trầm lắng để tự thức tâm, thăng hoa theo chiều hướng phát triển của tâm linh. Không biết nói gì hơn, tôi chỉ biết lo tu để cho mọi người có cơ hội thức tâm, thay vì bàn bạc quá nhiều nhưng họ chỉ có ý lại mà thôi.

Kính chúc cô dưỡng vui khoẻ./

Quý thương, L S H

Ngày 14/08/1991

T H,

Thầy nhận được thư của chúng con cộng với quà, Thầy rất cảm động được biết chúng con rất lo cho Thầy. Hiện tại, Thầy vẫn được tâm ổn định và được hít gió biển hàng ngày, cơ thể khoẻ mạnh và nhẹ nhàn.

Còn về việc đi cruise con không nên nghĩ bàn vô ích! Tốn tiền bạc của chúng con nhiều, ngược lại con nên lo tu nhiều hơn thì Thầy sẽ khoẻ mạnh và mừng hơn.

Chúc hai con và các cháu khoẻ mạnh./

Quý thương, L S H

Ottawa, ngày 18/07/1991

Kính gửi Thầy,

Con là L P Y ở Ottawa, con đã thực hành pháp thiền vô Vi một năm nay. Con kính xin Thầy ban cho con một bài thơ dạy bảo cho cả đời cho con dựa vào mà tự tu, tự soi sáng qua ánh sáng từ bi của Thầy.

Hiện nay con lâm phải bệnh tim ngất nghèo, con sợ không biết phải tu sao cho đúng với phần thân thể yếu kém của mình, con hành làm sao cho đúng và tin tưởng sao cho tâm linh lướt khỏi sự đau yếu của thể xác, trách nhiệm của con còn nặng nề, con chưa sẵn sàng ra đi. Làm sao chuẩn bị cái chết đến và làm sao thoát địa ngục. Xác thân đau yếu làm sao đạt đạo, hành thiền làm sao đúng để đạt mức thanh tịnh?! Con lo sợ vì đau nặng không thiền được nữa.

Một tuần sau ngày Đại Hội con sẽ thượng kiến Vô Vi vì con rất cần có sự hiện diện của bề trên để con nhớ phần hồn mà lo tu. Con kính xin Thầy hướng về chiều cho con ngày đó, con sẽ mời anh Y, chị T và chị M K và chị T nữa đến Ottawa nhà con để phụ diễn cho con.

Con không dám làm phiền Thầy lâu con xin tạm ngưng. con xin cảm ơn Thầy. Thương nhớ Thầy. Con xin kèm một ngân phiếu để Thầy trang trải khi dọn về nhà mới. Kính bái. Y. Con đang chuẩn bị làm tờ di chúc cho thằng bé con của con. Con muốn gửi nó lại cho Vô Vi.

Kính gửi Thầy,

Con biết Thầy rất bận, con không dám làm Thầy bận rộn nhiều. Con chỉ xin Thầy cho con biết phải làm gì.

Con đang bị hở valve tim. Bác sĩ dặn đi Đại Hội về đi khám và điều trị liên, ông sẽ gửi con đi bác sĩ chuyên môn trị khi nghiên cứu rõ hết.

Hiện nay con chỉ thở nhẹ nhẹ yếu lắm, làm pháp luân hơi khó khăn, chiều mình gần như không được, hơi thở bị nghẹt. Con chỉ niệm Phật và thấy đầu mát và nhột nhột, đôi khi ngủ gục.

Thư Từ Lai Vãng ...

Vậy con phải làm gì để thực hành pháp thiền Vô Vi? Xin kính Thầy chỉ bảo. Con cảm ơn Thầy. Đầu con ngứa và con được Bác Sĩ khuyên nghỉ một năm, con xin dùng thời gian này để tu chặt chẽ hơn, con ước muốn xuống tóc bất đầu tháng tám, ngày Trung Thu. Con đang lo gắng kiến Vô Vi tuân sau ngày Đại Hội. Con kính trình Thầy. Thương thật thương. Y.

Ngày 14/08/1991

P Y,

Thầy đã nhận được thư con và đã được biết con đã lâm vào bệnh nghẹt ống tim. Vậy con nên nghe lời bác sĩ mổ thì sẽ được tốt ở tương lai. Còn vấn đề tu là do tâm. Tâm con lúc nào cũng hướng thượng. Tâm con là ánh sáng từ bi, lúc nào cũng nghĩ như vậy, cũng là một phương thức trị bệnh, điện năng con sẽ được dồi dào, khai triển ngay trung tin bộ đầu để hướng thượng, tiến về y lý nội khoa hòa giải, về điển tâm, thì sẽ được bớt bị hành hạ của thể xác.

Lim giáng trần thọ hưởng nghĩa ân

Phương xa tái ngộ tự chuyên cần

Yến minh đường đạo tùy duyên thức

Học khổ hành thông xét xét phân

Xét phân đời đạo bao lần

Trong không mà có ân cần dựng xây

Trở về thực chất vui vầy

Cảm thông Trời Phật tâm này đạt thông

Chẳng còn lý luận viễn vông

Thực hành chơn pháp khai tông thế gian

Chẳng còn trách móc bạc bòn

Giải thông đời đạo bàng hoàng tiêu tan
Chẳng còn lý luận hoang mang
Về không thực chất đằng hoàng hơn xưa
Cảnh đời kích động nắng mưa
Giàu lòng tha thứ tự ưa luật Trời
Tiến thân giải toả hợp thời
Trời ban tình đẹp tự rời tự tu
Xuất hồn tiên cảnh ngao du
Cùng chung tiên giới giải ngu ở đời
Luật hành khai triển về Trời
Chẳng cần nghĩ tới cuộc đời tạm ô
Thâm tâm nguyện niệm Nam Mô
Trì tâm giải toả nắm mờ thế gian
Pháp thân nguyên lý bạc hàn
Thân tâm thanh nhẹ cảm an cảm hòa./.
Quý thương, L S H

Đêm Montréal, 29/07/1991

Kính bái phụ thân quý thương,

Con kính chúc phụ thân an khang trường thọ. Con xin phụ thân tha tội con làm phiền lòng phụ thân, con xin thề con sẽ nhẫn và không nói thẳng quá, bớt nói để làm phụ thân vui, cũng là cách con tự trọng, nhiều lúc con vì thương mà nói để người đối tánh, không ngờ tạo ra họa cho mình, phụ thân đã thường nhắc nhở con đừng nói nhiều, con biết là có người nói sau lưng con, nhưng con tự hứa không nói đến ai nữa, nhưng lại nói. Con cũng không ngờ có phe có đảng, tự con chuốc nhục vào thân, làm phụ thân buồn, con quì dưới chân phụ thân xin tội nghe phụ thân, phụ thân già rồi, con chết không sợ, chỉ sợ làm phụ thân buồn, vì con biết phụ thân đã buồn

Thư Từ Lai Vãng ...

đau nhiều cho Vô Vi, nhứt nhứt vì sự chung thân vì phụ, con còn sống vài năm nữa, con muốn chết, không gì lưu luyến cõi đời này, cuộc đời toàn là tham muốn và tranh chấp, con thề tử cho đạo, giờ phút này là lúc con đáp đền ân tình trả cho phụ thân trong 10 năm trường dạy dỗ thâm ân hơn trời biển, giọt nước mắt con đang khóc để tạ tội cùng phụ thân. Phụ thân đau dùm con, mới la con làm con tỉnh giấc mộng đời thương yêu, phụ thân đã nói với con: thế gian chẳng có chút tình lưu luyến làm gì con ơi! Con mượn bút đề thơ, nhờ những giọng chữ kính đến phụ thân, nhờ má tám kính dâng lên phụ thân, bao tình thương nhớ như dòng sông nước vô tận chảy mãi phụ thân ơi.

Con quỳ dưới chân phụ thân xin tên Đại Hội Hong Kong 92 và bài thơ con cầu nguyện Hòa Bình thế giới và hạnh phúc cho chúng sanh xin Cha Trời, chư Phật, chư Bồ Tát, chư Tiên, đức ông Tư và phụ thân ban nhiều ân phúc cho nhân loại tu hành ăn chay niệm Phật, Việt Nam được thái bình an cư lạc nghiệp. Con xin phụ thân tên Đại Hội và bài thơ gửi cho anh Đ Q T Culver Blvd... xin nhờ phụ thân gửi dùm con, con xin cảm tạ vì con có viết cho chị L và ban chấp hành Mỹ đảm trách nhiệm vụ phổ biến tin tức lá thơ Vô vi và điều hành tất cả thông cáo, anh T nói với con có tin tức gì gửi anh đăng liền, con xin thưa phụ thân 31/07 con về Pháp, 09/08 con về Hong Kong đến 30/08 con đi VN với anh H L kiểm nhà mua xin phụ thân cho tụi con làm thiện đường để có trụ sở cho quý bạn đạo tập trung tu, con sẽ xin chánh phủ lập hội ái hữu từ thiện VN và thế giới, con muốn toàn dân phải biết niệm Phật vì là đất Phật, các trẻ em, người già không còn lang thang xin ăn, cướp giựt, nói láo v.v...Nếu Trời không phụ tình thương của con cảm động lòng Trời Phật, mà chương trình thành tựu để con làm món quà vô giá kính tặng

phụ thân và Trời Phật cùng cho chúng sinh. Đến tháng 12/91 tụi con mới về HK, con đã viết thư cho anh T đăng vào lá thư Vô Vi rồi. Đại Hội con kính xin phụ thân chu toàn đùm con, muôn ngàn cảm tạ. Con xin thỉnh ý phụ thân, đa số bạn đạo kêu đăng chương trình về VN trong lá thư Vô Vi, có vài người lại không bằng lòng v.v... thật khó. Con kính xin phụ thân qua HK sớm chỉ điểm, tụi con trong ban tổ chức một đại hội thật vui của Kỷ Nguyên Di Lạc và toàn thể quý bạn đạo cùng chúc Đại thọ sinh nhật phụ thân, món quà vô tận đồng cầu nguyện thượng phụ ban ân lành cho phụ thân thân tâm nhiều an lành. Xin phụ thân ráng cứu độ má tám tội nghiệp quá, con xin phụ thân cho con xin địa chỉ và tét. nhà mới của phụ thân cho con, để tiện việc phúc trình các chi tiết của Đại Hội, con sẽ hỏi giá vé máy bay các nước từ 50, 100, 200 người giá bao nhiêu tiền và chương trình du lịch nữa, sẽ thông báo lá thư Vô Vi.

Con sáng nay một mình đi métro đến 675 Henri Bourassa rửa ruột, có một bà đâm làm, đó là Hygiène Intestinale Irrigation colonique, rửa một tiếng đồng hồ, xoa bóp bụng 45\$ Canada, con cho tiền thêm bà không lấy, con hôn bà ấy cảm động hôn con lại, tội nghiệp quá, bà đứng cả tiếng đồng hồ làm cho con, thấy thương quá, con còn hẹn thêm lần thứ hai là 31-07 sáng 9 giờ chiều con về Pháp, lần thứ hai là 35\$, rửa một ngày nghỉ một ngày, Bà H và các bà bên Pháp đi làm hết, con làm có hai lần, tháng 12 con sẽ xỏ theo cách uống nước muối và chanh rất hay, con mất hết 4kg, con rửa ruột bằng nước không mất sức nhiều, nhưng hơi lạnh, may phúc có nắng, phụ thân con cũng đủ tài năng mà con cứ ỷ lại có người giúp, làm con thành người biếng nhác từ đời lần đạo, bây giờ con phải tự làm không ỷ lại ai nữa luôn cả gia đình. Trời sanh con có thiên tài, mà để mai một thật uổng suốt

Thư Từ Lai Vãng ...

cuộc đời con. Tụi con muốn nhà HL 9000\$ tức 1200 dollars một tháng để phụ thân qua HK có chỗ ở cho vui gần biển đi tàu qua HK. Khu Whampoa Garden là khu sang trọng và địa lý phát triển lắm có đủ thứ tiệm ăn ở trong chiếc tàu, gần phi trường 25 phút đến. Tít. đặt vé ba tuần ở Canada, anh H L nói T A qua ở chơi với ông già nhưng thật 3 tuần con chưa sống gần phụ thân một phút sưởi ấm tấm lòng, thành ra con mới biết chỉ có tâm tâm tương ứng thì thăm mới là có thật, còn xác thân hoàn cảnh hiện hữu là giả không trường tồn. Anh H L và các cháu kính lời thăm phụ thân mạnh vui, con ở gần 3 tuần nghe tiếng chuông nhà thờ làm con cảm thấy buồn, nhớ cha Trời của con quá. Con xin cảm tạ Trời Phật và Đức Phụ thân ân ban cho HK tổ chức Đại Hội con cùng quý bạn đạo trong ban tổ chức, đoàn kết, thương yêu, tha thứ nhau, xin phụ thân tha thứ cho tất cả quý bạn đạo. À quên Cat. và Col. về Pháp 20/07 chơi nghỉ hè, tội nghiệp T N Br., khóc con nhớ má lắm, nhưng lại kẹt Canada, con chỉ xuống Marseille 3 ngày thăm má và con cái, 2 năm rồi mau quá. Khi tỉnh giấc mộng đời, con muốn lìa đời không phải hoàn cảnh, không phải gia đình làm con chán đời, mà chính phần hồn con thức giấc muốn về Trời, phụ thân thấu hiểu con hơn ai hết, con đã thề Trời Phật và phụ thân phạt con tan hồn mất xác con không bao giờ gây lộn với anh H L nữa. Con không làm anh H L buồn và ai buồn, để con buồn, con phải thấm đau của nhân sanh, con mới ra đi không còn lưu luyến trần gian cảnh tạm, đêm đã quá khuya con xin phụ thân bảo trọng, kính hôn thật nhiều phụ thân, vợ chồng con thương nhớ lắm phụ thân ơi!!! Kính bái. Con. T A